

Sự Trừng Phạt Một Hồ Ly Tinh

Contents

Sự Trừng Phạt Một Hồ Ly Tinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31
5. Chương 5	41
6. Chương 6	50
7. Chương 7	61

Sự Trừng Phạt Một Hồ Ly Tinh

Giới thiệu

Tên gốc: PUNISHMENT OF A VIXEN Dịch: Anna88 (Pandora_88) Một cô gái trẻ đẹp luôn xem tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-trung-phat-mot-ho-ly-tinh>

1. Chương 1

Cỗ xe song mã mui trần dừng lại bên ngoài cửa biệt thự. Một người đàn ông từ trong xe bước ra và trả tiền cho chuyến xe đi từ ga Cannes tới đây. Anh nghe có tiếng nhạc từ trong nhà văng vẳng vang ra, và thấy khu vườn được trang hoàng với đèn lồng Trung Hoa. Chỉ còn một chiếc valise da cần đem xuống, người hầu vội vã bước xuống tam cấp khiêng vào nhà.

Người tài xế chạm gờ tay chạm vào nón cảm ơn số tiền hoa hồng quá hậu hĩ. Khi anh ta lái xe đi, người đàn ông đứng trên bậc thang nhìn xuyên qua hai hàng trắc bách diệp ra đến mặt biển Địa Trung Hải lấp lánh dưới ánh trăng. Quang cảnh trước mặt tuyệt đẹp, tiếng nhạc dịu dặt phía sau càng làm khung cảnh thêm vẻ trữ tình. Anh quay lại bước vào nhà, trong khách sảnh người quản gia đã đứng đấy đợi anh.

“Chào cậu, cậu Tyrone, ông chào người mới đến với nụ cười của một nô bộc già. “Chúng tôi cứ ngỡ cậu tới hôm qua.”

“À, tôi biết, Ronaldson.” Vị khách mới tới trả lời, “nhưng chuyến xe lửa từ phía đông tới không đúng giờ khiến tôi đến Paris quá trễ để kịp đón chuyển kế tiếp.”

“Phu nhân rất vui khi nghe ông về nhà an toàn.”

“Đừng nói cho chị tôi nghe cho đến khi tôi tắm rửa thay quần áo xong.”

“Vâng, cậu Tyron, khiêu vũ sau bữa ăn tối là dành cho lớp thanh niên trẻ.”

Giọng nói có ý khinh khỉnh của người quản gia làm Tyron bật cười.

Anh biết rõ Ronaldson, ông đã ở với gia đình chị của anh nhiều năm lắm rồi, ông cụ này chứa ghét những hình thức hội họp trang trọng.

“Tìm cho tôi một chỗ để ngủ đi, tôi không mang theo nhiều đồ, nên ăn mặc không hợp cho buổi tiệc tối nay đâu.”

“Biết chắc là ông sẽ ở đây với phu nhân, tôi đã mang sẵn y phục đi tiệc của ông từ London xuống đây.”

Tyrone Strome mỉm cười.

“Tôi biết ơn chú lắm, Ronaldson, có chú là tôi lúc nào tôi cũng tươi tắn hết. Ước gì tôi có chú đi du lịch cùng tôi.”

“Ồi trời đất ơi, cậu Tyrone!” Ông cụ kêu lên hốt hoảng. “Khi tôi còn trẻ như cậu thì được, bây giờ gần đất xa trời rồi, sao mà dám phiêu lưu nữa chứ.”

Tyrone bật cười và theo Ronaldson đi dọc theo hành lang dài ở tầng trệt, ngang qua một dãy phòng khách trước khi đến phòng ngủ. Anh đoán mình sẽ ngủ trong mấy căn phòng từng ở trước đây mỗi lần đến thăm chị. Anh không quan tâm mấy đến ngày giờ đi hay ở, hoặc được tiếp đón đặc biệt hay không, nhưng lại e Ronaldson không hài lòng. Ông quản gia lão thành này luôn luôn muốn mọi việc phải theo đúng lễ thói nguyên tắc.

Nhóm phòng này được xây bên ngoài villa, được nối với căn nhà chính bằng một hành lang dài. Người chủ trước là một nhà văn thích sống biệt lập nên đã cho xây căn biệt thự nhỏ này. Ngôi nhà được dựng trên một hẻm núi, vào ban ngày có thể ngắm cảnh biển đẹp không bút nào tả xiết.

Tọa lạc trên đồi cao, villa của phu nhân Merrill có vị trí không cân bằng, nhưng có phần đẹp hơn cả tòa nhà chính là ngôi biệt thự xinh xắn này, nơi mà em bà xem như chỗ ở của riêng mình.

“Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng cho cậu.” Ông quản gia nói với vẻ hài lòng, “tôi sẽ gọi người lên đây giúp cậu soạn đồ đạc, anh ta là người Pháp, nhưng chu đáo lắm.”

“Cám ơn chú Ronaldson. Tuy tôi không mang nhiều đồ theo, nhưng du thuyền tôi đậu trong cảng. Nếu có cần gì, tôi sẽ đem lên sau.”

“Tôi nghĩ cậu sẽ có mọi thứ cậu cần cho buổi tối nay.”

“Tôi cũng nghĩ thế.” Nói xong anh leo lên một cầu thang hẹp dẫn đến phòng ngủ bên trên.

Bước vào căn phòng thanh nhã được trang hoàng chủ yếu là màu trắng, anh thấy áo khoác đuôi tôm và chemise được hồ cứng của anh đã để sẵn trên ghế. Anh nhăn mặt nhìn bộ y phục, thấy khó chịu khi sắp phải mặc những quần áo không thoải mái này sau ba tuần chỉ mặc toàn đồ thường.

Hiện thời anh đang thi hành một nhiệm vụ bí mật đến miền đông, mang thân phận cải trang, hộ chiếu của anh không ghi tên thật. Khi gửi bản mật báo đánh đi từ Paris tối qua, bản báo cáo anh đã thức suốt đêm chuẩn bị trên đường tới đây, anh biết có một số người ở London rất hài lòng với thành quả đạt được của anh.

Tyrome Strome lúc nào cũng là con người bí ẩn đối với đồng sự, bạn bè, và ngay cả chị của anh người rất thương mến anh.

Từ vài năm qua anh làm cho Bộ Ngoại Vụ, nhưng hoàn toàn bất ngờ và cũng không một lời giải thích anh lại bỏ hết mọi việc đi đến những miền đất ít ai biết tới; không hề để lại địa chỉ và cũng không muốn ai đá động đến tông tích của mình.

Nhìn bên ngoài ai cũng nghĩ anh là người ham mê du lịch, duy chỉ có một ngành ẩn danh trong bộ Ngoại Vụ là tên Tyrone Strome được nhắc đến một cách e dè kiêng nể.

Sau những tháng dài vất vả, đây là lúc anh có thể để xuống áp lực đè nặng trong tâm trí, đột nhiên anh cảm thấy mình quá mệt mỏi. Điều này anh biết là hậu quả khi phải liên tục đề phòng cảnh giác; không bao giờ bước vào trong phòng khi không biết chắc có ai rình rập sau cửa hay không, và không bao giờ nói năng mà không cân nhắc trước sau.

Bây giờ thì mọi việc đã kết thúc, nên anh có ý định hưởng thụ giây phút thanh nhàn với chị Helen, và cũng không muốn có bất cứ dự tính nào trong tương lai trừ phi đó là điều bắt buộc.

Vừa chuẩn bị cởi áo đi tắm, anh nghe có tiếng gõ cửa, người gia nhân Ronaldson sai tới đã đến.

“Tôi đến soạn đồ cho ông, monsieur,” anh ta nói bằng tiếng Pháp.

“Cám ơn,” Tyrone nói, “nhưng tôi chỉ có cái valise này thôi.” Anh chỉ về hướng valise để bên cạnh tủ áo, rồi liệng áo choàng lên ghế đi vào phòng tắm.

Một trong những điều thoải mái nhất trong villa của chị anh là những phòng tắm kiểu mới, khá hiếm ở u châu lúc này. Tyrone nghĩ người Mỹ, cũng giống như dân Roma xa xưa thích hưởng thụ thú tắm rửa, nên cho thiết kế những phòng tắm rất tiện nghi trong mỗi căn nhà họ ở. Trong khi ở Anh, sự lựa chọn chỉ có thể là một bồn tắm đặt trong phòng ngủ và người hầu thì phải mút mồ hôi liên tục xách nước lên lầu, hay là một phòng tắm ở tận cuối một hành lang dài lạnh lẽo nên nước nóng đem được tới nơi thì sắp trở thành nước lạnh.

Thả người trong bồn tắm sâu, nước ấm áp thoải mái trong nơi này miền nam nước Pháp, anh cảm thấy như thể đã rửa sạch hết không những bụi bặm của cuộc hành trình mà còn hết cả những muộn phiền lo lắng - những lo lắng của chuyến mạo hiểm sơn tóc gáy vừa rồi. Nhiệm vụ đó là một trong những thử thách lớn nhất anh từng trải qua, thế nên sự thành công lần này cho phép anh có được giây phút nghỉ ngơi lười lỉnh.

Lần nghỉ lễ này anh muốn lưu lại nhà chị mình, người thân duy nhất còn lại của anh và là người anh hết lòng tận tụy thương mến. Phu nhân Merrill lớn hơn anh mười bốn tuổi, chị đã sẵn sóc nâng giấc anh như người mẹ thứ hai khi mẹ anh mất lúc anh còn rất nhỏ. Chị góa chồng đã ba năm và chỉ có một người con trai, David, bây giờ là Lord Merrill, nên rất cưng chiều nó.

Lần trước khi anh đến ở với chị David đang học ở Oxford, giờ đây anh mới nhớ là đã không gặp nó cả hai năm rồi. Không gặp nhau đã lâu nên anh rất mong mỏi thấy lại cháu mình, nhưng anh chợt nhận ra ra David bây giờ đã hai mươi mốt, lần này villa khó mà có được yên tĩnh như kỳ nghỉ trước đây. Rồi đây sẽ là những buổi tiệc tùng, chuyện mà anh không tán thành chút nào, diễn ra hết đêm này tới đêm khác. Điều này chắc anh phải nằm yên trong cái ốc đảo này đọc sách, hay lại phải ra ngủ trên tàu.

Anh không hề muốn tham gia vào cái thế giới nhộn nhịp chớp nhoáng đã làm Riviera trở thành một chốn ăn chơi lừng danh của tây phương. Monte Carlo lúc nào cũng thu hút cả hai thành phần nổi tiếng lẫn bất hảo từ khi thành phố mở cửa đón nhận những người bài bạc, nhưng nhà vua khi còn là hoàng tử xứ Wales đã làm Cannes trở thành một nơi thanh lịch, đang tiếng.

Bây giờ thì những nhà quý tộc, những chính trị gia, cả những kẻ đua đòi danh vọng đều đổ về đây, trong vùng phụ cận của villa.

‘Mình chỉ muốn yên tĩnh vào lúc này thôi.’ Tyrone Strome nhủ thầm. Anh chỉ còn tin cậy vào chị mình đừng bày ra những cuộc tiếp rước linh đình như bao nhiêu người đã từng lôi kéo anh.

Cũng không khó gì để tìm hiểu lý do. Tyrone Strome là người đàn ông trẻ giàu có, tính tình thú vị xuất thân từ một gia đình danh vọng; rất đẹp trai và đầy bí ẩn, toàn là những tính cách khơi dậy tính hiếu kỳ lôi cuốn người khác. Nhưng đằng sau vẻ mặt hào hoa, không mấy ai biết anh đã dấn thân vào những sứ mạng nguy hiểm như thế nào. Và cũng không ai có thể thực thi những gì Tyrone Strome làm trong những năm

vừa qua, những kinh nghiệm anh tích lũy được đã giúp anh phát triển nhân cách khiến cho anh trở thành đối tượng của ngưỡng mộ cũng như hiếu kỳ bất cứ nơi nào anh xuất hiện.

Anh lau khô người sau khi tắm xong, nếu ngắm anh lúc này người không thiên vị cũng phải công nhận với thân người rắn chắc, dáng dấp như một nhà thể thao trông anh giống như một tượng thần Hy Lạp. Khi bước vào phòng ngủ, người hầu đã đợi sẵn ở đó giúp anh thay đổi y phục cho bữa ăn tối, anh ta nhìn Tyrone với vẻ thán phục.

Tyrone nói tiếng Pháp với anh ta một cách thành thạo. Khi chỉ còn mặc áo choàng nữa là xong phần trang phục, anh quay lại nói với anh ta.

“Không cần phải đợi tôi đâu.”

“Tôi sẽ dọn dẹp mọi thứ sau, monsieur.”

“Cám ơn.”

Tyrone đợi cho đến khi người hầu đi khuất, bật đèn và bước đến cửa sổ ra ngoài balcony. Lúc này anh muốn ngắm phong cảnh xinh đẹp dưới kia và cả bầu trời đầy sao lấp lánh, cảm thấy cảnh sắc thơ mộng như một bàn tay mát lạnh đang nhẹ nhàng xoa dịu vầng trán anh. Trong không gian thoáng thoáng hương hoa syringa và mimosa. Còn loài hoa giấy tím và phong lữ thảo hồng thơm nồng đang quấn mềm mại theo balcony đến sáng sẽ quyến rũ đầy ơng.

Tất cả mọi vật nơi đây đều quen thuộc, yên bình. Anh chống tay xuống thành balcony cảm thấy những làn gió biển nhẹ nhàng đang mơn man trên mặt, lòng phân vân không biết có nên ở lại đây, yên định với chính mình, và không xuống tham gia buổi tiệc dưới kia.

Anh cảm thấy mình lạc lõng với không khí tiệc tùng - nhịp điệu ồn ào náo nhiệt của những người trẻ tuổi, âm nhạc, cũng như tiếng mở champagne. Nhưng rồi anh tự nhủ không phải bây giờ cái mình cần chính là một sự thay đổi nào đó hay sao.

Thời gian vừa qua, anh đã phải tập trung cao độ giải quyết các vấn đề và những khó khăn trong nhiệm vụ, thời gian ngơi nghỉ sẽ cần thiết cho giác quan bớt nhạy cảm, tâm trí được thanh thản quân bình hơn. Khi vừa ngắm lần chót mặt biển phản chiếu ánh trăng lấp lánh ánh bạc thì đột nhiên anh nghe có tiếng ai nói bên dưới.

“Nghe anh này, Nevada, anh xin em! Em phải nghe đây!”

Giọng nói đó của một người đàn ông, âm điệu có vẻ vừa như khẩn thiết nài nỉ, vừa đau khổ phiền muộn.

“Chữ ‘phải’ không bao giờ có tác dụng đối với em.” Tiếng người đàn bà đáp lại.

“Em cứ tránh mặt anh hoài, Nevada, em làm anh muốn điên lên được! Tại sao em lại thay đổi chứ? Sao em lại đối xử với anh như vậy?”

“Đối xử như thế nào?”

Cô ta nói như kéo dài ra, Tyrone Strome nghĩ cô ấy có kiểu nhấn giọng khác với người Anh.

“Em biết là anh muốn nói gì mà. Em từng tử tế dịu dàng với anh, rồi sau khi cho anh bay bổng thì lại kéo anh xuống phủ phàng.”

“Ồ, David, anh nói giống như làm thơ vậy.”

“Khỉ thật, em có nghiêm túc nghe anh nói không? Anh yêu em, Nevada, em làm anh điên mất!”

Người đàn bà bật cười khẽ.

“Anh cãi lương quá, sao lúc nào đàn ông cũng nói giống nhau vậy. Em thấy vốn từ ngữ của anh hạn chế quá.”

“Em đang chế giễu anh đấy, em làm cho anh càng ngày càng khổ hơn. Sao em có thể tàn nhẫn ác độc đến thế?”

Người đàn bà lại cười phá lên.

“Than phiền... luôn luôn than phiền! Em không hiểu sao đàn ông các anh không bao giờ biết tha thứ lẫn nhau.”

“Đừng nói về bọn đàn ông nữa.” David gắt lên.

Đến đây thì Tyron nhận ra giọng người đàn ông là cháu mình.

“Anh không quan tâm em nghĩ thế nào về những người đàn ông khác, anh chỉ muốn biết lòng của em đối với anh. Nevada, anh yêu em. Anh chỉ muốn lấy em thôi. Anh đã hỏi em không biết bao nhiêu lần rồi. Nếu em còn tiếp tục coi anh như một thứ đồ chơi, anh sẽ làm những chuyện điên rồ đó.”

“Anh đang đóng kịch sao, David. Nếu trở thành diễn viên anh kiếm được bạc triệu đấy.”

Một thoáng yên lặng, rồi David Merrill nói một cách nghiêm trang.

“Nếu như em muốn biết sự thật, anh sẽ bắn mình tự tử.”

Cô gái bật lên cười giòn dã.

“Tầm thường quá! Em nghĩ ít ra anh phải nghĩ ra cái gì độc đáo chứ! Bắn hử, chỉ có bọn đàn ông thiếu thốn tình cảm hay đem ra dọa thôi, nhưng không bao giờ dám làm!”

“Ngày nào đó em sẽ thất kinh cho xem!”

“Không phải là thất kinh... mà là ngạc nhiên! Thấy một xác chết cũng thú vị lắm chứ, em chưa bao giờ thấy qua.”

“Nevada! Em đừng nói như vậy có được không? Anh yêu em mà! Em còn muốn anh nói bao nhiêu lần nữa? Anh yêu em đến tuyệt vọng! Anh không thể nào lấy em ra khỏi tâm trí anh được đâu. Nghĩ đến em là anh không ngủ được. Em lấy anh nhé? Anh sẽ làm cho em hạnh phúc mà.”

“Nếu anh muốn biết sự thật, em nghĩ anh sẽ làm cho em đau khổ lắm. Thành thật mà nói em không thể trối đời mình vào người chồng giống như một thằng bé tính tình luôn luôn kích động.”

“Anh là đàn ông, nếu em nói với anh kiểu đó anh sẽ cho em coi anh làm đàn ông ra sao.”

Anh ta sấn đến gần cô.

“Đừng hòng đụng vào người tôi!” Cô gằn giọng, rồi tiếp tục nói.

“Tôi cho anh biết, tôi không bao giờ cho phép bất cứ người nào đụng đến tôi. Thật ra tôi khinh thường anh vì tình yêu của anh đối với tôi không đáng một chút nào.”

“Em nói vậy có nghĩa là gì?”

“Anh yếu đuối không có đầu óc, tốt hơn anh nên tìm việc gì để làm đi còn hơn là nghĩ đến chuyện tự tử vớ vẩn. Nếu tôi lấy chồng, người chồng tương lai của tôi phải là người vững vàng... nếu muốn lấy thứ gì phải lấy cho bằng được, chứ không phải loại người gặp thất bại là sụp đổ liền.”

“Em nghĩ anh đang làm như vậy sao?”

“Em nghĩ anh còn quá trẻ, thiếu kinh nghiệm... và phiền toái.”

“Nhưng anh yêu em!”

“Thứ tình yêu đó vô ích đối với em.”

“Nhưng em từng thích anh mà.”

“Đó là trước khi biết anh quá rõ. Anh có bao giờ tự hỏi mình anh có cái gì khác để dâng tặng cho một người đàn bà... ngoài tước vị của anh?”

Quá hiển nhiên là Nevada đang cố tỏ ra tàn nhẫn.

“Nếu em nghĩ về anh như thế thì chẳng còn gì để nói nữa.”

“Đúng, chẳng còn gì cả. Thế nên sau này anh đừng làm phiền tôi. Tìm ai khác để than van đi. Mấy người phụ nữ thích ‘sủng vật’ đó.”

Nói xong cô bỏ đi ngay, từ trên balcony Tyrone nghe tiếng giày cao gót của cô ta khua vang trên lối đi lát gạch.

Anh rướn người qua khỏi balcony thấy cháu mình đang đứng bên dưới, gương mặt David soi lên nền tối của cây khuy nh diệp. Chàng ta nhìn đắm đắm ra biển đầy chán chường tuyệt vọng. Chợt Tyrone thấy nó rút một vật gì đó trong túi ra. Với bản năng của người thường vào ra chốn sinh tử, anh cảm thấy ngay có chuyện nguy hiểm. Tyrone leo qua balcony thả người xuống đất. Khi anh đến gần đứa cháu, David chăm chú nhìn anh sững sốt, súng lục vẫn còn cầm trên tay.

Tyrone bước lại gần David.

“Hello, David, hình như cậu tới không đúng lúc.”

“Cậu Tyrone!” David cố tỏ ra vui mừng.

“Là người bằng xương bằng thịt đây!” Tyrone nhẹ nhàng đáp lại.

Anh với tay lấy khẩu súng trên tay David, bỏ nó vào trong túi quần mình.

“Cậu đã vô tình nghe hết mọi chuyện rồi, nhưng không muốn ra mặt vì sợ cháu bối rối.”

David ngồi xuống băng ghế trong vườn, gục đầu vào trong tay mình.

“Cháu phải làm gì đây, cậu Tyrone? Cô ấy làm cháu điên mất rồi!”

“Cậu có thể đoán phần nào.”

Tyrone lấy một chiếc ghế cạnh David, sau một lúc anh nói.

“Cháu không cần phải nghe những chuyện tầm phào đó và cậu lại càng không muốn nói tới. Hay là cậu đề nghị một giải pháp khác thay vì cháu ngồi đây âu sầu rầu rĩ.”

“Cháu có thể làm được chuyện gì khác đây?” David khổ sở hỏi cậu mình. “Lúc đầu cô ấy thích cháu lắm, rồi đột nhiên thấy mọi người khác thú vị hơn cháu. Nếu cô ấy không chịu lấy cháu, cháu thà là chết.”

“Cậu đã nói là còn cách khác mà, cháu có chịu nghe không?”

“Phải đành vậy thôi.” David bực bội nói.

“Tối qua cậu ở Paris, khi tới khách sạn Ritz cậu gặp được ba ông bạn quen biết từ lâu rồi. Họ sắp sửa qua Phi châu săn bắn ngoài sa mạc. Bọn họ rủ cậu đi, vì lúc đầu dự định là 4 người nhưng một người bỏ cuộc.

Anh nhận ra cháu mình đang lắng nghe nên tiếp tục nói.

“Họ không những đi săn mà còn thám hiểm khu vực Trung Phi ít người biết đến.”

Anh ngưng một chút rồi nói tiếp.

“Dĩ nhiên cậu biết những chuyện này không hấp dẫn cháu, nhưng cậu bảo đảm với cháu bạn cậu khá lắm, bắn giỏi, và đầy kinh nghiệm du lịch nữa.”

“Cậu không tính nói là cháu đi với họ chứ?” David hỏi bằng giọng chán chường.

“Tại sao không được? Cách còn lại là cháu cứ tiếp tục ở đây tự làm cho mình khổ hơn bằng cách thuyết phục người không còn thích mình nữa đấy. Trong thâm tâm cháu, cháu cũng biết cô ấy sẽ không chịu mà.”

Từ cuộc đối thoại lúc này Tyrone nghĩ cô gái này dù có là ai đi chăng nữa cũng là một đứa con gái kiêu kỳ khó ưa nhất cháu anh nên tránh xa, nhưng anh khéo léo và tế nhị trước cảm giác của người khác nên không muốn làm mất thể diện đối tượng đang theo đuổi của David.

“Cậu có nghĩ là nếu cháu đi với bạn cậu Nevada sẽ nhớ cháu không?” Sau một lát David hỏi.

“Cậu nghĩ tất cả phụ nữ đều nhớ đến người mình thương mến nếu họ không còn ở gần mình nữa.” Tyrone thận trọng nói. “Cậu nghĩ cháu sẽ thấy cảm quan của mình thay đổi một cách đáng kể sau một chuyến hành trình như thế.”

“Cậu đang nói là cháu sẽ phải quên đi Nevada sao? Điều đó không khi nào xảy ra đâu.” David gằn giọng.

“Cậu không đề nghị bất cứ gì cả. Điều mà cậu đang nghĩ là cháu sẽ trở thành người hiểu biết lỗi cuốn hơn. Người ta du hành sẽ mở rộng tầm mắt, tùy theo kiểu đi nào. Cậu bảo đảm châu Phi là nơi tiềm tàng nhiều khả năng và những kiến thức chưa được quật phá.”

“Cháu biết mà.”

“Có thể chuyến đi chưa hấp dẫn được cháu.” Tyrone tiếp tục nói. “Nhưng hội Địa Lý Quốc Gia cho rằng người làm những chuyến đi như thế không những là một nhân vật tiên phong mà còn là một anh hùng nữa.”

“Nếu cháu đi.” David nói như thể đang nói với chính mình. “Nevada sẽ nhận ra cháu không phải là người nhu nhược như em ấy nghĩ.”

Một thoáng yên lặng rồi Tyrone nói tiếp.

“Chỉ có một khó khăn duy nhất.”

“Là cái gì?”

“Cháu phải đi ngay ngày mai! Chú có thể đánh điện cho bạn cậu là cháu sẽ tới, cậu nghĩ mình chắc không lầm rằng họ sẽ rời Maseille khuya tối mai.”

Một khoảng yên lặng dài, thật dài rồi David nói lớn.

“Cháu sẽ đi, cậu Tyrone, cháu sẽ đi! Chuyện này sẽ cho Nevada thấy cháu không là món đồ chơi của cô ấy.”

Anh ta nhảy cẫng lên.

“Cậu nói cháu sẽ phải cần những đồ mặc nào?”

“Để thôi, cậu có vài khẩu súng trên tàu cháu sẽ cần đến sau này.”

“Cậu cho cháu mượn nhé? Cậu tốt quá, cậu Tyrone.” Giọng David đầy hăng hái người cậu không thể không nhận ra, đoạn giọng anh chùng xuống.

“Còn mẹ! Mẹ sẽ nói sao đây?”

“Về phần mẹ cháu cứ để cho cậu. Đừng nói gì cả trước khi cậu nói chuyện với mẹ cháu, nhân tiện cậu cũng muốn đi chào mẹ cháu. Mình sẽ đi chung luôn, để cậu lấy áo choàng đã.”

“Để cháu đi lấy cho cậu, trong phòng cậu hả?”

“Nó ở trên ghế.”

David toan đi về phía biệt thự, nhưng ngưng lại.

“Cậu Tyrone, cái kiểu cậu nhảy xuống lúc này thật gọn gàng nhanh nhẹn. Cháu phải nghĩ cẩn thận trước khi dám làm chuyện đó.”

“Tất nhiên chuyện đó sẽ làm ông cậu già khủ này ngạc nhiên lắm.” Tyrone nói với giọng tếu tếu.

“Cháu đâu có nói vậy.”

“Nhưng cậu chắc là cháu nghĩ như vậy. Thôi, đi lấy áo cho cậu rồi mình tìm mẹ cháu.”

“Nhưng Tyrone, David đi với mấy người đó có an toàn không?”

“Nó cần phải trưởng thành, Helen à. Em nghe ra nó xem trọng tình cảm này lắm.”

Phu nhân Hellen Merrill thở dài.

Ở tuổi bốn mươi lăm bà vẫn còn rất đẹp, vẫn còn nhiều người nài nỉ bà tiến thêm bước nữa. Nhưng trước sau gì bà vẫn một mực từ chối, như em bà từng thấu hiểu, giờ đây bà chỉ sống vì đứa con trai duy nhất của mình.

“Nevada Van Arden quá đẹp,” bà thở dài. “Ai cũng hiểu là David và mấy đứa thanh niên trẻ chết mê chết mệt vì con bé ấy.”

“Từ câu chuyện của giữa David và cô ta, em thấy cô ta là một thí dụ điển hình khó ưa nhất của đám con gái thời nay: vô tâm, rỗng tuếch, mà em đôi khi gặp qua.”

Chị của anh nhìn sững sột.

“Chị đoán em nghĩ thế vì em chưa gặp cô ấy.”

“Cô ta xảy ra chuyện gì vậy khi em vừa vào tiệc?”

“Con bé vội vã ra xe với mấy người hàng xóm chị không chấp thuận, nhưng nói một cách chính xác nó cũng chưa hỏi xin chị.”

“Mặc kệ là cô ta đang ở nhà chị hay sao? Cách xử sự tệ chưa từng thấy.”

Phu nhân Merrill mỉm cười.

“Em xưa quá, Tyrone. Các thiếu nữ Mỹ như Nevada có được độc lập mà các cô gái Anh đồng song không có.”

“Chị quên là em chưa từng biết cô ta.”

Phu nhân Merrill lại cười.

“Vậy để chị nói cho em nghe, Nevada là nữ thừa kế giàu nhất ở Mỹ đó.”

“Em nhận ra cô ta là người Mỹ, có cả núi tiền như thế thảo nào cô ta không bị hư hỏng.”

“Chị cũng sợ chuyện đó là đúng, nhưng mẹ của con bé từng là bạn học của chị. Bà ấy dịu dàng nhu mì nhất trong tất cả những người chị quen biết. Elizabeth là con gái của bá tước xứ Fenbridge, bà ấy kết hôn với Clint Van Arden một năm sau lần ra mắt đầu tiên. Chị nghĩ bà ấy có đời sống hạnh phúc lắm.”

Tyrone lắng nghe chị mình nói nhưng miệng cười có vẻ châm biếm.

“Chúng tôi thường viết thư cho nhau, mặc dù rất khó để duy trì tình bạn cách cả đại dương như vậy. Khi Nevada tám hay chín tuổi gì đó Elizabeth qua đời. Clint Van Arden đau khổ lắm.”

“Ai kể cho chị nghe vậy?”

“Ồ, nhiều người bạn Mỹ. Ông ta chỉ quan tâm đến tiền bạc thôi, không mấy có thời gian cho đứa con gái.”

“Chị đang thuyết phục em thương xót cho cô ta.” Tyrone trách móc, “nhưng thương xót là điều cuối cùng em dành cho cô ấy.”

“Nếu em làm vậy con bé sẽ cảm thấy bị sỉ nhục. Con bé tự tin ở mình lắm, hoàn toàn nghĩ rằng thế giới này dễ dàng cho nó bước lên. Nhưng khổ nỗi nó không bước đi trên đất thường mà bước đi trên tình cảm người khác.”

Nhìn thấy ánh mắt khinh thị của Tyrone bà nói tiếp.

“Đợi đến lúc em thấy con bé đã. Đến lúc đó em sẽ thấy tại sao thằng David khờ khạo nhà mình với mấy đứa con trai khác không có chút nào cơ hội.”

Phu nhân Merrill ngưng một chút rồi giọng nắc nứ.

“Oh, Tyrone mấy ngày nay chị lo cho David quá.”

“Em hiểu được mà.”

Anh không dám nói với chị mình David đe dọa kết thúc mạng sống hay là tìm thấy súng trong tay David. Nhưng có lẽ chị mình biết nhiều hơn mình nghĩ, vì một lát sau đó bà nói tiếp.

“Chị nghĩ rằng em đúng, Tyrone. Nếu David đi xa, nó sẽ quên được Nevada.”

“Em không muốn nó quên cô ta dễ dàng vậy, em muốn nó phải sáng mắt ra là con bé ấy nông cạn và vô giá trị như thế nào.”

Anh gằn giọng nói tiếp.

“Em không thể tưởng tượng được đàn ông nào có đầu óc sẽ đi lấy hạng người không có một chút đặc trưng nào của phụ nữ.”

Chị của anh mỉm cười.

“Có biết bao nhiêu phụ nữ rất nữ tính đến với em rồi, Tyrone, nhưng em vẫn chưa chịu cưới ai mà.”

“Bà chị thân mến, chỉ vì em chưa thấy ai lôi cuốn để ngắm hay trò chuyện như chị cả.”

Bà bật cười.

“Em nịnh chị quá đi mất!”

“Không em nói thật mà. Em chỉ thấy đàn bà quyến rũ đến khi em nghe họ nói thôi. Họ rất dễ thương trước khi xen vào đời sống của em.”

“Nhưng, Tyrone, em đâu thể sống độc thân cho hết cuộc đời được.”

“Sao lại không được?”

“Vì như thế sẽ phí cả đời. Chị còn muốn thấy con cái của em nữa.”

Phu nhân Merrill thở dài.

“Chị rất đau khổ là chỉ có mỗi David, chị muốn có cả tá kìa. Nhưng em biết rồi đó, sau khi David ra đời bác sĩ nói chị không có thể có con nữa.”

Tyrone đưa tay áp lên tay chị.

“Đã quá trễ để có thêm con, nhưng em mong muốn chị bước thêm bước nữa. Có nhiều nhân tuyển chờ đợi vị trí này mà.”

Bà mỉm cười.

“À có một hai người, nhưng chị muốn lo cho đến khi David chững chạc đã. Đôi khi nó có tính gì đó lạ lùng làm chị sợ lắm.”

“Ai lớ lên cũng phải vậy thôi, Helen, có người chồng sẽ giúp chị hiểu và điều khiển được David.”

“Chị chưa bao giờ nghĩ sẽ gửi nó đi Phi châu.”

“Chuyện đó sẽ cứu vãn được nó, dù rằng em cũng đau lòng để nó đi xa.”

“Chị nói thật chị cũng mừng để cho nó đi nếu nó quên được Nevada. Con bé gây cho nó bao nhiêu khốn khổ rồi, giờ lại lặp lại trò đó với Dundonald.”

“Con trai của Gerald?”

“Phải, em còn nhớ nó à? Nó tốt lắm.”

Phu nhân Merrill ngưng một lát rồi nói.

“Đương nhiên có lý do mà: cậu ta sẽ trở thành hầu tước một ngày nào đó. Chị nghĩ người Mỹ sinh danh tước.”

“Hóa ra con bé đó đang theo đuổi mục đích đó - nhưng mà sao không lại là David.”

“Chị không biết, trừ phi con bé nghĩ một hầu tước nghe lôi cuốn hơn.”

Giọng nói có vẻ cay đắng của phu nhân Merrill khiến cậu em trai mím chặt môi lại, đoạn bà gượng nói tiếp.

“Nói đến tước hiệu, Tyrone, chị nghe nói là em từ chối được sắc phong K.C.M.G. (Knight Commander of the Order of St Michael and St George). Tại sao vậy?”

“Ai đã nói với chị?”

“À thì những người ái mộ em.”

“Vậy thì những người đó nên biết khôn im miệng lại.”

“Hóa ra là đúng - em được sắc phong KCMG?”

“Đúng, nhưng em nói rõ là em không có hứng thú trong tước hiệu hay huân chương.”

“Nhưng làm cho chị hãnh diện vì em.”

“Chị phải cần đến những thứ ấy để hãnh diện sao?”

“À không, tất nhiên là không. Chị lúc nào cũng nghĩ em là người tuyệt lắm mà! Không có ai được như em đâu, Tyrone, nhưng chị muốn thế giới bên ngoài cũng biết như vậy.”

Tyrone bật cười đứng lên.

“Chị bị mấy cái tiêu chuẩn xã hội đó đầu độc rồi. Khi đến London hay Riviera em nhận ra cái thế giới hào nhoáng này nhỏ bé biết bao nhiêu so với thế giới bên ngoài.”

“Chị cũng nghĩ như vậy,” phu nhân Merrill thừa nhận, “dù em có nhận sắc phong hay không, Tyrone, chị vẫn thương em. Em luôn là người em trai tốt nhất tuyệt nhất mà một người chị có được.”

“Vậy chị hãy tin em làm những điều nên làm cho David.”

“Chị tin em, chị chắc chắn - rất chắc chắn - là em đúng.”

“Em biết mình mà.”

Tyrone đứng lên hôn lên má chị mình.

“Chị đi ngủ đi. Mình sẽ nói mọi chuyện vào sáng mai, nhưng đừng quên là David phải đón chuyến xe lửa lúc hai giờ.”

“Ronaldson sẽ lo lắng mọi chuyện, chị nghe David nói chuyện với ông ấy trước khi mình lên lầu.”

“Ronaldson không quên đâu, ông ấy chưa bao giờ làm mình thất vọng mà.” Tyrone mỉm cười. “Chúc ngủ ngon. Ráng ngủ đi chị, chỉ còn vài chuyện nhỏ cần giải quyết sáng mai thôi.”

Anh mỉm cười chào chị mình rồi đi xuống lầu. Trời đã quá khuya, đúng hơn là quá sớm vào buổi sáng, gia nhân đã dọn dẹp xong bữa tối và đã lên giường. Villa thật yên tĩnh, nhưng đèn ngoài đại sảnh vẫn còn cháy hắt ánh sáng lên những bình hoa huệ lớn đặt trên những chiếc bàn phụ.

Nơi chốn này đối với Tyrone tượng trưng cho sự tinh khiết, mà mỗi lần có dịp ghé qua miền nam nước Pháp, anh đều mong ngóng trở về.

Đang đưa mắt nhìn những chậu hoa được cắm và trình bày rất mỹ thuật phô bày hết vẻ đẹp của hoa anh thấy cửa trước mở và một người đang đi vào. Anh quay lại xem người đó là ai, thì thấy đó là một cô gái.

Cô khoác một chiếc khăn trắng bên ngoài áo đầm cũng toàn trắng. Với cái nhìn đầu tiên cô trông mỹ miều và tinh khiết y như những đóa hoa huệ anh đang ngắm. Đóng cửa xong, cô gái tháo chiếc khăn choàng tóc xuống để lộ ra một làn tóc đỏ, màu đỏ sống động rất được ưa chuộng của các nhà họa sỹ Viennese. Mặt cô thon nhỏ với đôi mắt to, to dường đến như không thực. Anh đoán mắt cô màu đen, nhưng khi cô đi, dưới ánh đèn mắt cô có màu xanh lá cây.

Cô đã nhìn thấy anh và Tyrone cũng nhận ra họ đang nhìn lẫn nhau trong kiểu nhìn đầy ý nghĩa. Cô hỏi anh.

“Ông là ai?”

Đến lúc này khi nghe giọng cô thì anh đã biết cô là ai.

“Tôi là Tyrone Strome, em của phu nhân Merrill và - cậu của David.”

Anh nhấn mạnh ba chữ cuối, đôi môi Nevada thoáng một nụ cười.

“À ra thế! Mọi người trông ông đến từ hôm qua. David đã kể cho tôi nghe nhiều chuyện về ông.”

“Tôi cũng nghe khá nhiều chuyện về cô, cô Van Arden.”

“Tôi chắc là mọi chuyện đó đều bất lợi cho tôi.”

“Chính xác!”

Lời nói nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng hình như hàm chứa một sự sỉ nhục.

Cô nhìn anh dưới làn mi dài cong vút.

“À thì ra nhà thám hiểm, nhà phiêu lưu, người đàn ông quý phái mà thành tích lẫy lừng của mình ẩn dấu trong màn bí mật lại là người có tính hay chỉ trích.”

“Thế cô mong tôi là người nào khác hay sao?”

“Tôi không mong muốn gì cả, chỉ thấy thú vị rằng ông là người mang nặng thành kiến.”

“Chỉ với một số người nào đó thôi.”

“Và tôi là người đặc biệt trong số đó.”

Nevada đưa tay làm một cử chỉ mà Tyrone phải thừa nhận là rất duyên dáng.

“Cô đặt mình trong vị thế khiến người khác phải nghĩ về cô như vậy.”

“Điều đó còn thú vị hơn nhiều so với làm người vô giá trị không gây được ảnh hưởng nào trên những người quen biết.”

“Tôi chắc điều đó hoàn toàn không thể nào xảy ra.”

Lời nhận xét không phải là khen ngợi, anh thấy vẻ cười cợt lóe lên trong mắt cô ta, anh có cảm tưởng người con gái này đang cố tình trêu chọc khiêu khích anh.

Những từ ngữ kế tiếp của cô ta giúp phần khẳng định ấn tượng đó của anh.

“Ông sống ở nơi hoang dã quá lâu, ông Tyrone, tôi nghĩ ông đã mất liên hệ với thế giới văn minh. Tôi bảo đảm ông ngày mai sẽ là lúc rất thú vị để phơi ra sự thiếu hiểu biết của ông và tìm ra lỗi lầm trong con người được xưng tụng là anh hùng.”

Từng chữ từng chữ một nói ra một cách nhỏ nhẹ nhưng sắc như dao đâm. Nói xong cô đi về phía cầu thang, anh ngửi được mùi nước hoa tuberose thoảng qua mà anh khinh miệt nghĩ thầm hoàn toàn không thích hợp cho một thiếu nữ trẻ.

“Ngủ ngon nhé, ông Tyrone.” Cô nói tay vẫn vịn trên thành cầu thang. “Tôi thật mong lại gặp ông, nhưng xin hãy bỏ qua nếu tôi nói rằng tôi thấy ông thất vọng quá.”

Môi cô cong lên, đôi mắt xanh lục nhìn anh vô cùng khiêu khích, đoạn chậm rãi đi lên lầu uyển chuyển quý phái như một vị nữ hoàng, ý thức được mọi cử động chung quanh rằng anh đang nhìn cô ta.

Khi nghe tiếng cửa phòng cô ta đóng lại, anh bật cười. Cô nàng Van Arden này, cứng rắn đáng ghét, một thí dụ điển hình của các cô con gái thời đại mới, hoàn toàn khác biệt với tính cách mà anh mong đợi ở cô ta.

“Thảo nào thằng nhóc tội nghiệp David chẳng bị thôi miên bởi con mãng xà lạ lùng này - hay với mái tóc đỏ đúng ra phải là một nàng hồ ly chứ.”

Trên lối về biệt thự anh không ngừng nghĩ đến cái cung cách tàn nhẫn, khó chịu cô ta nói với David và nỗi đau khổ tuyệt vọng của cháu mình. Nếu anh không tới kịp lúc và vô tình nghe được lời họ đối thoại thì David đã bị kích động làm chuyện điên rồ gây tổn thương cho mẹ nó rồi. Bắn vào đường tơ kẽ tóc mà anh đã ngăn được thảm họa như thế. Khi về đến phòng anh nói lớn.

“Con hồ ly tinh chết tiệt! Cô ta cần phải có một bài học thích đáng, lay trời cho có ngày cô ta gặp hậu quả đó.”

2. Chương 2

Ngoài hàng hiên Tyrone đang dùng điểm tâm. Anh vẫn dậy sớm như thường lệ, không khí mát lạnh buổi sáng và ánh nắng nhạt đầu ngày với anh lúc nào cũng đầy quyến rũ. Thật không có gì đẹp hơn quang cảnh nhìn từ biệt thự, biển Địa Trung Hải xanh thẳm, thành balcony phủ dây leo nở đầy hoa, đệm thêm vào đó là tiếng róc rách của hồ phun nước trong vườn.

Tối qua anh đi ngủ không ngừng nghĩ ngợi đến chuyện con cái của chị mình, nhưng sau đó đã ngủ một giấc thật ngon không mộng mị. Sáng nay anh thấy tinh thần phấn chấn, thể chất sung mãn. Có được như thế này một phần là nhờ vào áp lực công việc đã được giải tỏa. Những năm tháng vừa qua đã khiến anh cảm thấy mình mệt mỏi già dặn hơn nhiều, nhưng giờ đây anh có cảm tưởng mình như một cậu học trò trở về nhà trong ngày lễ, muốn tận hưởng từng giây từng phút khung cảnh yên bình này.

Anh lấy cho mình món cá, bắt được từ ngày hôm trước và nghĩ đến lúc David đi châu Phi anh sẽ có thời gian hưởng thú thanh nhàn cùng chị mình. Có đến cả năm anh mới gặp lại chị Helen. Anh thật không quá lời khi cho rằng chị mình sáng suốt, xinh đẹp hơn tất cả những người đàn bà anh từng quen biết. Tyrone ngưỡng mộ Helen vì chị là người phụ nữ dạt dào tình cảm, từ nội tâm cho đến diện mạo là một người rất dịu dàng khả ái.

Tyrone từng sống một cuộc sống gian khổ mà nhiều người cho là khắc nghiệt, đời sống đó đã dạy anh phải cứng rắn, đôi khi đến độ tàn nhẫn. Nhưng trái lại, khi gần gũi đàn bà mọi điều anh muốn ở họ lại là mềm mại khoan hòa, nhất là nơi những người có liên hệ tình cảm với anh. Thế nên mỗi lần nghĩ đến Nevada anh không ngần được cảm giác ghét bỏ người con gái điển hình của loại phụ nữ mới.

Y như có phép phù thủy anh vừa mới nghĩ đến cô ta là đã thấy cô ta xuất hiện. Từ phía sau anh, Nevada và David cùng sánh vai bước đến trên thảm cỏ xanh mềm mại được chăm sóc kỹ lưỡng. In bóng trên nền tối của hàng cây khuynh diệp, Nevada trông thật thanh thoát tao nhã như anh thấy cô đêm hôm qua. Sáng nay cô không đội nón, mái tóc trần dưới ánh nắng sớm ánh lên màu lửa, đôi mắt màu lục biêng biếc tương phản trên làn da sáng mỏng mịn.

Tyrone chậm rãi đứng lên, khó chịu vì bữa sáng bị gián đoạn.

“Chào cậu Tyrone.” David nói giọng thoáng vẻ lo lắng.

“Chào David, chào cô Van Arden. Xin lỗi, tôi có thể ăn tiếp không? Không ngờ mọi người lại dậy sớm như vậy.”

“Bọn cháu đến gặp cậu, cháu nghe Ronaldson nói cậu sắp đi Nice.”

“Phải, cậu có ý định đó. Như cậu đã nói với cháu hôm qua, cậu có một ít súng trên tàu và những thiết bị khác cần thiết cho cháu ở Phi châu.”

“Cậu không cần tốn công đến đó đâu.”

David ngập ngừng nói. Bằng một giọng đặc trưng Nevada xen vào.

“David muốn nói với ông là anh ấy sẽ không đi nữa.”

Khi cô nói, đôi mắt xanh lục chiếu thẳng vào mặt Tyrone như cố tình thách thức. Anh nhướng mày nhưng không nói gì trong lúc David gượng gạo giải thích.

“Cháu nhắc lại với Nevada tối qua về chuyến đi sang Phi châu, nhưng sáng nay Nevada thuyết phục cháu ở lại săn sóc em ấy. Cháu từng hứa với Nevada như thế.”

“Vậy thì cháu đương nhiên là phải giữ lời hứa.”

Nếu David đoán rằng anh sẽ phản đối - nếu họ nghĩ anh sẽ tỏ ra giận dữ hay tức tối vì sự đổi ý của David - anh nhất định sẽ khiến cho họ thất vọng.

“Thấy chưa David, em đã nói anh lo lắng chuyện gì không đâu.” Nevada châm chọc.

Dứt lời, cô với lấy một miếng bánh mì nướng trong cái giá bằng bạc, phết bơ và mật ong lên, rồi cắn một miếng phô bày hàm răng trắng bóng như ngọc trai.

“Ngon quá!” Mặt ông vùng này thật là tuyệt.

David đưa mắt nhìn cậu mình.

“Cháu không muốn tỏ ra mình vô ơn, cậu Tyrone, vì những điều cậu đề nghị với cháu tối qua. Ronaldson nói cậu đã gửi điện cho bạn của cậu. Cháu thật xin lỗi, nhưng cháu muốn ở lại vì Nevada cần đến cháu.”

“Dĩ nhiên là em cần anh rồi, em vốn cần một người đẹp trai nổi bật tháp tùng em đi khiêu vũ hay đưa em đi dạo những cảnh hấp dẫn quanh đây.”

“Hôm qua em nói mấy nơi đó làm em chán mà.” David ngạc nhiên.

“Thì đó là ngày hôm qua.” Nevada phẩy tay trả lời. “Hôm nay thì em đổi ý rồi, mình sẽ khám phá hết những nơi nào hứng thú vòng quanh đây.”

“Em có chịu đi xe của mẹ anh không? Hay em vẫn muốn đi cái xe ồn ào, hôi hám của Charlie?”

“Sao anh lại nghĩ như vậy, xe đó đâu có hôi, nó chạy nhanh lắm.”

“Quá nhanh!” David bức dọc nói. “Như vậy sẽ nguy hiểm lắm nếu chạy với vận tốc đó trong đường xá quanh đây.”

“Em thích sống mạo hiểm mà, ông Tyrone cũng đồng ý như vậy... phải không ông?”

Cô nhìn thẳng vào mặt anh, mắt tròn xoe ra vẻ ngây thơ khiến người nghe có cảm tưởng câu hỏi của cô rất chân thật và có ý làm cho họ hãnh diện.

Tyrone nhìn cô mắt lóe lên tia nhìn thú vị.

“Tôi không biết cô Van Arden cho rằng thế nào là nguy hiểm?”

“À không, tôi không biết trừ phi ông cho rằng nguy hiểm là chỉ có mình mình ngồi trên boong tàu với một thanh niên tuần tú trong một đêm trăng sáng.”

“Chuyện này xảy ra hồi nào vậy?” David hỏi một cách ghen tuông. “Em chưa hề kể cho anh nghe.”

“David, anh không thể bắt em phải kể hết mọi chuyện em làm, hơn nữa em không thích đàn ông hay ghen.”

“Thế em muốn anh phải nghĩ sao đây?”

“Ghen tuông, giống như yêu đương là những thứ tình cảm không có chúng em vẫn sống được, mấy thứ đó lúc nào cũng cản đầu cản đuôi người ta hưởng thụ cuộc sống. Đừng quên em là người rất thích hưởng thụ đấy.”

David nhìn cô với vẻ mong mỏi tuyệt vọng.

Thật chẳng có gì đáng ngạc nhiên, Tyrone nghĩ thầm, khi thấy thẳng cháu mình si mê cô ta như lặn bùa. Nevada quả là một sinh vật quyến rũ nhất mà anh từng thấy trong đời, nhưng đồng thời lại là một đứa con gái khó thương nhất mà anh không may gặp phải.

Anh quá thấu hiểu cô ta đang sử dụng David để tỏ ra uy quyền của mình và cũng để dẫn dắt anh rằng cô ta sẽ dùng bất cứ thủ đoạn nào để đạt được ý muốn của cô ta.

“Ông Tyrone, tôi không biết chương trình của bọn tôi hôm nay có vô dụng không nếu tính luôn ông?”

“Đó có phải là lời mời không?”

Cách anh nói làm Nevada vô cùng ngạc nhiên.

“Tại sao không? Ông biết là tôi thích nghe mấy chuyện thám hiểm của ông... nếu ông đã chuẩn bị sẵn tinh thần kể cho tôi nghe.”

Cô ta giống như một đứa con gái quá háo hức gặp được nhân vật tiếng tăm mà mình hằng ngưỡng mộ, Tyrone nghĩ một cách châm biếm.

“Tôi e rằng cô sẽ thấy chuyện của tôi tẻ nhạt lắm trong khi cô ham vui như vậy.”

“Tôi cho rằng hễ chuyện mà ông làm thì không tẻ nhạt đâu.”

“Chuyện phiêu lưu, cho dù bất ngờ đến đâu cũng có lúc nhàm chán, đặc biệt nếu người ta đơn thân độc mã.”

“Vậy thì mình phải tìm cách bù lại thời gian mà ông cảm thấy đơn độc nhé.” Nevada nhỏ nhẹ nói.

“Thật hân hạnh cho tôi quá! Nhưng tôi không muốn cản trở cô và David. Tôi đoán chắc là hai người sẽ có nhiều chuyện để làm với nhau, nếu tôi đi cùng tôi sẽ làm kỳ đà cản mũi đấy.”

“Không, không đâu!” Nevada nói nhanh. “Bọn tôi rất muốn ông đi chung, phải không David?”

“Nếu em muốn.” David đáp lại một cách miễn cưỡng.

Tyrone suýt bật cười lớn, cô gái thiếu kinh nghiệm này cứ tưởng mình sắp nắm được anh trong lòng bàn tay của cô ta. Anh đã từng tán tỉnh biết bao phụ nữ đẹp, quyến rũ lịch lãm trên thế giới, thì làm sao chỉ bằng vào mấy lời lẽ cử chỉ vờ vĩnh đó mà Nevada có thể lừa nổi anh. Đồng thời anh cũng biết cháu mình đang nhìn anh ngờ vực, ghen tuông khi Nevada tỏ ra hứng thú với anh.

“Cậu sẽ đi xem coi mẹ cháu muốn làm gì hôm nay. Helen có nói là muốn đi xem tàu của cậu.”

“Tôi cũng muốn đi! Cho tôi đi với, tôi vốn có sở thích đặc biệt về thuyền bè.”

“Tất nhiên rồi, vậy thì tôi rất hân hạnh mời cô đến Moulay.”

“Ông gọi tên tàu của ông như vậy hả?”

“Phải, tiếng Ả Rập có nghĩa là “chúa tể”. Tôi cho rằng tàu của tôi là vua trong đám tàu bè.”

“Vậy tôi phải đi xem ngay mới được!” Nevada gấp rút nói. “Làm ơn thuyết phục phu nhân Merrill đưa hết mọi người đến Moulay đi.”

“Em quên là đã nhờ anh nhắn với Charlie mình sẽ đến villa của anh ta chơi tennis trước khi ăn trưa sao?” David có vẻ hờn dỗi. “Anh nghĩ giờ này người hầu đã đưa tin đến đó rồi.”

“Đúng em có nhờ anh chuyện đó, nhưng mình có thể nhắn lần nữa lấy cớ là hôm nay anh bận lắm.”

Tyrone nghi ngờ cô đã cố tình dàn xếp khiến David thay đổi ý định sang Phi châu.

“Có lẽ người hầu chưa đi đâu,” cô nói nhanh. “David, anh đi xem coi có chặn anh ta lại được không?”

“Được rồi.” David đồng ý, “nhưng Charles sẽ thất vọng đó.”

“Em sẽ an ủi anh ấy sau.” Nevada nhẹ nhàng nói.

David rời bàn ăn và đi về villa. Đợi David đi khuất Nevada nói với Tyrone.

“Có lẽ tôi đã sai khi ngăn cản David nghe lời ông. Không có anh ấy lại càng vui hơn.”

Câu nói đầy ẩn ý của cô gái này khiến Tyrone chỉ muốn đánh đòn cô ta, thay vì thế anh lại nói.

“Tôi nghĩ mấy cuộc săn bắn lớn sẽ làm David hứng thú hơn.”

“Và rồi anh ấy sẽ quên tôi! Đó là giải pháp hết sức thông thường cho một chàng trai yêu một cô gái không thích đáng.”

“Tôi có nói là cô không thích đáng sao?”

“Ông đã nói quá rõ tới hôm qua.”

“Có lẽ phán đoán của tôi quá vội vã dựa và chỉ dựa vào tin đồn.”

“Bây giờ ông đổi ý rồi sao?”

“Chúng ta vẫn đang nói về David à?”

Tyrone đang cố tình chơi chữ, mỗi câu đều có ẩn ý, câu nào câu nấy sắc như dao.

“Ông Tyrone, ông làm tôi hơi sợ.” Khi nói môi cô cong lên mắt cố tình rũ xuống. Với các chàng trai thiếu kinh nghiệm thì đây là vẻ thẹn thùng thơ ngây đầy quyến rũ.

“Tôi không cho rằng cô thuộc loại người hay sợ sệt đâu, cô Van Arden, tôi cảm thấy mình nên hiểu biết về nhau nhiều hơn.”

“Tôi thích ông gọi tôi là Nevada, cô Van Arden nghe có vẻ trịnh trọng quá.”

“Cô thật là dễ tính.”

Chỉ có những người biết rõ Tyrone mới nhận biết rằng anh không những đang châm biếm, ánh mắt tinh quái của anh còn nói lên anh đang thú vị với trò chơi này.

Không một lúc nào anh quên tối qua anh vừa cứu David khỏi hành động ngông cuồng suýt chút nữa gây tang tóc khổ sở cho toàn thể villa và mọi người trong đó. Vì thế anh quyết định đánh nàng hồ ly này bằng cách “gây ông lại đập lưng ông,” bấp chập những lời trách móc ghét bỏ của cô ta về tính chỉ trích của anh, và mặc kệ cho cô ta dương dương tự đắc nghĩ mình đã trả được thù bằng cách làm cho anh qùy lụy cô ta.

Trong tầm mắt mình, cô ta đã quá quen với kiểu con trai chiều lụy say mê đến độ mất cả phương hướng như David. Cô gái này quá đẹp chẳng trách chuyện lại ra nông nổi như vậy, nhưng là cái đẹp xấu xa độc hại của yêu nữ Medusa - nhưng ít ra Medusa còn cảnh cáo tính thâm độc của mình với đàn ông bằng mái tóc đầy rắn.

Làn tóc của Nevada cũng chứa đầy cảm dỗ không kém, anh thấu hiểu được đàn ông nào mà không xiêu hồn lạc phách trước rèm mi đen dài và đôi mắt xanh biếc huyền hoặc ấy, đôi mắt như chứa hết mọi bí ẩn đồng phương.

“Ước gì tối qua mình nói chuyện lâu hơn chút nữa, Nevada ngọt ngào nói, “nhưng không sao vẫn còn những tối khác. Trăng sáng làm nơi này thành một nơi lãng mạn nhất mà tôi từng thấy.”

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Tyrone hưởng ứng.

“Có lẽ mình nên cùng nhau ngắm chung.” Cô nhỏ nhẹ đề nghị.

“Đương nhiên rồi. Nhưng mình cũng không nên phí phạm thời gian ban ngày.”

“Ồ không, không nên, vì tôi rất thích đi xem tàu của ông.”

Cô nhìn anh một lúc rồi nói.

“Tôi sẽ kêu David đi chơi tennis. Đi với David chán ghê lắm, anh ấy chỉ biết lang thang vớ vẩn thôi trong khi có rất nhiều điều tôi muốn ông kể cho tôi nghe, nhiều điều tôi cần ông giải thích.”

“Ý kiến hay!” Tyrone hưởng ứng. “Bây giờ cô nên đi dần xếp với David, còn tôi đi gặp chị tôi.”

Anh đứng lên định đi đến villa, Nevada cũng đứng lên theo. Mọi cử động của cô đều có nét quyến rũ riêng, thật khó mà tin được lúc này trong bộ y phục trắng và mái tóc đỏ óng mượt cô lại là hiện thân của nham hiểm như anh từng biết đến, ngay từ giây phút đầu tiên họ quen biết nhau.

“Tôi mong được tiếp cô trên Moulay.”

“Thật là thú vị!” Nevada trả lời, liếc anh dưới hàng mi dài, kiểu nhìn mà Tyrone nghĩ thầm chắc cô ta đã dày công tập luyện.

Họ cùng nhau sóng bước chậm rãi về phía villa, khi vừa đến cầu thang trắng dài dẫn lên trên ấy thì bắt gặp David chạy ào xuống.

“Không xong rồi, Nevada. Tờ giấy biến mất rồi, nhưng lúc anh ta về anh sẽ anh ta nhờ đi chuyển nữa.”

“Em nghĩ mình làm vậy không được tử tế lắm...”

Tyrone không muốn nghe thêm điều gì, cứ để cho họ nói chuyện với nhau còn anh thì đi thẳng tới phòng ngủ của chị mình.

Anh biết chị không hay thức sớm, nhưng giờ này lại thấy Helen đang ngồi trên giường mặc bộ áo màu xanh dương, trông rất lồi cuồn giữa những chiếc gối viền ren.

“Chào em, Tyrone, chị đang muốn gặp em.”

Anh cúi đầu hôn lên trán chị, rồi ngồi xuống mép giường, cầm lấy tay Helen.

“Em ngủ ngon không? Sáng nay trông em đẹp trai lắm, chị đang mong giới thiệu em với bạn bè chị, cho họ biết chị có người em tốt như thế nào.”

“Thật không may, em muốn nói cho chị nghe một tin xấu.”

Anh thấy Helen sửng người lại.

“Con bé đó đã thuyết phục David không đi Phi châu.”

“Ồ không, không thể nào.” Phu nhân Merrill thẳng thốt kêu lên. “Chị đã suy nghĩ suốt cả đêm qua, Tyrone, và thấy rõ đó là điều David nên làm. Nó đã quá đau khổ buồn bã từ khi con bé đó đến đây.”

“Em hiểu được.”

“Lúc thì cô ta khuyến khích nó, lúc thì lại làm nhục nó thật tàn nhẫn mà chị không thể nào chịu nổi nếu chuyện này cứ tiếp diễn.”

“Tại sao cô ta lại hành xử như vậy?”

“Có lẽ để tỏ ra quyền uy. Đối với đứa con trai nào cô ta cũng làm y như vậy. Bọn nó phải quỳ lụy như vậy con bé đó mới hài lòng. Lord Dundonald cũng tuyệt vọng giống như chị về Charles.”

“Chị mời cô ta ở chơi bao lâu?”

“Thêm ba tuần nữa!” phu nhân Merrill trả lời. “Có trời mới biết được nó còn gây ra chuyện gì nữa.”

Lời than van này em bà đã quá thấu hiểu, nhớ lại suýt chút nữa là chuyện đáng tiếc xảy ra tối qua.

“Chắc cô ta không đi từ Mỹ đến đây một mình chứ?”

“Không, tất nhiên là không! Ba cô ta cho một bà lớn tuổi đi chung, bà ấy tử tế lắm, mặc dù chị không nghĩ bà ấy đủ sức trông coi Nevada.”

“Chuyện gì xảy ra với bà ấy?” Tyrone thắc mắc.

“Bà ấy ngã bệnh khi họ đến London. Khi chị mời Nevada tới chơi, chị không biết con bé ấy ra sao, chị đương nhiên là phải mời cả hai.”

“Nhưng bà ấy không tới?”

“Không, Nevada biên thư giải thích rằng cô ấy đến một mình và đã sắp đặt cho một người đi theo hộ tống trên đường đi.”

Phu nhân Merrill phẩy tay.

“Chị đã nói với em rồi, con bé rất biết tự chăm sóc mình, chị tin rằng trước đây nó đã từng đi du lịch nhiều rồi.”

“Thế là cô ta tự mình đến đây.”

“Phải, con bé để lại người hầu chăm sóc cho bà Langholme và yêu cầu chị tìm một cô hầu Pháp thay thế trong thời gian nó ở đây.”

“Như vậy cô ta còn ở thêm ba tuần nữa.” Tyrone trầm ngâm nói.

Chị anh trông đầy ưu tư.

“Thành thật mà nói, khi chị viết trong thư là ba tuần hay lâu hơn nữa tùy ý cô ấy, nhưng chị đâu biết con gái của Elizabeth là người như thế, hay là đẹp đến dường ấy.”

Phu nhân Merrill thở dài.

“Đâu ai có thể làm ngơ trước sắc đẹp của con bé, nhưng cái kiểu nó sử dụng vũ khí trời cho của mình thì thật phiền quá. Tyrone à, hãy thuyết phục David đi đâu đi.”

“Nevada yêu cầu David ở lại đưa cô ấy đi chơi và làm cho cô ấy khuây khỏa.”

Phu nhân Merrill áp tay lên mắt.

“Chị không dám tưởng tượng đến David sẽ ra sao khi Nevada không còn ở đây. Nó đang làm cho nó phát bệnh lên vì con bé đó.”

Tyrone vẫn không nói gì và phu nhân Merrill lay tay em mình.

“Nói với David đi Tyrone, biết đâu nó nghe lời em. Những lúc như thế này chị thấy mình bất lực quá, chị ao ước biết bao nhiêu phải chi George còn sống.”

“Em cũng không biết nếu nó chịu nghe lời ba nó hay bất cứ ai khác.”

“Vậy thì mình phải làm gì đây?”

Mắt phu nhân Merrill thoáng lên nỗi lo sợ khiến Tyrone muốn dang tay che chở cho chị mình. Vì chị lớn hơn anh, Tyrone thường cảm thấy mình nương dựa chị mình, nhưng giờ đây trước lời cầu khẩn của Helen anh không thể nào ngoảnh mặt làm ngơ.

Anh đứng dậy bước ra cửa sổ, dù đang nhìn ra quang cảnh phía bên ngoài nhưng anh thực tế lại chẳng thấy gì. Vì hiện giờ anh đang tập trung cao độ để suy tư, tính toán, hoạch định kế sách, khả năng tập trung này nhân viên dưới quyền anh đều biết rõ đã làm cho anh trở thành kẻ đối đầu khủng khiếp nhất mà đám kẻ thù của Anh quốc từng chạm trán.

Với Tyrone tập trung là rèn luyện ý chí, mặc dù anh chưa hề nhắc với ai điều này, đó là cách hướng về nội tâm tìm đường giải thoát. Đôi khi anh không thể nào diễn giải nổi những gì đã xảy ra khi anh gặp vấn đề nan giải, hay trong tình cảnh anh gần như bị đánh bại. Những lúc ấy nội tâm anh kêu cầu trợ giúp, và lời giải đáp đã đến với anh như một phép màu. Giờ đây anh hình dung được những chi tiết nhỏ bắt đầu nối kết lại với nhau y như một thao tác quân sự - là quyền năng đã được trao cho anh. Anh biết chính xác những gì mình cần phải làm, những hành động nào mình cần phải có.

Tyrone quay lại thấy Helen đang nhìn anh như nài nỉ. Anh mỉm cười trấn an chị mình, một lần nữa, như rất nhiều lần trước đây, Helen biết cậu em mình đã tìm ra lời giải đáp.

“Chị hãy đi gọi một chiếc xe kéo tới đây vào lúc 11:30 sáng để đưa chị và Nevada đi Cannes.”

Phu nhân Merrill nhìn anh ngạc nhiên nhưng không hỏi han câu nào. Như hiểu được chị mình đang nghĩ gì, Tyrone bắt đầu giải thích cặn kẽ cho Helen những điều chị cần phải thi hành.

Lái xe vào Cannes trong chiếc xe mui trần Victoria được kéo bằng cặp ngựa tuyệt hảo giống y như nhau, phu nhân Merrill trò chuyện cùng cô gái bên cạnh bà về buổi khiêu vũ họ sẽ tham dự tối đó.

“Chúng ta sẽ ăn tối tại villa, sau đó đến nhà của phu nhân Byng. Cô đã hứa là sẽ kéo theo một nhóm hai mươi người, nếu tất cả bạn bè của mình cũng mời như vậy buổi tối nay sẽ nhộn nhịp lắm.”

“Cháu cũng nghĩ như vậy.” Nevada trả lời. “Em của cô, ông Tyrone, có thích khiêu vũ không?”

“Cô nghĩ Tyrone nhảy giỏi lắm, cũng như cậu ấy chơi các môn thể thao. Trượt tuyết rất tài tình, một quán quân polo, lúc nhỏ chơi cricket cũng khá lắm.”

“Quá nhiều tài năng trong cùng một con người.” Nevada nhận xét.

Phu nhân Merrill phân vân không hiểu đây là lời khen hay là phê bình.

“Lúc nào cô cũng tự hào về Tyrone. Vì cậu ấy lời cuốn, giàu có, đương nhiên là có nhiều thiếu nữ ái mộ, dù thực tế cậu ấy là rất là đàn ông trong số đàn ông.”

“Tại sao anh ấy chưa lập gia đình?”

“Câu hỏi này cô cũng thường tự hỏi mình, cậu ấy là người mau chán, mặc dù cô biết rất nhiều phụ nữ đẹp rất muốn làm vợ cậu ấy, nhưng Tyrone không chịu cưới ai cả.”

“Có lẽ anh ấy đợi cho đến khi mình biết yêu rồi mới cưới.” Nevada mĩa mai.

“Đó không phải là điều mọi người chúng ta đều muốn sao?” Phu nhân Merrill hỏi vặn.

“Điều đó sẽ không bao giờ xảy ra với cháu đâu. Cháu thấy yêu đương là sự yếu đuối kinh tởm làm cháu thấy gớm ghiếc.”

“Cháu à, cháu không nói như vậy được đâu!”

“Thật sự là vậy.” Nevada quyết liệt nói. “Cháu mong là không một ai sẽ tin cháu cho đến khi cháu trở thành một cô gái già. Những năm cuối cùng của cuộc đời cháu sẽ dành hết cho những việc thiện nguyện thôi.”

“Cháu không đùa chứ.”

“Không đâu, cháu không hề đùa một chút nào. Cháu không thể nào hình dung ra cái cảnh bọn đàn ông nói yêu cháu, miệng thì run rẩy, mắt long lanh ướt rượt, tay thì nóng rực lóng ngóng vụng về muốn ôm lấy cháu. Viễn cảnh đó làm cháu buồn nôn!”

“Mẹ cháu chưa bao giờ nói năng kiểu này! Bà ấy cũng muốn được yêu thương rồi kết hôn, và có nhiều con cái. Cô hiểu bà ấy có cùng tâm trạng như cô là chỉ có một đứa con.”

“Có lẽ sau khi cháu ra đời, ý tưởng đó làm mẹ cháu chán ngấy rồi.”

“Cô chắc chắn không phải như vậy.” Phu nhân Merrill phủ nhận. “Cô chưa bao giờ có dịp bàn luận với ba cháu về việc này, nhưng cô tin mẹ cháu sẽ vui lắm nếu có thể cho cháu thêm một đứa em.”

“Cháu đoán là ba chỉ thích con trai thôi.” Nevada nói bằng giọng cứng rắn. “Ba cháu chẳng hề có quan tâm biệt nào với con gái của mình.”

“Không đúng đâu Nevada.” Phu nhân Merrill từ tốn nói. “Cô khuyên cháu một điều nhé: nếu cháu muốn có tình thương thì trước hết cháu phải biết yêu thương.”

“Nhưng cháu không cần!” Nevada đánh giọng. “Đó là điều cuối cùng mà cháu muốn! Cháu rất bằng lòng với bản thân mình, nhưng dường như không ai hiểu được cả. Cháu tự biết an hưởng, nếu bọn đàn ông có khờ dại vì cháu tại sao cháu phải lo lắng cho bọn họ? Họ đủ khả năng chăm sóc cho mình mà!”

“Họ có khả năng này sao?” phu nhân Merrill hỏi. “Đây là câu hỏi mà một bà mẹ phải tự hỏi mình. Có thể nào một đứa con trai điên cuồng tuyệt vọng yêu một cô gái nào đó như cháu hiểu được là cháu chỉ xem anh ta như một người bạn cần thiết cho lúc khiêu vũ thôi không?”

“Cháu đã nói với cô rồi, bọn họ phải học cách tự chăm sóc mình. Họ đủ mạnh mẽ, to lớn để lo cho mình.”

Nevada nói một cách khinh miệt. Phu nhân Merrill đáp lại.

“Trở ngại ở đây là đàn ông chưa bao giờ thực sự trưởng thành. Trong thâm tâm họ chỉ là những đứa trẻ thôi, đặc biệt là đối với mẹ của mình. Họ cần chăm sóc, yêu thương, khuyến khích, và hướng dẫn.”

Nevada phá lên cười ngặt nghẽo.

“Nếu cháu thích cháu có thể chỉ bảo hướng dẫn cho bất kỳ ai.” Cô khoa trương. “Nhưng tuyệt đối không có ý định săn sóc cho ai cũng như để ai săn sóc cho cháu. Bọn con trai là một lũ ngu ngốc, người nào người nấy đều như vậy. Bọn họ chỉ thú vị lúc trước khi bước vào yêu đương thôi - sau đó thì chán chết.”

Không biết nói gì hơn phu nhân Merrill sa vào yên lặng.

Ngựa chạy dọc theo vỉa hè viền một hàng thông ra đến tận bến cảng ở cuối thành phố. Chỉ là một cảng nhỏ nhưng tàu đậu ở đó có đủ mọi tầm cỡ, Nevada háo hức dõi mắt tìm Moulay của Tyrone. Cô có cảm giác nó hoàn toàn khác biệt với các tàu bè khác, và cô không hề lầm chút nào.

Thay vì có màu trắng như tàu của những chủ nhân giàu có Anh, Pháp, Ý, Moulay có mũi màu đen nổi bật trên nền hoàng kim. Thân tàu được kẻ một lần đen dài trên mực nước làm cho tàu như dài hơn, thon hơn các tàu khác thả neo kế bên.

Khi ngựa dừng lại trước cầu ván dẫn xuống tàu, phu nhân Merrill nói với Nevada.

“Bây giờ chưa đến 12 giờ. Cô muốn ghé ngang khách sạn Carlton thăm một bà bạn, công tước phu nhân Westburn, bà ấy đang bệnh. Cháu có thể nhắn với em cô là cô sẽ trở lại trước khi ăn trưa không?”

“Cháu sẽ nhắn lại với anh ấy, phu nhân Merrill.”

Người đánh xe trèo xuống mở cửa xe, Nevada bước ra ngoài. Cô nhận ra khi vừa đặt chân xuống cầu Tyrone đã đứng đợi sẵn trên thành tàu.

Chiếc xe kéo lao đi khi cô bước lên tàu. Cô đưa tay ra cho Tyrone, lúc anh vừa nắm lấy tay cô, Nevada nói ngay.

“Chị của ông nhờ tôi nhắn lại là cô ấy đi thăm công tước phu nhân Westburn, và sẽ trở lại trước bữa trưa.”

“Chị tôi thật khéo xử quá!” Tyrone đáp lại bằng giọng trầm ấm. “Vây là chỉ có mình tôi hân hạnh mời cô tham quan khắp nơi rồi.”

“Thật là thích quá!” Cô mỉm cười.

Hôm nay cô nhận thấy được là mình trông rất quyến rũ trong bộ áo đầm muslin trắng viền ribbon màu lam ngọc. Chiếc nón vành rộng được trang trí với ribbon cùng màu và những bó hoa lưu ly thảo. Trong bộ trang phục này cô giống như hình ảnh thu nhỏ của một cô bé cho đến khi người ta lướt qua vẻ nung nấu thăm thẳm trong đôi mắt xanh lục hay lưu ý đến hai cánh môi cong đầy cảm dỗ.

Cô đi trước Tyrone vào phòng khách. Phòng được trang hoàng rất khác biệt với những gì cô đoán trong các du thuyền sang trọng. Mọi thứ đều giản dị, có vẻ cứng cáp, và thiết thực. Không hề có một món trang trí thừa nào, không có những chiếc gối mềm hay bất cứ tranh ảnh nào trên tường như cô từng thấy trong mọi tàu khác.

“Tôi nghĩ trước hết mình nên thưởng thức một chút café nhé. Cô thích loại Thổ Nhĩ Kỳ không? Tôi ở miền đông quá lâu, nên thích món loại này hơn café Pháp.”

“Tôi cũng thế.” Nevada trả lời.

Khi người tiếp viên bước tới, Tyrone nói với anh ta một tràng ngôn ngữ kỳ lạ mà Nevada nhận không ra, rồi nhìn vào người đàn ông cô cứ tưởng anh ta là người Trung Hoa. Khi chỉ còn họ với nhau cô hỏi anh.

“Tại sao ông không thuê nhân viên người Anh?”

Tất cả nhân viên của tôi đều là người Hoa hay Malayan. Họ là những thủy thủ giỏi thích ứng được trong mọi hoàn cảnh.”

Anh cười rồi nói tiếp.

“Bọn tôi đâu có hay thả neo ở những bến xa hoa như ở miền nam nước Pháp!”

“Tàu của ông vừa từ đâu đến vậy?”

“Từ rất nhiều nơi trên thế giới.”

“Câu trả lời này cho tôi biết là ông không muốn đi sâu vào những chi tiết đặc biệt.”

“Tại sao cô lại hứng thú với những điều này?”

Cô phá lên cười.

“Ông đối xử với tôi như thể tôi là gián điệp vậy. Ông có nghĩ là biết đâu tôi làm việc cho người Nga không?”

“Tôi nghĩ rằng đối với những người thiếu cảnh giác cô rất nguy hiểm.”

“Ông đang khen tôi sao?”

“Nếu cô nghĩ vậy thì nó là vậy.”

Họ lại đấu nhau từng lời từng chữ, và anh biết cô rất hứng thú chơi trò này.

“Ông không cần phải tỏ ra bí ẩn như vậy đâu. Cái danh tiếng hư hư thực thực của ông mới đáng hoài nghi.”

“Hoài nghi?”

“Danh tiếng đó hiển nhiên mang lại cho ông một sắc thái lôi cuốn hơn. Đó là lý do ông cố tình tạo cho mình một dáng dấp bí ẩn như tượng thần Sphynx phải không?”

“Tôi không có thời gian để nghĩ về bản thân mình.” Tyrone đáp lại. “Nhưng giờ đây cô khiến cho tôi cảm thấy đặc tính đó giống như đồ quý vậy.”

“Bí ẩn hay không bí ẩn, tôi nhất định bắt ông phải kể cho tôi nghe thật nhiều chuyện của ông.”

“Có lẽ tôi cảm thấy có chút kiêu ngạo khi nghĩ rằng cô đang quan tâm đến tôi, trong khi có bao nhiêu đôi thủ đang mong cô để mất tôi.”

“Tôi có thể nói là lúc nào cũng có chỗ cho người mới không?”

Tyrone không phải trả lời câu hỏi này vì lúc đó người tiếp viên vừa tới. Anh ta bưng một cái khay đựng hai chiếc tách sứ không quai, mỗi chiếc đặt trên một cái giá khảm vàng nạm lam ngọc

“Thật đẹp quá!” Nevada suýt soa kêu lên.

“Người ta tặng tôi khi tôi còn ở miền đông.” Tyrone giải thích xuất sứ của bộ tách.

Người tiếp viên rót một thứ café đặc sánh vào tách, Nevada lập tức nâng cái tách lên ngắm soi những viên ngọc và cách nhận ngọc tinh vi.

“Mấy viên ngọc này đẹp quá.”

“Nếu tôi còn ở miền đông thì theo phép lịch sự tôi phải nói: “món này giờ đây là của cô,” nhưng tôi là người ích kỷ nên muốn giữ lại.”

“Ông không hào phóng chút nào.” Cô bĩu môi.

“Nếu mà cô có mấy cái tách này cô sẽ làm gì?”

“Dùng để uống café, chắc ngon lắm.”

“Tôi đã chỉ cho đầu bếp của tôi làm cách nào pha café đúng kiểu Thổ Nhĩ Kỳ: đen như ác quỷ, nóng như hỏa ngục, và ngọt ngào như tình yêu!”

“Ông có tin là tình yêu ngọt ngào không?”

“Tùy theo là mình yêu ai.”

“Ông cũng tệ như chị của ông! Hồi nãy cô ấy nói chuyện yêu đương với tôi, rồi tôi nói là đó là thứ tình cảm tôi không bao giờ cảm nhận được, thứ mà tôi ghê tởm và ghét nhất.”

“Thật là không bình thường khi nghe một điều quả quyết như vậy từ miệng một cô gái trẻ như cô!”

“Lát nữa ông sắp nói là tôi còn quá trẻ để tự thấu hiểu mình.”

“Tôi hy vọng là mình sẽ không nói bất cứ điều gì tầm phào hay không đúng sự thật.”

“Vậy ông có công nhận là tôi có thể hiểu chính tôi không?”

“Chắc chắn rồi, cô là người rất quả quyết mà, chỉ có người hay do dự hoặc là người hay nản chí mới sợ ý tưởng của chính mình.”

“Ông đối xử với tôi hòa nhã lắm, tôi đang phân vân không biết có phải ông có lý do gì đó không nói ra được?”

“Tôi không hiểu sao cô lại nghĩ như vậy?” Nói xong anh lại rót thêm café cho cô.

Cô lưu ý là anh không hề đụng đến ly café của anh, cô đoán có lẽ anh không thích uống đồ ngọt dù anh có nói là anh thích. Nhưng cô cũng không mấy quan tâm đến việc đó. Giờ đây cô chỉ muốn anh kể chuyện cho cô nghe và tìm hiểu anh nghĩ gì về cô.

“Ông yêu bao nhiêu lần rồi?” Cô hỏi một cách khiêu khích.

“Nếu tôi nói chưa bao giờ! Cô sẽ không tin, nếu tôi trả lời “rất nhiều lần tôi có cảm tưởng sẽ làm cho cô tò mò hơn nữa.”

“Ông có vẻ rất hài lòng với chính mình.”

“Tại sao lại không nhỉ? Tôi nghĩ rằng cả hai chúng ta đều biết thưởng thức tính cách, khả năng của riêng mình, và hơn mọi điều khác là chính tham vọng của mình.”

Cô nhìn anh ngạc nhiên.

“Ông nghĩ tôi là người tham vọng?”

“Mọi người đều có, cách này hay cách khác.”

Cô cau mày rồi nói tiếp.

“Tôi có cảm tưởng ông không nói về những tham vọng thường tình như - khao khát tiền bạc, chức tước, hay thành đạt.”

“Cô thật là nhạy cảm, Nevada. Hình như cô đang để đầu óc ở nơi nào đó - dù tôi chưa hề nghi ngờ điều đó cho đến bây giờ.”

Cô ngạc nhiên nhìn anh.

“Thật là một điều sỉ nhục!”

“Tôi nghĩ cô nên xem đó là lời khen mới phải.”

“Cái kiểu ông nói thì không phải.”

“Vậy cho tôi xin lỗi. Tôi cứ cho rằng cô là một phụ nữ thích người ta khen mình có trí tuệ hơn là có sắc đẹp.”

“Tôi...”

Cô hít một hơi dài, giọng nói nghe thật lạ tai.

“Hình như trong đây nóng quá?”

“Ngày hôm nay trời khá nóng. Để tôi ra mở cửa sổ.”

Khi anh đứng lên, anh lưu ý thấy Nevada đang áp tay lên trán và nhắm mắt lại. Cô ráng mở mắt ra rồi nói.

“Tôi thấy nhức đầu, ông có thể mang cho tôi một ly nước không?”

“Được.”

Cô lại đưa tay lên trán, giờ đây cô gần như không thể nhận ra mình đang làm gì, cô thấy ngộp thở và cần không khí. Cô kéo nón xuống để mặc nó rớt xuống đất.

“Ông Str...ome.”

Nevada cảm thấy thật khó khăn gọi tên anh, giọng nói của cô như đến từ một nơi nào đó thật xa. Cô chăm chăm nhìn anh, mắt mở to. Anh biết hình như có ý nghĩ nào đó vừa lóe lên trong tâm trí cô, ý nghĩ làm cô muốn hét lên, muốn kết tội anh. Nhưng khi môi cô vừa mấp máy muốn nói lên lời, thân hình cô bất chợt sụp xuống ngả dài trên sofa.

Anh đợi một lát rồi bế cô lên ra khỏi phòng khách, đi dọc theo hành lang hẹp. Cửa cabin đã mở sẵn, anh dùng chân đẩy ra rồi bước vào đặt cô lên giường. Tay cô buông thõng bên thành giường, anh nhắc lên để ngay ngắn dọc theo thân người. Anh kéo màn cửa sổ ngăn ánh sáng lọt vào, rồi đi ra cửa khóa phòng lại.

Anh cẩn thận bỏ chìa khóa vào túi, đi lên thành tàu nhờ một nhân viên kêu xe kéo cho mình. Khi xe tới anh nói với tài xế chạy thẳng đến khách sạn Carlton.

3. Chương 3

Nevada mở mắt ra, rồi nhắm lại không tin những gì mình đã thấy. Cô thấy đầu mình nặng trĩu, đờ đẫn, miệng khô rang. Ráng nứt xuống, nhưng cô thấy quá khó khăn, tâm trí thì như vừa trở lại từ một đường hầm dài tối tăm. Một lát sau thấy tỉnh táo hơn, cô mở choàng mắt ra.

Vật mà đầu tiên cô nhìn thấy là một chồng hành lý chất cao ngất trong phòng, dường như nơi này có vẻ chật chội, rồi cô nghe có tiếng động cơ khiến cô cảm giác như mình đang ở trên xe lửa.

“Tại sao?”

Nếu cô đang ở trên xe lửa, sao mấy rương đồ của cô không cất trong toa hành lý?”

Cô nhìn chung quanh một lát nhưng mắt không tài nào tập trung được, chỉ cảm thấy được đầu mình nhức đến không chịu nổi.

Gượng ngồi dậy, Nevada thấy một khoang cửa kính tròn, cô hiểu ngay là mình đang ở trên tàu không phải trên xe lửa. Đến lúc này thì ký ức về Tyrone đã hoàn toàn khôi phục.

Giờ thì cô hình dung như in khuôn mặt của anh, nét biểu lộ trong đôi mắt ấy, môi ngoặc xuống đầy châm biếm. Hình như lúc đó họ đang phê bình nhận xét lẫn nhau, cô đang kết tội anh chuyện gì đó. Phải rồi! Thì ra là như vậy.

“Café!”

Cô đã bị đánh thuốc mê, điều đó đã rõ mười mươi rồi, không hề sai chạy vào đâu.

Nevada bỏ chân xuống sàn, cố hết sức đứng dậy bước ra cửa sổ. Người vẫn còn run rẩy choáng váng nhưng cô rảo lần từng bước một, nhìn ra bên ngoài cô chẳng thấy gì ngoài biển nước mênh mông trải dài đến tận chân trời.

“Chuyện gì đã xảy ra? Cô đang ở đâu?”

Trong một lúc cô cứ ngỡ mình đang mơ, nhưng quay lại nhìn thấy chồng hành lý lù lù trước mặt rất cứng chắc, rất ư là thật được xếp tựa vào các đồ vật gắn chặt vào tường. Rồi còn những thứ khác nữa trong phòng. Trên một vách tường có gắn bàn trang điểm với nhiều ngăn kéo, một tủ áo, và một tủ ngăn được thiết kế khéo léo với công dụng vừa là bàn vừa là tủ. Chiếc giường cô đang ngủ tuy có lớn hơn các kiểu giường thường, nhưng không thể so sánh với giường trên tàu chở khách khi cô vượt Đại Tây Dương.

Mọi thứ trong cabin đều đơn điệu, giống như chỗ làm việc hơn là chỗ để ở, cô nhớ ra phòng khách trên tàu này cũng y một kiểu như vậy.

Tiếng động cơ dồn dập bên dưới chân cô, âm thanh của máy nghe tương tự như một câu hỏi được lặp lại hết lần này đến lần khác.

Tại sao? Tại sao? Tại sao?

Tại sao Tyrone thuốc cô, anh ta đang đem cô đi đâu? Cô nhất định sẽ tìm ra câu trả lời, vì câu hỏi này chính là của cô chứ không phải là máy tàu!

Nevada bước ra cửa, nghĩ thầm chắc cửa đã bị khóa. Nhưng thật ngạc nhiên khi cô xoay tay cầm, cánh cửa mở bật ra. Toan xông ra bên ngoài nhưng cô lại lưỡng lự. Lúc băng ngang qua phòng cô có liếc sơ mình trong gương, giờ thì cô quay lại nhìn thêm một lần nữa. Hình bóng phản chiếu trong gương là một mái tóc rối bù, áo sũng ướt xé rách nhúm nhúm. Chắc lúc bất tỉnh cô xoay trở ghê lắm mới khiến diện mạo ra nông nổi này. Không biết cô nằm đó đã bao lâu mà mình mấy giờ đây nóng bức, hôi hám, cổ thì khát khô.

Nhìn quanh phòng Nevada thấy một cánh cửa khác trên một vách tường, phía sau dẫn đến một phòng tắm nhỏ. Tiện nghi này quả là xa hoa so với các tàu tư nhân khác, thông thường thì chỉ có phòng chủ nhân mới có phòng tắm riêng, còn khách khứa thì phải dùng chung phòng công cộng.

Trong phòng tắm này có hai vòi nước được gắn trên cùng một bồn rửa mặt, một bên để là “muối”, bên kia là “nước uống.” Tìm một cái ly, Nevada hứng nước, uống một hơi dài. Nước mát làm miệng cô bớt khô.

Có một bồn lớn dùng để tắm, cô đoán mình phải tắm bằng nước biển, nhưng thật may phòng có cả vòi sen. Nevada nhìn chăm chăm vào vòi sen một lúc, rồi quyết định ra khóa cửa phòng, trút hết y phục chuẩn bị tắm rửa.

Sau khi tắm gội, cơn nhức đầu dường như đã giảm bớt nhiều. Cô mở đại một cái rương, lấy ra một chiếc áo đầm được bao kỹ bằng nhiều lớp giấy lụa mỏng, đây là công trình tỉ mỉ của cô hầu Pháp. Nevada vô cùng thắc mắc không biết ai đã chuyển hành lý của mình đến Cannes, rồi lại phân vân không biết phải giải thích sao cho phu nhân Merrill về sự ra đi vội vã của mình.

Bất cứ giá nào cũng phải tìm cho ra ngọn ngành, cô mặc áo, chải tóc gọn ghẽ bằng một chiếc lược có sống mạ vàng cài trong hộp đựng đồ trang điểm bọc da cá sấu. Từ trong gương, một hình bóng phản chiếu lại, vẻ quyết chiến loé sáng trong đôi mắt màu mắt xanh lục.

Tuy lòng đang sục sôi như thế nhưng khi ra cửa đi tìm Tyrone cô có chút lo lắng, dù rằng không bao giờ cô muốn thú nhận điều này. Thật khó mà hiểu sao anh ta lại hành động như vậy, nhưng dù thế nào đi nữa cô cũng không bỏ qua, anh ta phải trưng ra cho được lời giải thích xứng đáng kèm theo một lời xin lỗi mới được!

Đi dọc theo hành lang hẹp, Nevada đoán có lẽ anh ta đang ở trên boong tàu, nhưng hóa ra lại ngồi trong phòng khách đang viết lách gì đó. Thấy cô vào anh ngước lên nhìn, nhưng không hề tỏ ra ngạc nhiên, nét mặt hẳn lên vẻ nghiêm nghị cô chưa từng thấy trước đây.

Cô tiến lại chỗ anh ngồi, dù biết được mình trông rất xinh đẹp rất quyến rũ, nhưng mắt Tyrone tuyệt nhiên không sáng lên vẻ ngưỡng mộ mà cô từng bắt gặp ở những người đàn ông khác.

“Cô tỉnh lại rồi à?”

“Phải, hoàn toàn tỉnh táo. Tôi muốn biết tại sao ông mang tôi ra đây, tại sao ông thuốc tôi?”

“Để khỏi mất công tranh cãi.”

“Tranh cãi điều gì?”

“Cô không có ý định rời Cannes như tôi mong muốn.”

“Ông đem tôi đi đâu? Cách đối xử của ông quả thật khác thường!”

“Tình cảnh khác thường đòi hỏi cách hành xử khác thường!”

Cả hai đều đang đứng, nhưng tàu bồng tròng tránh khiến cô phải ngồi xuống ghế bên cạnh bàn viết. Tyrone biết cô đang cố gắng tự chủ, nhưng mắt không dấu nổi cơn giận đang bùng lên.

“Ông Strome,” cô lạnh lùng nói. “Tốt hơn ông nên cho tôi biết ông đang có ý định gì trước khi tôi ra lệnh cho ông quay tàu về Cannes.”

Tyrone ngồi sau bàn viết, lưng ngả ra sau trông rất ung dung tự tại.

“Tôi đưa cô sang châu Phi! Đó là nơi thích hợp nhất để giáo dục cô.”

“Đi... châu Phi?” Nevada kêu lên sững sốt. Hình như cô mơ hồ cảm thấy họ vừa vượt qua Địa Trung Hải đến Malta hay là đảo Balearic.

“Chuyện này quá hoang đường rồi!” Cô giận dữ nói. “Ông biết là không thể đưa tôi đi kiểu này mà không nhấn lại lời nào với phu nhân Merrill.”

“Cho phép tôi được nói thật nhé. Chị tôi mừng không thể nào xiết đã rũ bỏ được cô.”

“Ông muốn nói là... phu nhân Merrill... đồng lõa... trong vụ bắt cóc này?”

“Nếu cô muốn nghĩ như vậy - phải!”

“Tôi chưa bao giờ nghe bất cứ chuyện nào nhục nhã như thế này trong suốt đời tôi. Cô ta là bạn mẹ tôi, tôi vẫn tin cậy là cô ta đối xử với tôi tử tế đàng hoàng. Tôi không tưởng tượng được ba tôi sẽ nói gì khi biết được hành động ngông cuồng của ông.”

“Ông ấy sẽ không nghe được bất cứ điều gì trong vòng một hai tháng. Còn về việc chị tôi nhúng tay vào, đến lúc này cô nên nhận ra đó là hành động của con gà mẹ đang dang cánh che chở cho đứa con mình.”

“Hóa ra lòng quan tâm của ông đến David là đầu dây mối nhợ của cái chuyện phi lý này.”

“Chính xác!” Tyrone đồng ý. “Một sự quan tâm lớn.”

“Vậy ông nghĩ anh ấy sẽ dễ yên khi thấy tôi biến mất một cách khác thường như vậy sao?”

“Ngay trong lúc này, David cũng đang trên đường đi châu Phi, nhưng hai người sẽ không gặp nhau đâu.”

“Ông buộc anh ấy phải đi dù rằng David hứa sẽ ở lại với tôi?”

“Nó hoàn toàn tự nguyện đi sau khi đọc lá thư của cô.”

“Thư gì chứ?”

“Thư mà cô đã viết cho nó, lời lẽ vô cùng khả ái nhắn với nó rằng sau khi nó đi chơi tennis cô nhận được tin khẩn của ba cô gọi cô về gấp.”

Nevada tròn mắt nhìn Tyrone đắm đắm.

“Rồi cô viết tiếp rằng cô luôn trân quý tình bạn nó giành cho cô, nhưng con tim cô chỉ hướng về nơi cô sinh ra, nơi mà cô sẽ sống hết cả đời mình.”

Anh ngưng một chút rồi đưa mắt nhìn Nevada.

“Một lá thư lời lẽ tử tế hòa nhã, cái kiểu mà bọn con trai trẻ sẽ cất giữ như của báu, như vậy sẽ không làm anh ta đau lòng tuyệt vọng đến độ muốn kết liễu đời mình.”

“Ông viết thư đó rồi ký luôn chữ ký của tôi?” Cơn giận của Nevada đã lên tới cực điểm.

“Nét chữ của cô dễ bắt chước lắm. Điều này chẳng có gì khó khăn hay đặc biệt.”

“Thì ra ngoài bắt cóc ông còn kiêm luôn giả mạo văn thư!”

“Một thành tích rất hữu dụng cho tôi rất nhiều lần trong đời.”

“Tại sao ông dám đối xử với tôi như thế chứ?”

“Vì cô thôi, tôi không còn cách nào khác nữa.”

“Ông thật sự tin vào lời đe dọa tự tử của David sao?”

“Tôi không những tin mà tôi còn cứu nó đúng lúc nữa.” Tyrone trả lời, giọng anh rắn lại.

“Tôi không tin. Mấy lời đe dọa của bọn con trai chỉ là đóng kịch thôi.”

“Nói đến kinh nghiệm với đàn ông thì tôi hơn cô xa đấy.”

Sự thật này không cách gì bác bỏ được, cơn giận của Nevada phùng lên.

“Nhưng nó không thể bào chữa cho việc ông đem tôi tới đây, thuốc tôi bằng thứ café ghê tởm, nhân danh tôi để viết thư. Tôi nhất định buộc ông phải quay tàu đưa tôi về lại Pháp.”

Nhìn thấy vẻ mặt khước từ của anh ta trước khi anh định nói cô tổ ý nhượng bộ.

“Nếu ông quá lo sợ cho đứa cháu quý hóa thì đưa tôi về lại Cannes, ông có thể cho tôi xuống Marseilles. Tôi đã chịu đủ ông và gia đình ông rồi, tôi sẽ trở lại Anh quốc.”

“Điều đó cũng được trừ một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tôi đã quyết định rồi là cô cần một bài học để khỏi gây tổn thương cho những thanh niên khác như cô từng làm với cháu tôi. David thoát được - nhưng người khác có lẽ sẽ không may mắn như vậy.”

“Ông thật là hoang đường! Khôi hài thật! Đàn ông hoàn toàn có khả năng chăm sóc cho mình, nếu không thì đừng gọi mình là đàn ông.”

“Điều đó đúng khi liên quan đến những phụ nữ bình thường. Nhưng cô không bình thường, Nevada. Cô tàn nhẫn, lòng dạ sắt đá, tôi thiếu chút nữa là nghĩ cô như một - ác phụ.”

Nevada nhảy đồng lên.

“Ông dám nói với tôi như vậy sao! Ông đang sỉ nhục tôi, hành vi của ông là thứ hành vi tội phạm. Ông sẽ vào tù, ông Strome, vì dám làm mấy chuyện tai ngược này.”

“Dĩ nhiên, chuyện mạo hiểm này tôi đã tính toán đầy đủ, nhưng ngay trong lúc này cô đi đâu để tìm một nhân viên cảnh sát Pháp, Anh, hay Mỹ? Tôi không theo nguyên tắc là đem theo một cảnh sát trong số nhân viên trên tàu.”

Cô cứ thế đứng nhìn anh. Tyrone biết cô đang cân nhắc phải làm gì kế tiếp nhưng thấy quá khó để đưa đến quyết định.

Một lúc sau cô bước đến cửa sổ nhìn đăm đăm ra ngoài.

“Chúng ta đang ở đâu. Tôi đã mê man bao lâu rồi?”

“Hiện tại mình đã qua Gibraltar khoảng 20 dặm, và đang đi dọc theo bờ biển Đại Tây Dương của Morocco. Cô đã ngủ gần 48 tiếng rồi.

“Lâu như vậy?”

“Loại thuốc tôi cho cô uống rất hiệu nghiệm. Cô cũng thấy đó, ngấm ngay lập tức.”

Câu trả lời của Tyrone mang âm hưởng trầm tĩnh, khê khàng gần như vô cảm nghe thật rợn người.

Nevada hờn dỗi nhào lên sofa.

“Tôi chưa ăn uống gì trong suốt 48 giờ rồi, giờ tôi đói bụng lắm.”

“Tôi hiểu, nhưng có chuyện tôi cần phải giải thích cho cô.”

“Chuyện gì?”

“Tôi mang cô theo chuyến hành trình này không những để cứu cháu tôi và nhân thể cứu luôn anh chàng trẻ tuổi Dundonald, mà còn để cảm hóa cô nàng hồ ly trở thành người.”

“Tôi không... hiểu ông đang nói gì.”

“Tôi nghĩ là cô biết mà. Cô đã sống đến từng tuổi này, Nevada, chỉ toàn là ra lệnh cho người khác phải nghe lời vì cô có tiền trả cho họ. Điều tôi muốn tìm hiểu là cô sẽ cho người khác được bất cứ cái gì ngoài tiền bạc.”

Xa trong tâm trí cô mơ hồ cảm thấy mình đã nghe câu nói này. Rồi cô chợt nhớ ra cô đã nói với David như thế ở ngoài vườn, trong hôm đầu tiên Tyrone về nhà.

“Ông đã nghe được tôi nói với David!” Nevada bắt bẻ. “Lúc ấy ông đang ở trong phòng còn tôi và David đang ở bên dưới.”

“Phải, tôi đã nghe được.” Tyrone thừa nhận. “Trong suốt đời tôi, tôi chưa bao giờ nghe một người đàn bà bất cứ lứa tuổi nào lại khó ưa, không hề động lòng đến người đàn ông chỉ mặc mỗi tội duy nhất là ngu đến nỗi yêu được cô ta.”

Giọng anh như làn roi quất, Nevada chăm chú nhìn anh một cách hoài nghi.

“Bây giờ thì tôi hiểu tại sao ông lại nổi trận lôi đình với tôi, nhưng ông có thấy điều đó hoang đường không? Xét cho cùng tôi đâu đòi hỏi David phải yêu tôi, với Charles cũng thế.”

“Nhưng cô có cách khiến cho họ trở nên như vậy, cô còn chuẩn bị mưu chước đó cho tôi nữa.”

Anh cười phá lên.

“Nhưng không may, theo như tôi hiểu cô không khéo léo cho lắm. Thật ra, đối với người non nớt kinh nghiệm như cô, màn diễn đó quả thật quá tệ.”

Cô cảm thấy sự khinh miệt của Tyrone còn nhục nhã hơn cả lúc anh ta giận dữ.

“Tôi muốn ăn.” Cô hậm hực nói.

“Tất nhiên là cô cần ăn, trên tàu có nhiều thức ăn lắm, nếu cô muốn ăn thì tự mình đi lấy. Tôi nghĩ cô biết nhà bếp ở đâu mà, phải không?”

Cô nhìn anh một cách ngờ vực.

“Sao tiếp viên không dọn lên cho tôi?”

“Bởi vì tôi nghĩ chuyện đó sẽ dạy cho cô cách tự chăm sóc bản thân cô, để biết được lần đầu tiên tiền sẽ không mua được thức cô muốn.”

“Ông dám đối xử với tôi như vậy sao!”

“Đâu có khó khăn gì.” Tyrone vặn lại. “Có lẽ nó sẽ dạy cô lần tới đi du lịch thế giới không cần phải lo là cô có được bảo vệ chu đáo hay không. Tôi không thích cái ý tưởng một người phụ nữ nghĩ rằng cô ta không cần ai bảo vệ.”

“Tôi chắc chắn là không cần ông bảo vệ cho tôi.” Nevada cộc cằn nói.

Vừa nói xong là cô đã biết mình bị hớ, một nụ cười thoáng trên mặt anh - chỉ là nụ cười của một người lớn đang đương đầu với một đứa trẻ bướng bỉnh hay một con vật bất trị.

Cô đứng lên giận dỗi hỏi.

“Nhà bếp ở đâu?”

“Thông thường thì ở cuối tàu. Lúc này gần giờ ăn trưa, vào trong đó cô sẽ gặp đầu bếp. Anh ta là người Hoa, cô không nói chuyện được đâu.”

Không muốn tranh cãi thêm nữa, Nevada bước ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại sau lưng.

Cô tìm ra nhà bếp ở đuôi tàu cũng không khó khăn gì mấy. Căn bếp rất tân thời, khác xa những căn bếp trên các tàu cô từng thấy qua. Ông bếp người Hoa, có một thanh niên trẻ giúp việc. Cả hai đều mặc đồng phục trắng tinh đang chuẩn bị các món ăn trưa. Ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, Nevada thấy bụng đói cồn cào.

Biết mình chẳng nói năng được với người bếp này, cô ra dấu là mình đói lắm. Thấy điệu bộ của cô, ông ta chỉ vào chiếc ghế đầu cao phía bên kia cái bàn hẹp chỗ ông ta đang đứng nấu. Sau lưng ông ta là một bếp lò, Nevada thấy ông ta đang chiên steak trên đó.

Dù biển lặng, nhưng ngồi vẫn thoải mái hơn đứng. Cô nhấc ghế, ngồi nhìn ông bếp tay thoăn thoắt bày biện món ăn - nấm, cà tím, và đậu Hòa Lan. Bên cạnh lò nấu cô thấy một đĩa măng tây, món sở thích của cô ở villa. Rất tươi ngon vì được cắt đem bán mỗi ngày từ các cánh đồng trồng măng phía sau Nice.

Món steak đã chiên xong, ông bếp xúc ra bỏ lên đĩa, rau củ được trang trí chung quanh. Một tiếp viên xuất hiện như thể ai đã kêu anh ta, người này cũng mặc đồ trắng sạch tinh tươm, áo có gấn nút mạ vàng. Anh ta đem tới một cái khay đã xếp sẵn khăn ăn và muỗng nĩa bằng bạc. Khi anh vừa đặt khay xuống, người bếp phụ đặt lên đó đĩa măng tây và salad trộn cùng với hai tô nhỏ hình dáng như cái thuyền đựng sauce, trong khi ông bếp đẩy chiếc vung bạc lên đĩa steak rồi đặt nó lên lò nóng trên khay.

Trước nét mặt kinh ngạc của Nevada, người tiếp viên nhấc khay lên bước ra khỏi căn bếp.

Đến lúc này thì Nevada nhận ra cái khay này là dành cho Tyrone, và thực sự chỉ có đúng một phần ăn.

“Còn tôi thì sao?” Cô kêu lên với ông bếp, rồi chỉ chỗ vào mình.

Trả lời cho câu hỏi của cô, ông ta lấy ra một miếng thịt khác còn sống đặt ngay trước mặt Nevada, rồi đẩy luôn mớ rau quả còn lại nấm, cà tím, đậu hột về phía cô.

Trong một lúc Nevada chờ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi cô nhận ra thì ra là những người này tuân theo lời anh ta, như Tyrone đã bảo là cô phải tự chăm sóc lấy mình.

Trước sự tình như vậy, cô diên tiết lên xoắn chặt tay lại chỉ muốn liệng miếng thịt xuống đất rồi dậm lên đấy. Nhưng có tiếng nói nhứt nhối nào đó cứ gào lên rằng cô đang đói thảm lắm, giận hờn rồi cũng chẳng đi đến đâu. Cô đứng lên vòng qua bên kia bàn, nhón tay cầm lấy miếng thịt bỏ phịch xuống lò nướng.

Bàn bạc với thuyền trưởng trên đài chỉ huy về những tiến triển trong ngày xong, Tyrone đi ngược lại về phòng khách. Chiếc tàu này của anh thật xứng danh như một trong những tàu bè chạy nhanh nhất. Lý do anh cho đóng đặc biệt theo ý mình vì đơn giản là có những lần trong đời anh muốn thoát khỏi hoàn cảnh đã trở nên quá ngột ngạt, với tốc độ nhanh nhất. Và Moulay chưa bao giờ làm anh thất vọng khi gặp tình cảnh hiểm nghèo.

Nhân viên trên tàu đã chung vai sát cánh với anh một thời gian dài, luôn luôn tuân theo mệnh lệnh anh không hề đặt nghi vấn, với lòng tuân thủ tuyệt đối anh rất ngưỡng mộ.

Đi dọc theo boong tàu, anh không thể ngăn mình nghĩ đến Nevada. Không biết làm thế nào cô ta nấu được bữa ăn đầu tiên cho bản thân mình.

Mọi việc xảy ra đã được tường thuật cho anh không sai một ly, anh gật gù nét mặt đánh lại, đó không phải là cách dễ nhất để dạy người ta biết nấu nướng sao, khi đói thì đầu gối phải bò. Rồi anh lại chột phân vân tiếp, kiểu cô ta như vậy thì làm sao xoay sở trong cabin nếu thiếu một cô hầu giúp việc áo sớ. Một triệu phú như Nevada chắc chưa bao giờ biết khom lưng nhặt một tờ giấy rớt trên sàn. Thật đúng là loại ký sinh trùng anh ghét nhất trên đời.

Những nhà triệu phú tự làm ra tiền ít ra cũng đổ công vất vả mới đem được tiền về, nhưng cái đám phụ nữ được nâng niu chiều chuộng của họ, những kẻ tin rằng tiền có thể mua mọi vật trên đời lúc nào cũng gọi lên trong anh cảm giác khinh miệt. Thế nào rồi cô nàng Nevada này cũng thấy cuộc sống trên tàu sẽ hoàn toàn khác biệt với đời sống cô ta từng hưởng thụ trong nhà ba mình trên Fifth Avenue hay những nhà cửa cao sang khác khắp nơi trên đất Mỹ.

Tyrone vào phòng khách, vừa ngồi vào bàn viết và quay qua với lấy tờ báo anh đang đọc dở, thì thấy cửa mở và kẻ đến Nevada bước vào. Cô vẫn mặc bộ áo đầm trắng ban sáng, nhưng mắt lấp lánh tinh quái, chắc cô nàng lại sắp giở trò rồi.

“Có chuyện gì vậy?” Anh lạnh lùng hỏi. “Tôi đang bận lắm.”

“Tôi nghĩ là ông phải nghe tôi nói.”

Anh không tỏ ý muốn đứng lên khi cô xuất hiện, giờ thì anh nói một cách nóng nảy.

“Nevada, cô thấy đó tôi có nhiều việc để làm, và thật sự xin lỗi là tôi không muốn có thêm một cuộc tranh cãi nào nữa. Cô có đủ sức để biến chuyện xấu thành tốt mà.”

“Tôi có đủ sức để trở thành tay súng giỏi.” Nói xong cô rút trong túi áo ra một khẩu súng lục, rồi chìa thẳng vào Tyrone.

Anh không hề giật mình, chỉ nhìn vào cô như chờ một lời giải thích.

“Ông kêu thuyền trưởng vào đây, bảo ông ta quay tàu lại cho tôi xuống cảng nào gần nhất.”

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

“Thì ông sẽ phải chịu đau đón ghê lắm.”

Giọng nói cô đầy đắc thắng, cô nói tiếp.

“Tôi không giết ông đâu, tôi không muốn ra tòa vì tội sát nhân. Ông cũng biết rồi, tôi không thể ra lệnh cho nhân viên của ông. Nhưng tôi sẽ bắn vào tay, đau lắm đấy. Nếu cãi lời, tôi bắn luôn vào chân.”

“Cô đã tính toán đầu vào đấy.” Tyrone nhận xét.

“Ông thấy đấy, tôi đủ khả năng lo cho tôi. Để bảo đảm có thể bắn trong bất cứ trường hợp nào, tôi đã thực tập trong trang trại của ba tôi ở Colorado từ lâu rồi.”

Tyrone vẫn không đáp lại, cô nói thêm.

“Đi đi... ông biết rõ là ông bị bại rồi! Kêu thuyền trưởng đến đây nếu không tôi thề là sẽ không dọa xuống đâu.”

“Vì tôi không muốn ông ấy rời đài, tôi sẽ viết cho ông ấy vài chữ.”

Nevada nhìn anh, môi nở nụ cười.

Thình lình bàn tay cầm viết của anh di động, Tyrone hất mạnh bình mực ngay vào người cô.

Theo bản năng của phụ nữ cô lùi lại tránh cho áo khỏi bị mực vấy bẩn, chỉ trong tích tắc đó với một thể nhanh như cắt của một nhà thể thao thường xuyên tập luyện, anh phóng qua bàn và đánh bật tay cầm súng của cô lên.

Nevada kêu thét lên giận điên cuồng. Nhưng trước khi lời chưa bật khỏi môi và ngay trước khi cô kịp bóp cò, anh đã kịp tóm lấy khẩu súng đút vào túi mình.

Cô đứng nhìn anh giận dữ, một vũng mực loang đầy dưới đất giữa chân hai người.

Dường như hành động của anh đã tước đi chút sự tự chủ cuối cùng của cô, Nevada lao vào cào cấu mặt anh. Tyrone dùng một tay giữ người cô lại, còn tay kia tát thẳng vào má cô.

m thanh cái tát như tiếng súng bắn, không những làm cô đau mà còn cuốn sạch cơn thịnh nộ của cô. Nevada đưa tay lên xoa má, nhìn anh đăm đăm sững sốt.

“Ông đánh tôi.”

Giọng cô không chút nào giận dữ nhưng đầy ngạo nhiên.

“Phải, tôi đánh cô, tôi còn đánh nữa nếu cô tiếp tục cư xử như dân hàng tôm hàng cá.”

“Trong trận đấu thể lực, Nevada, cô phải đủ sáng suốt để hiểu rằng cô không có chút cơ hội nào thắng cuộc.”

Cô vẫn đứng im tại chỗ nhìn anh, tay vẫn còn giữ lấy một bên mặt rất bóng. Rồi khóc nức lên cô chạy ào ra khỏi phòng.

Suốt buổi còn lại, Nevada nằm trên giường tính toán tìm cách trả đũa Tyrone. Nhớ lại khẩu súng trong buồng, cô đã tự tin đến nỗi dám buộc anh đưa cô đến bến cảng gần nhất. Ngoài nữ trang đáng giá cả một gia tài nhỏ, cô còn khá nhiều tiền đủ để tìm đường trở lại u châu hay Anh quốc, khi lên được đến bờ bất cứ nơi đâu. Nhưng Tyrone đã đánh gục cô.

Dù căm ghét hành vi của anh, cô phải công nhận rất ít người có được sức mạnh và thân pháp nhanh nhẹn như Tyrone. Nói thì dễ, nhưng không thể nào hành động tay không như vậy. Khẩu súng nhỏ cô luôn đem theo trên đường du lịch, món vật mang lại cho cô cảm giác an toàn giờ đây đã nằm trong tay của Tyrone. Cô đâu còn gì khác để dọa anh ta.

Cô thậm chí nghĩ đến chuyện nhảy xuống biển để chọc tức anh ta. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại cô không yên tâm, biết đâu anh ta thực tình muốn rũ bỏ cô, không thêm ra sức cứu cô thì sao. Cô thực sự không tin là anh ta sẽ để cô bị chết đuối, nhưng đồng thời lại chợt nhớ đến vẻ mặt tàn nhẫn của anh ta cô chưa từng gặp trước đây.

“Mình phải đánh bại hắn... phải như vậy!” Cô tự nhủ hàng trăm hàng ngàn lần qua suốt một đêm.

Nhưng đến sáng hôm sau thì không thể nào cứ ru rú trong cabin chịu đói, cô lần xuống bếp. Xuống tới nơi thì mọi người đều đã ăn sáng, ông bếp cũng đi đâu mất. Còn lại vài quả trứng, vài khoanh jambon, ít lát thịt heo xông khói nằm chỏng chơ trên bàn. Khó khăn lắm Nevada mới nấu cho mình được phần ăn sáng.

Kinh nghiệm bếp núc của cô chỉ vốn vịn ở những buổi nướng thịt ngoài trời đôi khi cô tham dự với bạn bè ở chốn đồng quê. Chỉ là thú tiêu khiển nướng steak và sausage trên than, nhằm tạo điều kiện cho các vị khách nam trông kha khá có cơ hội chờ phục dịch mình.

Cô bị phỏng tay, thức ăn làm ra trông không được tí nào, nhưng đói quá cô đành phải ăn mặc dù phần lớn bữa sáng hôm nay chỉ toàn bánh mì và bơ. Cũng chả có chút mứt trái cây hay mật ong, cô phân vân không biết mấy món này để ở đâu, trong bếp lại không có ai, thành ra đành chịu có gì ăn nấy.

Khi cô quay về cabin, quang cảnh ở đó cũng y như lúc cô đi. Chăn nệm nhàu nát bừa bộn, áo thay ra hôm qua vẫn còn lằn lóc trên sàn. Cô bực bội đá tung cái áo, nhưng sức nhớ đó là cái đẹp nhất nên lại nhặt lên đem treo vào tủ. Nhìn đám hành lý chất cao nghệu cô thấy ngao ngán. Làm sao mà cô tự đối phó với ngần ấy đồ đạc cơ chứ? Sau khi đã mở tung hết mấy món cô muốn mặc thì làm thế nào mà sắp xếp lại đây?

Ngồi phịch xuống giường, cô suy tính xem mình cần phải làm gì và làm sao thuyết phục Tyrone. Nếu dùng áp lực không xong thì phải sử dụng chiêu khác để chấm dứt ngay cái hình phạt vô lý này. Thì ra là như vậy, cô biết cái hình phạt này dựng lên cho cô vì chuyện cô không đối xử tử tế với cháu anh ta, David.

“Mình biết là bọn đàn ông lúc nào cũng hòa vào với nhau mà, nhưng chuyện này thì không thể nào chống nổi nữa.”

Không những cô căm ghét Tyrone mà còn ghét luôn David và mọi thanh niên khác giống như anh ta. Trên thực tế cô thù hết bọn đàn ông, trong tương lai cô sẽ lợi dụng mọi cơ hội để làm cho họ đau đớn, khổ sở. Nhưng vị thế hiện tại chẳng giúp gì được cho cô, cô đang nằm trong tay Tyrone, và chẳng có đường nào thoát ra. Suy nghĩ chệch chán, cô quyết định phải dùng chiến thuật khác.

Kéo hết quần áo trong mấy cái rương lớn ra, cô chọn cho mình bộ áo trông có vẻ trẻ trung, chải tóc kiểu khác rồi đi đến phòng khách.

Đúng như cô mong đợi, Tyrone đã ngồi sẵn ngay bàn viết.

“Ông có... bận không?” Cô hỏi với giọng nhỏ nhẹ, ngập ngừng. “Nếu ông bận... tôi sẽ trở lại sau.”

“Cô muốn gì?” Anh hỏi một cách không khoan nhượng.

“Tôi muốn... nói chuyện với ông.”

“Không còn gì để bàn cãi nữa.”

“Làm ơn tử tế, công bằng một chút... để nghe tôi nói.”

Nài nỉ như vậy cô nghĩ là anh ta sẽ bực bội lắm, nhưng anh chỉ bỏ tờ báo sang một bên rồi nói.

“Được rồi! Nếu cô muốn liệng bom vào người tôi hay dấu phi tiêu dưới áo thì làm luôn đi. Tôi bận lắm!”

“Không... phải như vậy.”

Nevada bước lại gần bàn, ngồi xuống mép ghế đối diện anh. Đôi mắt trông thật to, màu xanh lục thật thắm, mái tóc đỏ được chải công phu viền lấy gương mặt trái xoan như một vầng hào quang.

“Tôi muốn nói với ông... ông Strome, chỉ đơn giản là tôi muốn... xin lỗi.”

Tyrone vẫn chăm chú nhìn vào mặt cô, Nevada tiếp tục nói.

“Tôi đã... suy nghĩ kỹ những điều ông nói và nhận ra tôi đã... sai... tuyệt đối và hoàn toàn sai... khi tỏ ra tàn nhẫn với David. Tôi không... nghĩ là anh ấy... nghiêm túc khi dọa kết liễu mạng sống... thực ra tôi chỉ có thể nói với ông là tôi rất ấu trĩ về... đàn ông... mà là con một duy nhất.”

Mắt cô rỏ xuống hàng mi đen nhánh tương phản trên làn da trắng mịn màng, Nevada thấp giọng nói tiếp.

“Tôi xin lỗi... rất xin lỗi vì đã không cư xử tử tế.”

Nói xong cô đợi anh trả lời, Tyrone bật cười.

“Thật là một màn trình diễn xuất sắc, Nevada. Tội nghiệp là cô đã quá giàu, nếu không cô sẽ kiếm được cả gia tài nhờ vào sân khấu đấy.”

“Tôi không... đóng kịch.” Cô phản đối. Mặc kệ mình đang trong hoàn cảnh nào, giọng cô khê vút lên.

“Cái mà cô cần bây giờ là đám khán giả biết khen ngợi tán thưởng. Tôi chắc chắn là nếu ai mà là phụ nữ cô sẽ làm người ta khóc ra được đấy. Tôi rất nghi ngờ những người đã đến đường cùng rồi mới biết sám hối!”

Nevada bậm môi lại một lúc lâu. Anh ta thật quá đáng khiến cô khó mà bình tĩnh được.

“Ông phải tin tôi... ông Strome, tôi thật lòng... hối lỗi.”

“Vậy thì tôi rất vui nghe được điều này, nhưng điều đó không có nghĩa là tôi sẽ sửa đổi chương trình của tôi hay thay đổi ý định biến cô lại thành người. Tôi mong rằng cô sẽ hứng thú với bữa cơm trưa nay của cô, bây giờ thì xin lỗi tôi phải tiếp tục công việc.”

Nevada đứng lên.

“Làm ơn đừng tiếp tục như vậy nữa.” Cô thật lòng năn nỉ, không một chút màu mè dối trá. “Làm ơn đưa tôi về đi... tôi hứa với ông tôi sẽ không bao giờ liên lạc với David hay chị ông nữa... tôi không thể ở đây như thế này được.”

“Tại sao không?”

“Vì trước đây tôi chưa bao giờ sống... như vậy.”

“Vậy thì chắc chắn cô sẽ thấy lần này như một chuyến phiêu lưu, điều làm cho cô rất thú vị để có chuyện kể lại cho bạn bè cô nghe khi về lại New York.”

“Khi nào tôi được về nhà?”

“Khi nào tôi thấy cô sửa đổi.”

“Làm ơn nghiêm túc đi.” Nevada van xin. “Ông đã trả được thù rồi, tôi sẵn sàng quỳ xuống xin lỗi ông, xin ông tha thứ mọi chuyện, nhưng tôi không thể sống ở đây với ông. Nếu có ai nghe được chuyện này người ta sẽ thất kinh mất.”

“Không một ai sẽ biết được. Tôi đã lo đầu vào đấy. Ngoại trừ chị tôi, David hay Charles đều tin là cô đã về Mỹ. Khi bà Langholme muốn gặp cô, chị tôi sẽ giải quyết chuyện đó. Xét cho cùng thì có rất nhiều người ở miền nam nước Pháp hay những nơi khác muốn cô làm khách của họ mà.”

Nevada hít hơi vào, cô cảm tưởng như anh ta tống giam mình vào ngục tối vô phương thoát ra.

“Còn về dư luận,” Tyrone tiếp tục. “Nếu cô muốn kể những chuyện xảy ra ở đây khi cô trở lại xã hội văn minh thì tùy ý cô.”

“Bố ông nghĩ là tôi muốn nói lắm sao.” Nevada gắng hỏi một cách giận dữ. “Ông quay tôi vòng vòng như một con ốc, đối với tôi như là phạm nhân. Điều này có gì đáng phải hãnh diện. Tại sao không tiếp tục? Ông đã rửa hận rồi, vậy vẫn chưa đủ sao?”

“Tôi đã nói với cô là người nào cũng có tham vọng cách này hay cách khác. Tham vọng của tôi là cảm hóa một sinh vật xấu xa trong nhân loại thành cái gì đó khá hơn. Tôi có thể thất bại, nhưng ít ra tôi phải thử đã.”

“Tôi không phải là đồ xấu xa.” Nevada bùng lên giận dữ, “hay là một ác phụ như ông dựng lên. Tôi thiếu suy nghĩ, tôi thừa nhận rằng tôi đã ngoảnh mặt làm ngơ trước bao nhiêu lời ngưỡng mộ, nhưng dù sao tôi cũng chỉ là một cô gái bình thường có cảm giác như mọi người khác.”

“Trái lại, tôi không hề thấy cô bình thường. Thí dụ như, cô từng nói với tôi là cô căm thù ý tưởng yêu thương.”

“Đúng vậy.”

“Có người đàn bà nào khác, với vốn trời cho như cô, lại không thể nào dịu dàng, cảm thông, hay nhiệt tình với người đàn ông yêu mình? Ai lại không muốn yêu và được yêu, giống như tất cả mọi đàn ông đàn bà từng làm từ thuở ban đầu?”

Giọng anh dường như vang vọng khắp phòng khách.

“Bản thân tôi như vậy, tôi không có cách nào làm khác được.” Nevada quát lên tức tối.

“Đó là điều tôi muốn tìm hiểu, có thể mất nhiều thời gian, vì vậy cô nên làm quen với ý tưởng đó càng nhanh càng tốt.”

Nevada như điên lên, cô dậm chân đùng đùng.

“Tôi thù ông! Tôi căm thù, nguyên rửa ông! Nếu tôi có cơ hội giết ông, tôi sẽ làm ngay. Nếu tôi hiểu biết lý lẽ tôi nên bắn ông trước khi ông tức đi súng của tôi.”

“Thật là tội nghiệp quá, lẽ ra cô nên nhận ra sớm hơn mới phải.” Tyrone chế giễu.

Tay Nevada siết chặt lại đến trắng nhợt, anh biết cô chỉ muốn nhào vào cào cấu anh như trước đó. Nhưng chợt nhớ ra là anh đã tát cô như thế nào, cô xoay người lao thẳng ra ngoài, một lần nữa đóng sầm cửa lại sau lưng.

Tyrone phá lên cười rồi quay sang với lấy tờ báo.

4. Chương 4

Nevada thăm nghĩ ngồi lắc lư trên lưng lạc đà sao mà giống y như ngồi trên ngọn sóng. Cô khó mà tưởng tượng được những chuyện đang diễn ra là sự thật, giờ đây cô đang ngồi ngất ngưỡng trong kiệu trên lưng lạc đà. Kiệu được bọc bằng sợi gai nhuộm màu, có màn che phía trên.

Loại kiệu này chỉ những phụ nữ thuộc đẳng cấp cao nhất trong xã hội Saharan mới được sử dụng. Phụ nữ các giới tầng khác ra đường phải đi bộ, choàng khăn che mặt màu xanh dương hay theo kiểu Hồi giáo phủ kín toàn thân bằng áo choàng haik. Nhờ vào mấy quyển sách đọc trên tàu cô biết được tên loại áo choàng làm bằng vải giống như vải lều này.

Nhưng mớ sách vở đó đâu có giúp cô chuẩn bị tinh thần đón nhận một chuyến khởi hành kỳ thú đến thế sau khi xuống tàu. Đường như trong chuyến đi này cô không còn là cô nữa mà chỉ là một vật sở hữu của Tyrone. Khi tàu đi dọc theo miền duyên hải Ma Rốc, cô phải hạ mình hỏi mượn anh vài quyển sách. Cô đã quá chán với cảnh ngồi hờn giận trong cabin mà dường như càng lúc càng chật chội tù túng với hàng lô rương quần áo mở tang hoang, hay là đi qua đi lại trên boong mà không ai đoái hoài đến mình.

Cái nhịp điệu đơn độc đó chỉ gián đoạn khi cô phải xuống bếp nấu nướng. Thật không còn gì khổ bằng đứng nhìn những món ngon lành nấu nướng riêng cho Tyrone trong khi phần thừa cho cô thì toàn là đồ sống, phải tự nấu lấy.

“Tôi ghét nấu nướng quá!” Nevada cứ lập đi lập lại không biết bao nhiêu lần.

Thế mà khi xem ông bếp người Hoa làm việc, ít lâu sau mấy món cô nấu cũng không đến nỗi nào so với lần đầu. Nhưng mỗi lần muốn ăn lại phải vào bếp làm cô tự ái hơn làm bất cứ chuyện nào khác trên Moulay.

Sáng nay khi sau khi ăn sáng xong cô lên boong tàu ngắm cảnh bờ biển trong nắng sớm thì rất ngạc nhiên khi thấy Tyrone đã ở đấy đang nhìn vào bờ. Dù không muốn bắt chuyện trước, nhưng không hiểu sao có điều gì đấy ở anh khiến cô phải lên tiếng.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Nơi mình vừa qua là Agadir, là chỗ mà rặng High Atlas tiếp giáp với biển.”

Dù không muốn thừa nhận nhưng đỉnh núi nâu đỏ sộ sắc nét vươn lên từng từng trên nền xanh dương cuộn sóng của Đại Tây Dương đã gây cho cô ấn tượng vô cùng mạnh mẽ. Những vách đá khổng lồ sóng bủa tới tấp xen kẽ giữa những thung lũng xanh tươi trồng đầy chuối và bắp. Kế đến là một vịnh hình bán nguyệt viền cát vàng, đằng sau là thành phố với những ngôi nhà mái bằng mà cô đoán là Agadir.

Thành phố ẩn trong thung lũng bao quanh bởi cơ man là cây, khung cảnh đẹp đến nao lòng Nevada ước phải chỉ được chia sẻ cùng với ai đó, nhưng lại không muốn cắt đứt vẻ tĩnh mịch đơn điệu khi người mình muốn nói lại là Tyrone.

Giờ đây cô còn ghét anh dữ dội hơn là những ngày đầu tiên của chuyến hành trình, có lẽ thời gian duy nhất cô quên tạm quên người đã hành hạ mình là lúc cô đắm mình trong sách vở. Cô không để ý trước đó là tủ sách trong phòng khách có rất nhiều sách, đa số nói về Phi châu và đặc biệt là Ma Rốc. Phần lớn sách viết

bằng tiếng Pháp, và cô thầm cảm kích nền giáo dục mà ba cô đã tốn gần cả gia tài nhỏ để đào luyện cô thành thạo thứ ngôn ngữ này.

Lúc đầu cô không nghĩ có thứ tài liệu nào trong tủ sách đó có thể thu hút được cô, nhưng sau khi đọc chút ít về lịch sử Ma Rốc, cô càng muốn biết nhiều hơn nữa. Ngay cả cuộc chiến giữa các bộ lạc cũng làm cô mê mẩn.

Vì muốn tránh mặt Tyrone, cô thường vào phòng khách khi anh lên đài điều khiển hay tập thể thao trên boong. Không những anh đi bộ rất lâu mà còn rèn luyện thể lực, thảo nào thân pháp anh rất nhanh nhẹn. Nhưng hề nghĩ đến chuyện này là mặt cô nóng lên vì giận - Tyrone đã đoạt đi súng của cô trong lúc cô cứ nghĩ là mình không chế được anh.

Cả hai đều im lặng sau khi Tyrone bảo với cô họ đã vượt qua Agadir, nhưng rồi lại không nén nổi thắc mắc cô lại hỏi.

“Mình đang đi đâu?”

“Tôi cũng định nói với cô chuyện này.

Anh dựa vào thành tàu nhìn về hướng bờ biển. Nevada liếc sang anh nhưng không quay đầu lại, lòng thầm nghĩ không những anh đẹp trai đến điên lên được nhưng còn có vẻ gì đấy thật khó chịu, chắc lại sắp nói điều gì không hay ho đây.

“Chỉ lát nữa thôi chúng ta sẽ rời tàu, vì mình đang đi ngang qua vùng đất trên thế giới gần như không thấy người Âu, cô phải trang phục như một phụ nữ Berber và mang litham.”

Đây là tiếng Ả Rập mà, trong sách có nói nó được gọi là mạng che mặt đối với dân Âu Mỹ.

“Tôi không muốn.” Cô đáp gọn.

Cô đang cảm thấy phần khích thám hiểm vùng đất mới, nhưng lại không muốn thừa nhận mình hứng thú bất kỳ điều gì trước âm mưu đen tối của Tyrone. Cô phải chống đối anh ta đến hơi thở cuối cùng.

“Tôi đã giải thích rồi.” Anh nói với cô như đang cắt nghĩa cho một đứa bé con. “Nơi mình sắp đến có lẽ sẽ nguy hiểm, nên tốt hơn hết là phải thận trọng theo đúng phong tục địa phương.”

“Tôi không muốn đi bất cứ nơi đâu với ông, ông Strome.” Nevada trả lời. “Tôi thích cái gì thì mặc cái đó. Nếu ông không thích, thì biện pháp duy nhất là đưa tôi trở lại u châu và chấm dứt hành vi man di mọi rợ đó đi.”

“Nếu tôi mà là quân man rợ, cô đã phải than phiền kiểu khác khi ở một thân một mình trên tàu với tôi.”

Trong một lúc cô tròn mắt nhìn anh, rồi khi thấy nét mặt cùng đôi môi nhếch lên chế giễu cô vội nhìn sang hướng khác, tìm thoát lại sợ hãi.

“Đồ của cô để sẵn trong cabin rồi, vào đó thay đi. Đây là lệnh!”

Không muốn bị áp bức đồng thời muốn tỏ ra là mình quả quyết dù có khó khăn đến đâu, Nevada ngênh mặt lên.

“Nếu tôi từ chối thì sao?”

“Thì cô sẽ thấy tôi là một người hầu áo thành thạo lắm.” Tyrone chậm rãi trả lời, kéo dài từng chữ một. “Thật ra trong chuyện này tôi có rất nhiều kinh nghiệm!”

Trước lời nói đầy ngụ ý ám chỉ, Nevada đỏ bừng mặt rồi quay ngoắt đi xuống bên dưới, người run lên vì giận.

Vào cabin cô nhìn chăm chăm sững sốt, toàn bộ đồ đạc của cô đã bay biến đi đằng nào.

Mọi vật đều biến mất, ngoại trừ một chiếc giỏ gai đựng áo ngủ, một chiếc lược và bàn chải tóc không phải là đồ của cô. Trên bàn phấn hộp đồ trang điểm cần vàng của cô cũng không còn ở đó, thay vào đó là một lô những lọ nhỏ và hộp bé xíu đựng mỹ phẩm địa phương. Cái thì đựng khol, phụ nữ đông phương dùng để

viên mắt. Cái thì chứa henna, một loại mực đỏ để nhuộm lòng bàn tay và gót chân. Và có cả son màu để thoa môi.

Cô nhìn đắm đắm mở mắt phẩm ngạc nhiên, rồi xoay qua giường cô thấy một chiếc áo thụng caftan trắng thêu chỉ vàng rực rỡ, một litham hai lớp, và kế bên là áo khoác ngoài haik màu trắng. Loại y phục như vải lều được phụ nữ Hồi giáo mặc khi ra ngoài, trong bộ áo cải trang này không một ai sẽ nhận ra cô.

Trên giường cũng để sẵn một số nữ trang bằng vàng: dây đeo cổ, hoa tai kiểu buồng dài xuống, xuyên, và băng đeo tóc - được đeo vòng qua trán, trang trí bằng lam ngọc và kim cương.

Toàn bộ nữ trang và tiền bạc của cô cũng không còn, suýt chút nữa là cô nhào lên boong buộc tội cướp bóc cho Tyrone, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thế nào thì anh cũng làm ngơ sự chống đối của cô thôi. Hơn nữa, cô có cảm giác bức bối là anh không hề nói đùa khi dọa thay áo cho cô nếu cô không tuân lời.

“Sao chuyện này lại xảy ra cho mình cơ chứ?” Nevada lớn tiếng hỏi.

Vì sợ anh, cho dù không muốn thừa nhận điều này, Nevada chậm chạp trút bỏ y phục rồi mặc chiếc caftan vào. Mặc áo xong thì cô không biết phải làm tóc ra sao, kiểu tóc thời trang cô thường chải chắc chắn là kỳ dị không đi đôi với bộ đồ này rồi. Cô tháo hết kẹp trên tóc ra, để tóc xõa xuống vai.

Ngắm mình trong gương cô phải công nhận là bộ caftan trắng thêu chỉ vàng đã góp phần làm cho mái tóc đỏ như ánh lửa càng thêm nổi trội. Nhưng rồi cô lại buồn bã tự hỏi mình “ăn mặc quyền rũ cho người đàn ông này ngắm để làm gì khi mà anh ta ghét mình cay đắng cũng như mình ghét anh ta?”

Thời gian không còn nhiều Nevada mang băng tóc, chỉnh cho viên lam ngọc buồng xuống ngay giữa trán, lòng ngán ngẩm cô nhắc lấy tấm litham - tấm khăn báo hiệu sự đầu hàng triệt để trước uy quyền của Tyrone Strome.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, không đợi cho cô trả lời Tyrone bước ngay vào phòng.

“Cô sẵn sàng chưa?”

“Tôi không biết làm sao mang cái này.” Cô chìa tấm litham ra.

Anh cầm lấy litham nhìn vào mái tóc buồng dài xuống lưng cô.

“Trước hết đeo hoa tai vào.”

Cô nhặt đôi hoa lên đeo vào tai, lòng thầm nghĩ chắc đến tối chúng làm nặng tai lắm. Xong rồi lại phải mang cả lô vòng và nhẫn vào tay.

“Thoa henna lên tay đi.” Tyrone ra lệnh, “sơn luôn móng tay nữa.”

Cô muốn chống lại không làm, nhưng trong căn phòng nhỏ đáng dấp anh dường như quá to lớn, đầy áp đảo khiến cô phải tuân lời ngay. Phải mất ít thời giờ để làm những việc linh kinh này. Tyrone vẫn đứng bên cạnh cô, tuy không nói năng gì nhưng cô vẫn cảm nhận được sự hiện diện của anh thật nặng nề.

“Bây giờ thì dùng khol tô viền mắt.”

Một lần nữa Nevada muốn phản kháng, nhưng cô biết cũng là vô dụng. Viền đen quanh mí mắt làm cho mắt cô dường như to hơn, màu xanh lục thắm hơn.

Tyrone nhắc tấm litham choàng ngang mặt cho cô, phía trên mũi, bàn tay anh chạm vào mặt cô thật dừng dừng.

“Mình sao giống như búp bê hay một khúc gỗ quá.” Nevada cúi kính nghĩ thầm.

Tyrone với chiếc haik trên giường, đợi cô đứng lên để phủ áo lên người cho cô, rồi quay người bước ra cửa.

“Mười phút nữa chúng ta sẽ lên bờ. Tiếp viên sẽ chỉ đường cho cô lên bến đến chỗ tôi đợi cô. Cô không được nói gì với tôi cho đến khi tôi dẫn cô đi lấy lạc đà.”

Nói xong anh bước hẳn ra khỏi cabin.

Chân cô như quá yếu đứng không vững nữa, Nevada ngồi sụp xuống ghế và ngắm mình trong gương.

“Có thể nào cái mớ lòng xùng chỉ chứa có cặp mắt thật sự là cô không?”

Cô có cảm giác kinh hoàng là đã bỏ lại Nevada Van Arden đằng sau, thân thể cô hoàn toàn biến mất và cô sẽ không bao giờ được trở lại thế giới cô từng quen biết nữa. Nhưng vốn lạc quan cô tự an ủi là cô chỉ khéo tưởng tượng thôi, chuyến phiêu lưu này chắc chắn có nhiều điều thú vị để kể lại sau này, có lẽ sẽ được lưu lại trong nhật ký nữa.

Khi người tiếp viên đến gọi cô và lấy cái rổ gai, cô bước hiên ngang trước mặt anh ta lên boong, quyết không để cho Tyrone nhận ra nếu cô có sợ hãi bất cứ điều gì.

Khi thấy anh cô giật mình sửng sốt vì đã quên anh cũng phải ăn mặc theo người địa phương giống như cô. Bộ y phục của Tyrone toàn trắng, trong chiếc áo thụng như một vị Sheik (tù trưởng bộ lạc Ả Rập), quần serwal bó lại ngay ống chân và ủng da đi ngựa màu đỏ, trông anh rất oai phong. Đầu anh quấn khăn turban trắng, loại khăn chỉ được mang bởi các thủ lĩnh Berber. Bên hông trái anh đeo dao găm đựng trong vỏ cẩn đá quý.

Nếu không quá ghét Tyrone, Nevada phải công nhận chiếc áo thụng này làm cho anh to lớn, uy nghi hơn trong y phục tây phương.

Với làn da rám nắng và đường nét sắc cạnh người ta dễ lầm tưởng anh thuộc về một trong những bộ tộc cổ xưa của miền nam Ma Rốc.

Anh không nói một lời nào với cô, khi cô xuất hiện anh đi xuống ván cầu dẫn lên một cầu tàu nhỏ, nơi tàu đang thả neo. Cô chắc là bến này không phải là bến thường xuyên hoạt động, vì phía trên bến có rất ít nhà lớn. Nhà cửa ở đó đều xây bằng đất nhỏ hẹp, xiêu vẹo cũ kỹ.

Nhưng ngay khi bước lên bờ Nevada không lưu tâm nhiều đến các tòa nhà hay sa mạc chung quanh, thay vì thế cô chỉ để mắt đến chú lừa đang đứng đợi họ và còn nhận ra cả một chiếc xe thổ chỗ bằng lạc đà.

Đám lạc đà đang quỳ trên đất, cần cổ dài ngoằng như rắn đang ngoảnh qua ngoảnh lại. Chúng kêu lên những tiếng lạ lùng ghe giống như gầm gừ ghen ngào hay òng ọc thật kỳ dị.

Tyrone được đón tiếp bởi những người đàn ông mặc áo thụng xanh dương, đầu đội khăn turban đen. Bọn người này ai nấy cao lớn, uyển chuyển, vạm vỡ. Tóc họ dài đen bóng như lụa, mắt đen, mũi thon. Nevada hiểu kỳ lưu ý là bàn tay họ trông rất mềm mại.

Cô đoán chừng, và nóng lòng muốn hỏi xem họ có phải là những người được gọi là “người-xanh” hay không, những người được biết như dân du mục sa mạc trong truyền thuyết của miền nam Ma Rốc - hậu duệ Ả Rập và Berber chính thống từ những bộ tộc Regeibat.

Biệt danh của họ xuất phát từ những bộ y phục nhuộm xanh dương. Vì màu nhuộm không chắc nên đôi khi dây lên cả mặt mũi và thân thể. Dù thâm tâm đối kháng Tyrone đến cùng, Nevada không thể không hứng thú với nhóm người xanh này cùng đám lạc đà của họ.

Yên lạc đà được trang trí với những đường riềm đính mã não, và đính tua gấn hột đá đủ màu. Nevada cảm thấy những hột đá này hình như làm bằng cách mảnh sứ, nhưng cô cũng không chắc lắm.

Cô chỉ có chút ít thời gian nhìn ngắm vòng quanh. Khi Tyrone vẫy tay chỉ vào con lạc đà đang tải chiếc kiệu đen, cô biết giờ khởi hành đã đến.

Một người xanh giúp cô lên kiệu, anh tránh nhìn vào mặt cô dù mặt cô che kín mít chỉ còn chứa cặp mắt. Nevada bám chặt vào thành kiệu, con lạc đà lóng ngóng trở dậy. Đoàn người bắt đầu cuộc hành trình.

Tyrone đi trước dẫn đầu, bọn người xanh cưỡi lừa hay lạc đà chở những kiện hành lý nặng trĩu nối đuôi phía sau.

Nevada bức bối không biết anh ta đưa cô đi đâu, cô ước phải chi lúc này có thể hỏi anh nhiều hơn. Chung quanh họ toàn là sa mạc, nhưng không có cát, mặt đất toàn là đá trải dài hết dặm này hết dặm khác thật hoang vu không hề có bóng dáng cây cỏ. Tuy thế, sa mạc vẫn có nét đẹp riêng, nền đá đổi những tông màu khác nhau từ xám đen, qua màu đồng thau ửng sắc cam, hay từ màu đồng nâu sang màu son tàu. Giờ đây cô chỉ cảm nhận được không gian bao la và bầu trời cao thăm thẳm phía trên.

Họ đã đi gần hai tiếng, cảnh sắc không thay đổi gì nhiều, chỉ thỉnh thoảng Nevada thấy những tòa nhà thấp thoáng xa xa mà cô đoán là kasbah. Nhà cửa ở đó nhỏ nhưng được xây bằng đất ngay chỗ dựng nhà nên màu sắc cũng biến đổi khác nhau. Chỉ có một lần cô thấy được màu nâu sữa của café-au-let, nhìn quanh cô thấy thì ra là những thân dừa và cây ăn trái bao quanh.

Tyrone không có ý dừng lại dọc đường nên họ vẫn đi tiếp, chậm rãi, không hề nao núng. Thân hình Nevada lắc qua lắc lại theo mỗi bước đi của lạc đà, cô thầm cảm ơn đi kiểu lắc lư này mà cô không bị chóng mặt. Bỗng thỉnh thoảng Tyrone đưa tay ra hiệu cho đoàn người dừng lại. Nevada cũng ngạc nhiên không hiểu chuyện gì xảy ra. Cảnh sắc vẫn không thay đổi và họ cũng chưa đi đến đâu.

Cho ngựa quay đầu, Tyrone đi ngược lại dọc theo đoàn lừa và lạc đà cho đến khi gặp Nevada. Anh ra lệnh bằng tiếng Ả Rập, người cưỡi lạc đà của Nevada trả lời và cho con vật quỳ xuống.

Nevada nhìn Tyrone thắc mắc.

“Xuống đây!”

Nevada nửa phân vân nửa mừng thoát khỏi cảnh kiệu bị lắc lư không ngừng, cô vịn tay người nài bước xuống đất. Chân đang mang hài babouche thêu chỉ vàng, đôi hài mỏng làm chân cô đau nhói bước đi trên nền đá cứng.

“Tôi chỉ cho cô coi cái này.”

Cô nhìn anh ngạc nhiên vì chẳng thấy có gì chung quanh họ. Anh dẫn cô đi thêm một đoạn đến một ụ cao. Khi họ đến gần, Nevada không nghĩ gì nhiều chỉ quan tâm đến bàn chân đang đau của mình, rồi cô thấy những khúc xương lớn và một cái đầu lâu.

Đến đây thì Tyrone ngừng hẳn lại.

“Cô nghĩ thấy xác chết rất là thú vị. Được, ở đây có một cái. Người này đã bị giết, phong tục Moorish cấm tuyệt không cho chôn cất nạn nhân cho đến lúc thù của anh ta được trả.”

Nevada thở hắt ra.

Đến giờ thì cô thấy toàn thể bộ xương nằm trên cát nơi anh ta đã ngã xuống. Điều hâu đã rửa hết thịt chỉ còn trơ lại xương, hàm răng như đang cười trong chiếc sọ chỉ còn hốc mắt. Xương lóng tay nằm lẫn lóc kể bên. Mặt trời, hay có lẽ điều hâu đã phá hủy đi bộ trang phục, nay chỉ còn lại mớ giẻ rách tả tơi đã từng là áo choàng djellaba và khăn turban.

Cô thở gấp gấp muốn quay đầu bỏ đi nhưng Tyrone với tay nắm chặt lấy cổ tay cô giữ cô lại.

“Tôi muốn cô nhìn người này.” Giọng anh cứng rắn khinh bỉ. “Hãy nghĩ đến anh ta cũng từng một thời tuổi trẻ, rắn rỏi sống động, lạc quan, có lẽ có tham vọng, và có lẽ đang yêu nữa.”

Anh kéo cô lại gần hơn.

“Bây giờ anh ta đã chết, hãy nhìn xem anh ta còn lại cái gì.”

“Để tôi... đi!”

Cô ráng giật tay mình ra khỏi gọng kìm của anh nhưng vô hiệu.

“Cô thấy ý tưởng chết chóc vui sướng lắm à.” Tyrone tiếp tục. “Đối với tôi chết là một sự phí phạm đáng thương khi nó đến quá mau. Một sự uổng phí khi một thanh niên trẻ trung phải chết vì lòng tham của tên sát nhân hay vì sự tàn nhẫn của người đàn bà.”

Nevada nhắm mắt lại.

Cô không thể nào chịu đựng nhìn vào bộ xương đó nữa. Cô thấy như thể lời kết tội của Tyrone cũng kinh khủng như bộ xương không còn chút thịt và hai hốc mắt sâu, nơi đó đã từng là đôi mắt một thời nhìn đời với bao hiếu kỳ.

Đột nhiên cô thấy mình như sắp ngất, người khẽ chao đi. Tyrone hình như nhận thấy chuyện gì sắp xảy ra, anh buông tay Nevada ra. Cảnh tượng này đã quá sức cô, Nevada xoay người quờ quạng vấp vấp đi trở về kiệu.

Không biết bằng cách nào mà cô đi được tới kiệu. Đoàn người lại tiếp tục lên đường, Tyrone vẫn dẫn đầu phía trước. Nevada đưa tay ôm lấy mặt mình.

“Cô thật đã chế giễu cái chết như vậy ư? Có thật là cô đã xúi David kết thúc tính mạng như thế?”

Mọi chuyện dường như xảy ra đã quá lâu. Tuy nhiên, nếu anh ấy chết, bây giờ cô hiểu ra cô sẽ không thể nào tự tha thứ cho mình... hay lãng quên được.

Họ tiếp tục đi thêm một giờ nữa, khi đến gần một nơi trồng rất nhiều dừa đoàn lữ hành dừng lại.

Xuống tới đất, Nevada nhận ra họ đã tới một ốc đảo. Cô thầm cảm ơn những tán lá dừa to bản tỏa bóng mát trong thời tiết nóng bức này. Chiếc khăn che mặt giờ đây nóng chực không nổi, cô chỉ muốn vén qua một bên, nhưng sợ phản ứng của Tyrone cô đành thôi.

Tuốt phía cuối ốc đảo, một người cười lạc đà đã lấy trong đám hành lý ra một miếng thảm màu sắc rực rỡ và trải xuống đất. Tyrone bước lại hướng thăm thẳm, cô đoán chắc anh ta sẽ nghỉ chân ở đó.

Còn đang phân vân không biết mình phải đi đâu thì Tyrone quay lại vẫy tay ra hiệu cho cô. Nevada đi theo anh, lòng hăng hái hơn bao giờ vì đã quá khát và ít ra trong giữa cái sa mạc mênh mông này cô không cần nấu nướng. Tyrone ngồi khoanh chân trên thảm như kiểu ngồi phương đông, Nevada cũng muốn bắt chước nhưng chiếc caftan lại hẹp nên cô phải quỳ xuống.

Thức ăn được dọn ra trước mặt họ. Người hầu đem tới một bao da dê dùng để đựng nước, rồi rót ra những chiếc ly thủy tinh. Nevada chỉ muốn uống ngay nhưng cảm thấy mở mạng ra trước mặt người hầu không đúng với phép tắc nên đành phải đợi.

Cuối cùng thì hai người hầu cũng bỏ đi sang nơi khác. Nevada lưu ý rằng mặc dù những người cười lạc đà và các người khác trong đoàn ngồi ở cuối ốc đảo, họ đều quay lưng lại để tỏ ra tôn trọng tư ẩn của chủ nhân.

“Giờ thì cô uống được rồi.” Tyrone nói với cô.

Nevada cảm kích biết bao, cô vén mạng ngay qua một bên uống một hơi không ngừng. Nước có vị hơi mặn mặn, nhưng lúc này cô chỉ cần có gì uống là được.

“Cô không sao chứ?”

Đó là lần đầu tiên anh ta tỏ ra đôi chút quan tâm đến cô. Cô đoán anh ta chắc không nghĩ đến phản ứng của cô với xác chết, mà chỉ lo cô bị xây xẩm với kiểu ngồi lắc lư đó.

“Tôi không sao, chúng ta đang đi đâu thế?”

“Tối nay mình sẽ lưu lại kasbah tại tư thất của một trong những vị Sheik có thể lực nhất ở miền nam Ma Rốc. Có lẽ sẽ không tiện cho cô lắm, vì cô phải ở bên biệt thất của phụ nữ.”

Nevada tròn xoe mắt nhìn anh.

“Ông muốn nói là... hậu cung?”

“Ý nghĩa hậu cung ở Ma Rốc không hẳn giống như ở Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng cô sẽ không nhận ra sự khác biệt nào đâu.”

Nevada im lặng không nói lên lời.

Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ. Cái vùng đất xa lạ này kinh hãi quá, cô lại không có một chút kiến thức nào, ở đây thân thể cô không quan trọng ngoại trừ cô thuộc về Tyrone.

Như đọc được cảm tưởng của cô anh nói.

“Mình chỉ ở đó một đêm thôi, nhưng việc hệ trọng là tôi phải tiếp kiến không những Sheik Hassam El Zigli là chủ nhà chúng ta sắp đến, mà còn gặp các vị Sheik và Caid (thủ lĩnh địa phương) khác ở các vùng lân cận.

“Tại sao ông muốn gặp họ?” Nevada thắc mắc.

Cô hoài nghi không biết Tyrone có nói thật với mình không hay có đang có điều gì đó liên quan đến những khám phá bí mật của anh ta.

Nhưng cô vô cùng ngạc nhiên khi nghe anh trả lời.

“Tôi đang viết sách.”

“Sách?”

Quả thật cô không bao giờ tưởng tượng sẽ nghe anh ta nói như thế này.

“Điều đó làm cô ngạc nhiên lắm sao? Ma Rốc bao giờ cũng là một đất nước đầy bí ẩn, rất ít người biết được, và người ta lại càng biết ít hơn về dân cư sống trong đó.”

Nevada vẫn chăm chú nhìn anh.

Mặc kệ là mình đang ở trong hoàn cảnh nào, cô rất hứng thú, vô cùng hứng thú và chỉ sợ anh sẽ ngưng không nói tiếp những điều cô ao ước muốn biết.

“Khoảng 86% dân số Marocco là Berber hay Ả Rập, giống dân Berber thì tuyệt vời, họ là cột trụ huyền bí cổ xưa nhất của vùng bắc Phi.

Anh bật cười trước lời lẽ lằng mằng của chính mình đoạn nói tiếp.

“Họ là người miền Địa Trung Hải, không phải dân da đen hay người Semitic. Thật ra chỉ có Chúa biết họ đến từ nơi nào.”

“Ông định viết về họ à?”

“Tôi đang gặp khó khăn tìm tất cả tài liệu cần thiết để viết sách. Họ sống ở bắc Phi trong những vùng núi non từ thuở khai thiên lập địa. Những vị Pharaohs của Ai Cập bị thu hút bởi nét huyền bí của họ, gọi họ là Lebu. Người Hy Lạp thì cũng cùng mức độ bí ẩn như sắc dân này thì được gọi là Nomade. Không một ai biết từ Berber xuất phát từ đâu.”

“Ông thích họ sao?”

“Tôi cảm thấy thu hút bởi giống người này. Họ không hề bị hủy hoại bởi nền văn minh hiện đại.”

Anh bật cười.

“Có nơi nào trên thế giới cô sẽ tìm thấy tình trạng nô lệ được xem như một vấn đề tất nhiên, đàn ông sẵn sàng sống trên đầu gươm mũi súng, còn phụ nữ thì thuần khiết phục tùng.”

Bốn chữ cuối chứa đầy ẩn ý nhắm vào cô, cho cô biết rằng anh đang mỉa mai cô, nhưng một lần nữa Nevada không cảm thấy phiền hà.

“Nói cho tôi nghe nữa đi.” Cô nài nỉ.

“Rồi cô sẽ thấy thế giới này đáng để học hỏi và khám phá, nhưng nếu muốn đến đó sớm tôi đề nghị cô ăn nhanh lên.

Vì quá đói Nevada nghe lời anh ngay. Cả hai cùng yên lặng dùng bữa. Cô có cảm tưởng đây là bữa ăn tây phương chót mà còn lâu lắm mới ăn lại được, lòng hoang mang không biết chuyện gì sẽ xảy ra nay mai.

Ngay khi họ ăn xong, mọi người lại lên đường. Cảnh vật chung quanh bắt đầu thay đổi, mặt đất trở nên gập ghềnh khó đi hơn. Thành linh đằng trước dường như xuất hiện một thành trì khổng lồ, kiên cố. Nevada sửng sốt vì kiến trúc quá lớn, bao quanh bởi những lớp thành lũy phòng thủ đủ kích cỡ khác nhau.

Đầu thành hơi vượt lên một chút, các tòa nhà được bao quanh bởi những lớp lũy rất cao tua tủa lỗ châu mai, đó đây trên mặt lũy những ngọn tháp đồ sộ vươn lên sừng sững.

Khi đến gần thành trì dường như hùng vĩ hơn gấp bội lần, Nevada nhanh chóng nhớ lại những điều cô đọc được trong sách về kasbah.

Thành kasbahs cũng tương tự như một lâu đài lớn thời trung cổ, là nơi cư trú của tù trưởng bộ tộc cùng với tất cả thuộc hạ và người ăn kẻ ở, và mọi người trung thành dưới trướng của ông ta.

Ngoại trừ người, gia súc của tù trưởng đều được trú ngụ trong thành. Vào ban ngày mọi súc vật đều được lừa ra ngoài để làm lụng hoặc tự kiếm ăn, đến tối bọn chúng lại được lừa trở vào thành. Thật ra kasbah không phải nơi cư trú mà là một lãnh địa, một dinh cơ tự túc. Cư dân trong lãnh địa tự cung cấp chế biến những sản phẩm dùng trong đời sống hàng ngày ngoại trừ trà, café, và đường.

Giờ đây Tyrone đã đến trước cánh cổng gỗ khảm đồng đồ sộ, một nhóm những người mặc áo thụng trắng chạy mở cửa chào đón anh. Họ đưa mọi người vào bên trong, Nevada thấy hàng loạt những hàng lang ngoằn ngoèo kế tiếp nhau, thỉnh thoảng cô liếc thấy những khoảng sân và hồ phun nước xen kẽ.

Vẫn ngồi trên kiệu, cô được dẫn qua những lối đi vòng vèo như trong một mê cung đầy những người, trẻ con, gia súc cho đến khi họ đến một nơi mà cô đoán chắc là trung tâm của kasbah, chỗ ở của tù trưởng.

Ở đây mọi vật đều khác hẳn với bên ngoài. Cô đi theo Tyrone qua một cánh cửa được trạm trổ cầu kỳ đến một nơi mà cách trang thiết có thể mô tả như một cung điện. Nhìn từ bên ngoài, cung điện trông nặng nề ảm đạm, không có một cửa sổ nào. Nhưng thật lạ kỳ bên trong là sàn nhà được ghép đá tinh vi, tường trổ hoa văn hay cần gạch màu hình thù cầu kỳ. Trần nhà lát gỗ cũng được chạm khắc tỉ mỉ và sơn màu đậm. Những hàng cột được chạm trổ trên đỉnh dùng để ngăn các phòng. Và đó đây là những bình phong mắt cáo tuyệt đẹp.

Sàn nhà được phủ bằng những miếng thảm đủ màu High Atlas, trên đó cơ man là những chiếc gối dùng để quỳ bằng lụa thêu - đỏ, lục, trắng, còn gối vàng thì làm bằng da dê. Đèn lồng bằng lụa được treo khắp nơi. Cả cung điện bằng bạc vẽ huyền bí đông phương mà Nevada không sao diễn tả được.

Sheik Hassan El Zigli là một người đàn ông lớn tuổi râu tóc bạc phơ, thắt lưng gài đoản kiếm vỏ cần đá quý. Thấy Tyrone ông ta vội bước ra chào rất cung kính, nhưng lại tảng lờ Nevada đang đứng phía sau Tyrone. Chỉ đến khi hai người đàn ông trò chuyện một hồi, Tyrone mới nhắc đến sự hiện diện của Nevada. Hiểu ra, vị Sheik búng tay ra lệnh.

Một người hầu xuất hiện và ra dấu cho Nevada đi theo anh ta.

Cô đột nhiên cảm thấy lo sợ phải rời Tyrone khi bước vào hành cung to lớn này, mà dường như là kết hợp nửa cung điện, nửa là khu ổ chuột. Nhưng rồi cô tự nhủ tỏ ra sợ hãi thì càng làm cho anh ta coi thường mình hơn thôi. Không quay đầu lại nhìn anh, cô bước theo người hầu. Một lần nữa họ lại đi vòng qua những lối đi ngoắt ngoéo dường như rất dài.

Cuối cùng thì họ đến trước một cánh cửa nguy nga được chạm trổ và trang trí theo kiểu Moorish, người hầu gõ lên cửa vài tiếng. Từ bên trong một người phụ nữ che mạng bước ra mở cửa. Dù cô không hiểu hai người nói gì với nhau, nhưng cô đoán biết anh ta đang giới thiệu cô là ai.

Người phụ nữ ra hiệu cho cô vào trong và đóng ngay cửa lại, Nevada bỗng dưng cảm thấy mình cô độc hơn bao giờ hết. Bà ta nói một thôi một hồi với cô nhưng cô chỉ lắc đầu tỏ ý không hiểu. Rồi cô lại được dẫn theo một lối khác đưa đến một căn phòng lớn, có một số các bà các cô đã ở sẵn trong đó. Họ không che mạng, người thì ngồi trên sàn, kẻ thì ngồi trên những tấm thảm màu hay trên trường kỷ thấp bọc nhung đỏ. Trong số họ, có vài người còn trẻ còn lại phần lớn là phụ nữ đứng tuổi tóc bạc da mồi. Ai nấy đều mang đầy trang sức, Nevada đoán họ là họ hàng của vị Sheik. Tất cả đàn bà trong gia đình hay họ hàng của tù trưởng đều ở cung riêng dành cho phụ nữ.

Có ai đó cởi áo choàng haik cho cô, khi mọi người thấy chiếc caftan của cô ai nấy đều trầm trồ. Nhiều người trong số họ mặc caftan thêu như cô, còn lại thì mặc thêm lớp mansouria mỏng bên ngoài. Bộ y phục này làm cho họ giống như đang khoác một lớp khói sương màu nhạt.

Một bà tóc bạc vẫy tay gọi Nevada đến ngồi trên trường kỷ cạnh bà. Liền sau đó một phụ nữ khác trẻ hơn, ăn mặc rất đơn giản mà Nevada đoán là nô tì, đem đến cho cô một ly trà bạc hà. Trà tuy ngọt và nóng, nhưng là một thức giải khát rất tuyệt mà cô chưa từng uống bao giờ. Ngay sau khi uống xong, người nô lệ lại rót cho cô một lượt nữa. Lần này cô uống chậm rãi, nhìn quanh phòng cô cảm thấy thú vị - ngồi trong hậu cung là cả một tao ngộ kỳ thú mà chỉ rất ít phụ nữ tây phương mới hân hạnh có được kinh nghiệm này.

Dùng tay ra dấu các bà tỏ ý ngưỡng mộ bộ nữ trang cô đang mang, rồi cho cô xem đồ của họ. Vài người mang vòng đeo cổ bằng mã não nặng trĩu, số khác mang vàng hay bạc cấn thạch anh tím lấy từ rặng núi High Atlas, hay cấn lam ngọc, san hô, và các loại đá khác Nevada không thể nhận ra hết, nhưng cô đoán lấy từ các mỏ trong các vùng lân cận.

Nevada quá hào hứng, cảm thấy có biết bao điều muốn biết, muốn hỏi. Cô ước phải chi thay vì gây với Tyrone trên tàu cô có thêm cơ hội để học tiếng Ả Rập. Khi cô gần như cạn kiệt mớ ngôn ngữ bằng tay này một người đàn bà nữa xuất hiện trên tay bế một đứa bé. Các bà kia chỉ vào Nevada và giải thích cho người mới tới cô là ai.

“Vous parlez Francais?” (cô nói được tiếng Pháp không?) Người mới tới nói tiếng Pháp bằng giọng rất nặng, khiến tiếng Pháp của bà ta nghe rất khó hiểu.

“Oui, oui,” (vâng) Nevada hăng hái trả lời.

Quả thật là khó để hiểu được bà ta nói gì, phần vì tiếng Pháp của bà ta rất hạn chế, phần vì phát âm quá tệ, nhưng họ cũng ráng trao đổi với nhau. Qua người phụ nữ này Nevada hiểu được các bà lớn tuổi là mẹ, bà, chị em, và cô dì của tù trưởng. Ông ta có tất cả 4 bà vợ chính thức như luật Hồi giáo cho phép, và các thiếu nữ trẻ hơn là cung phi. Nước da của họ có màu tái, nhạt hơn màu café một chút, đường nét thanh tú, khuôn mặt họ rất thu hút. Tóc để dài, đen mượt như lụa. Người nào cũng có dáng dấp uy nghi đường bệ khiến cho họ rất nổi trội trong bất cứ quốc gia nào trên thế giới. Có hai người trong số họ đẹp đến nỗi nếu ở New York hay London, họ sẽ nổi danh nhanh chóng.

Điểm thêm trên khuôn mặt xinh đẹp là đôi mắt đen rất to, mũi ngắn, hai cánh môi cong đầy đặn, nhưng nét nổi bật hơn hết chính là vẻ tự tin của họ. Các bà các cô ở đây không ai cười khúc khích ngượng ngùng như các cô học trò ở New York, hay tỏ vẻ thẹn thùng, hoặc nhìn đăm đăm vào cô như cô nghĩ họ sẽ làm vậy với khách lạ.

Nụ cười của họ khả ái và thân thiện. Lúc mọi người ngồi xuống dùng bữa, dù ngôn ngữ bất đồng thái độ của họ làm cô không còn cảm thấy sợ hãi. Họ chia nhau ra ngồi trên thảm hay trên những tấm đệm, các nô tì tiếp cho họ món soup cũng là món chính gọi là harira. Soup này được nấu bằng gà, thịt cừu khô, chick peas, ngò, gừng, hành và nghệ.

Khi mọi vật liệu chín kỹ, người ta cho thêm gạo và các gia vị vào. Ăn chung với món này là cà chua, bánh mì và trứng. Hai tô soup harira là quá đủ cho Nevada, đặc biệt là còn kèm theo món kẹo truyền thống của dân Moorish được làm bằng hạnh nhân ngào mật ong rất thơm ngon.

Sau bữa ăn là thế nào cũng có thức uống là trà bạc hà. Khi bữa ăn kết thúc, tất cả các bà các cô đều nhồm dậy với lấy litham, và y như là ảo thuật mạng che nhanh chóng xuất hiện ngay trên mặt họ.

Nevada nhìn người đàn bà nói tiếng Pháp một cách dò hỏi.

“Có biểu diễn ca múa,” bà ta giải thích. “Chúng ta đi xem ca múa.”

“Ở đâu thế?”

Bà ta không biết cách nào để giải thích nên đành nắm lấy tay Nevada dắt cô đi theo những người khác đến một khoảng sân rộng bao quanh bằng các tấm bình phong lưới mắt cáo. Bên dưới cô thấy các vị tù trưởng mặc áo thụng trắng ngồi trên những tấm đệm, chân gác lên những tấm thảm màu rực rỡ. Ngay ở trung tâm và phía bên tay phải của vị chủ nhà là Tyrone!

Anh ta trông kiêu hãnh ngạo mạn, Nevada thầm nghĩ, nhưng đồng thời thần thái vẫn ung dung.

Khoảng sân được thắp sáng bằng bầu trời đêm nạm đầy sao và hai đồng lửa lớn đốt bằng lá dừa đặt hai bên cạnh sân.

Nghĩ đến tình cảnh mình bị đối xử như vậy, lòng Nevada ào lên cơn chống đối căm phẫn. Sao anh ta lại có thể ép buộc cô, một phụ nữ da trắng, người Mỹ, giàu có quyền thế trong xã hội thượng lưu chỉ được phép nhìn hé anh ta qua khe lưới mắt cáo!

Chỉ trong vài giây cô băng qua khoảng sân trống tiến đến chỗ tù trưởng. Cô hiên ngang đứng giáp mặt với họ, ánh lửa bập bùng soi sáng trên mái tóc đỏ và đôi mắt giận dữ của cô.

“Messieurs,” Nevada kêu lớn, khi mọi tù trưởng đều quay đầu về phía cô ai nấy đều ngạc nhiên, cô nói tiếp bằng tiếng Pháp.

“Tôi bị ép buộc đến đây. Nếu một trong các ông hộ tống tôi đến tòa Đại sứ Anh hay Pháp gần nhất tôi sẽ trọng thưởng, bất cứ điều gì các ông yêu cầu!”

Cô ngưng lại, các vị Sheik nhìn cô chăm chăm khiến cô nghĩ rằng họ chắc hiểu được cô đang nói gì.

“Tôi giàu lắm... rất giàu.” Cô nói tiếp. “Hãy giúp tôi... làm ơn giúp tôi đi.” Giọng cô vang vọng khắp trong sân.

Sheik Hassan quay qua nói với một người Moor kế bên, một vị Sheik khác ngồi bên tay trái Tyrone nghiêng đầu thì thầm vào tai anh. Nevada nhìn hết người này đến người khác. Chắc chắn phải có người sẽ giúp cô chứ!

Tyrone nói tiếng Anh với cô.

“Không ai ở đây hiểu cô nói gì đâu.” Anh lạnh lùng nói. “Họ chỉ nói tiếng Berber thôi. Nhưng người bên cạnh tôi đang ra giá một con lạc đà và bốn con cừu để đổi lấy cô. Ông ta nói rằng ông ta rất hứng thú với phụ nữ đầy nhiệt tình như vậy, tính khí đó làm cho ông hứng thú muốn đập dẹp nó ra.”

Tim Nevada đập dồn trong lồng ngực, nhưng mắt vẫn nhìn anh thách thức.

“Tôi có nên nhận lời ông ta không? Đối với đàn bà vùng này thì giá đó khá lắm đó.”

“Ông dám sao!”

Trong khoảnh khắc cô hoàn toàn quên bém các tù trưởng, mọi cảnh vật chung quanh, trong mắt cô giờ đây chỉ còn Tyrone và trận chiến quyết liệt giữa hai người.

“Quyết định là ở cô đấy!” Anh khẳng khái nói tiếp. “Chuyện này không liên quan đến tôi.”

Cô thở sâu, kinh hoàng với ý nghĩ là anh ta sẽ trao cô cho người tù trưởng kia, thế là đời cô sẽ tàn. Tuy nhiên lòng tự trọng giúp cô đứng thẳng nhìn đăm đăm vào anh ta, mắt rực lên căm hờn. Nhưng rồi cô bỏ cuộc. Khóc nức lên tuyệt vọng cô bỏ chạy ra ngoài.

Khi chạy đến hàng hiên cô còn nghe tiếng cười của các vị Sheik đuổi theo. Trên hiên tất cả phụ nữ đều kinh hoàng nhìn cô. Nhưng vì lịch sự không muốn làm cô bối rối, họ lại tỏ ra tập trung xuống khoảng sân bên dưới.

Nhạc bắt đầu trỗi lên, các bà di chuyển sang phía trên chỗ ngồi của các Sheik.

Hai mươi nhạc công ngồi ở đẳng cuối sân, họ đang chơi trống được phụ họa thêm bằng sáo và berdirs, một loại lục lạc.

m nhạc có tiết tấu mạnh mẽ dồn dập, chừng một giây sau một đoàn vũ công xuất hiện trong sân. Tất cả vũ công đều mặc hàng muslin và lụa, trang sức đầy người.

“Đây là các vũ công Tiznet.” Phụ nữ nói tiếng Pháp thì thầm vào tai Nevada. “Rất nổi tiếng, kích động lắm.”

Nevada nhớ lại sách của Tyrone có nói vũ công Tiznet có thể đổi đầu với các vũ công toàn vùng bắc Phi, bao gồm cả Ouled Nails là các vũ nữ lừng danh về các điệu múa nhục thể rất lạ lùng.

Vũ điệu các cô gái Tiznet trình diễn cũng tương tự như kiểu múa lắc bụng của Thổ Nhĩ Kỳ. Họ vẫn đứng yên một chỗ, nhưng toàn thân lắc lư uốn lượn. Trong ánh lửa vàng những cái bóng khổng lồ của họ hiện ra chập chờn làm cho khung cảnh thêm vẻ kỳ bí, âm u.

Trong lúc họ múa, từ nơi nào đó trong sân vang lên giọng ngân nga cao vút quện lấy tiếng nhạc. Khi điệu múa chấm dứt các vũ công xếp hàng thành hình vòng cung trên sân khấu. Ngay chính giữa bọn họ, một cô gái bước ra khiến Nevada muốn nín thở.

Cô ta còn rất trẻ và thân hình thì tuyệt mỹ, tóc buông dài gần nhiều châu báu và được bao phủ bằng khăn mỏng màu xanh dương.

“Cô ta sắp múa điệu la Guedra,” bà nói tiếng Pháp lại thì thào với Nevada.

Người vũ công quỳ xuống, mắt nhắm lại, điệu vũ bắt đầu khi cô ta rung rung cổ tay, rồi cánh tay, cổ, đầu, thân trên, hông, và cuối cùng là toàn thân. Đường như có ngọn lửa nào đấy đang xuyên qua người cô ta, rực lên, tỏa rộng ra cho đến khi hoàn toàn thiêu hủy cô.

Khi cô ta di chuyển chiếc mạng che màu xanh tuột xuống phô bày nửa thân trên. Uốn éo buông thả theo điệu trống dồn dập, thân thể uyển chuyển xoáy lượn nhịp nhàng cô ta giờ đây đúng là một hiện thân của nhục thể.

Nevada chỉ còn biết đứng đấy nhìn, nhận ra cô gái dưới kia càng lúc càng trở nên lả lơi, các động tác nhanh hơn, cánh tay quăn quại như rắn, mắt lim dim, hai cánh môi hé mở cho đến khi người cô ta như đạt đến trạng thái thăng hoa.

Cô ta quả thật quyến rũ, kêu gọi, nồng nàn không những khơi dậy được lòng rạo rực nơi các vị Sheik mà còn ở toàn thể phụ nữ đang thưởng ngoạn nơi đây. Khán giả ai nấy đều thở gấp gấp, gần như bị thôi miên thân hình họ cũng uốn lượn lắc lư theo từng điệu trống.

Rồi thành linh vũ điệu chấm dứt. Vũ công đã vươn đến đỉnh cao của vũ điệu người xoay tròn kỳ ảo rồi đột nhiên sụp xuống. Tiếng trống cũng ngưng bật để lại không gian tịch mịch chỉ còn lại tiếng tim đập dồn dập của người xem.

Mọi người dường như bị mê man bởi sự im lặng lạ thường cho đến khi Sheik Hassan giơ tay ra hiệu cho nhóm vũ công đến gần.

Các cô gái chạy túa lại phủ phục dưới chân ông ta, đầu cúi sát xuống đất, tay chắp lại trong tư thế kẻ tôi đòi khuất phục bề trên.

Trong lúc Nevada còn đang ngơ ngác đứng ngấm sự việc diễn ra trước mắt mình, cô gái vũ công mở mắt ra. Sheik Hassan đỡ cô ta đứng dậy và dắt cô ta về hướng Tyrone.

Nevada thấy anh ta ngược lên nhìn cô gái, môi nở nụ cười. Trong lòng dâng lên cảm giác hải hùng ghê tởm, cô quay ngoắt đi!

5. Chương 5

Lại ngồi chòng chành trong kiệu trên lưng lạc đà, Nevada phân vân không biết mình làm sao ngủ nổi với kiểu đi này.

Giờ thì cô mệt lả cả người vì đêm qua cô có chợp mắt được chút nào đâu, cứ trăn trở suốt buổi. Động tĩnh nào của các phụ nữ ngủ cùng phòng cũng làm cô cáu kỉnh. Trước mắt cô hình ảnh của nàng vũ nữ cứ hiển hiện không ngừng, với vũ điệu Guedra quay cuồng, đầy kỳ bí gợi tình của cô ta. Chưa bao giờ Nevada tưởng tượng được bất cứ vũ điệu nào lại có thể vừa mê, kêu gọi, đồng thời lại thôi miên đến thế. Về lại biệt thất một lúc lâu sau cô vẫn thấy các bà còn xúc động rạo rực bởi lời ca điệu múa.

Có người hân hoan thì lại có kẻ u sầu, vị phi tần trẻ nhất của tù trưởng mặt ủ mày chau khóc lóc áo não. Người phụ nữ nói tiếng Pháp giải thích cho Nevada biết là cô ấy đang ghen.

“Bà ấy yêu chủ nhân của chúng tôi lắm,” bà ta thì thầm với Nevada. “Sau màn trình diễn này ngài sẽ không triệu kiến bà ấy có lẽ hai hay ba ngày.”

Thật là lạ quá, Nevada thầm nghĩ, bà vợ thứ tư của vị Sheik tuyệt đẹp còn chưa tới 18 tuổi, bà ấy yêu ông ta nhiều lắm mà. Nhưng cô suy nghĩ ra ông ta là người đàn ông duy nhất trong cung điện, nên các bà đều biết họ đâu còn sự lựa chọn nào khác.

Khi mọi người chuẩn bị đi ngủ, Nevada không thể nào không nghĩ đến cái kiểu Tyrone cười với nàng vũ nữ. Khuôn mặt anh ta như được vẽ lên rõ ràng trong bóng đêm, từ đôi môi nhếch lên cho đến ánh lửa sáng lên trong mắt anh ta.

Bà mẹ của vị Sheik lo cho Nevada rất chu đáo, tạo cho cô cảm giác thoải mái. Bà cụ sắp xếp cho cô một chỗ ngủ danh dự trên matelas, loại ghế sofa thấp bằng gỗ, có nệm bọc nhung. Chiếc giường này quả thật thoải mái, nhưng cô vẫn không tài nào ngủ được, đến sáng thì mắt quầng thâm thân thể rã rời - cảm giác mà cô chưa từng trải qua bao giờ.

Nô tì đến báo là Tyrone muốn rời khỏi sau lúc mặt trời mọc, nên mọi người đều dậy sớm. Nevada rất cảm động khi thấy mẫu thân của tù trưởng và các vị phu nhân khác đều chào từ giã cô rất nồng nhiệt. Người phụ nữ nói tiếng Pháp chuyển lời cho Nevada là họ chúc cô thượng lộ bình an và hẹn gặp lại cô sau này.

Sau kiểu chào từ biệt salaam, hai bàn tay đặt lên nhau rồi chạm lên trán miệng và ngực, Nevada theo người hầu xuống lối đi vòng vèo đến căn phòng mà vị Sheik đón họ đến hôm qua. Khi cô đến, lại một lần nữa sự có mặt của cô không ai đoái hoài tới, nhưng cô đã đoán trước thái độ này.

Chỉ bằng cái liếc mắt Tyrone ra hiệu cho cô đi theo anh ta ra chỗ ngựa và lạc đà đang đợi bên ngoài, và nhập bọn với đoàn lữ hành ở cổng ngoài của kasbah. Họ đi ra trong tiếng reo hò từ biệt của bọn người hầu, trẻ con thì nô nức chạy theo bên cạnh họ ra tới tận sa mạc.

Khi đoàn người khởi hành, gió thổi khá lạnh nhưng trời ấm dần khi mặt trời lên. Từng giờ trôi qua thì cơn nóng càng tăng. Đi được ít lâu thì họ đến một vùng đất khác rất khác biệt với những miền cô thấy trước đây. Lối đi là con đường mòn nhỏ hẹp uốn vòng qua thung lũng gập ghềnh, hai bên đường đá tảng đồ sộ; rồi lại leo lên bằng qua những rãnh cạn khô và sườn đồi nham đá hoa cương vỡ vụn và lỗ chỗ hang động. Tiếp đến thì vượt qua con sông cạn Souse, nước chỉ đủ len lõi qua các hòn đá cuội và đến vùng đồi cỏn cỗi nóng cháy chỉ có loại cây argan mọc nổi.

Nhịp điệu di chuyển liên tục đều đặn làm mắt Nevada muốn díp lại, cô đang mơ màng nửa tỉnh nửa thức thì đoàn người bỗng dừng lại. Mở choàng mắt ra cô thấy họ đang ở một hẻm núi gồ ghề hai bên là vách đá hoa cương cao vợi vợi, rồi lại ngạc nhiên thấy Tyrone đang vội vã quay lại đi dọc theo hàng người ngựa đến chỗ cô.

Anh nghiêm giọng ra lệnh cho lạc đà của cô ngừng lại. Con vật lều bều chậm rãi quỳ xuống, Tyrone nói với Nevada.

“Xuống mau, nhanh lên!”

Cô nhìn anh ngạc nhiên, đoán rằng chắc anh ta lại chỉ cho cô xem cái gì không hay ho như lần trước bắt cô xem bộ xương khô. Cô muốn cãi lại, muốn phản đối nhưng anh ta đã ra một tràng lệnh cho người nài. Ngay khi cô vừa bước đi, người này vội vàng gỡ kiệu xuống. Đứng giữa lối đi gập ghềnh, Nevada còn đang sững sốt nhìn anh thì Tyrone đã nắm lấy cổ tay cô.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Cô hỏi anh.

“Cứ theo tôi!” Tôi sẽ giải thích sau.

Anh vừa nói vừa kéo cô đi tới. Cô bị lôi đi vùn vụt trên nền đá nhon, đôi hài babouches mỏng manh làm chân cô đau buốt. Skye bị trượt chân và bật kêu khê. Anh nói lỏng tay cầm, rồi như không kiên nhẫn được nữa anh bế cô lên.

Cô quá kinh ngạc không nói được gì, anh vẫn tiếp tục đi leo lên vách đá và thả cô xuống đằng sau những tảng đá to, rồi hụp xuống nhìn ngược lại về phía đoàn người dưới thung lũng.

Cô ngó theo tia nhìn của anh thấy chiếc kiệu của cô đã bị đập nát và liệng sau các tảng đá cho mất dấu. Khi người cưỡi lạc đà hoàn tất mệnh lệnh của anh, đoàn người lại tiếp tục đi tới trước. Ngựa của Tyrone giờ thì chất đầy hành lý và được một thằng bé kéo đi.

“Có chuyện gì vậy, sao họ lại bỏ mình đi?” Nevada hốt hoảng hỏi anh.

Cô không thể nào hiểu được chuyện gì đang xảy ra và tại sao anh lại hành xử một cách lạ thường như vậy.

Anh không nói năng gì, mãi một lúc sau mới thấp giọng khẽ nói.

“Có một đám người phi ngựa đang tới gần mình.”

“Họ là ai?”

“Tôi không biết chắc chắn, nhưng tôi không muốn mạo hiểm.”

“Tại sao? Ông nghĩ là họ sẽ tấn công mình sao?”

“Họ có lẽ là tùy tùng của người tù trưởng ra giá lấy cô tối qua.” Anh gay gắt nói. “Đàn bà da trắng rất hấp dẫn trong vùng đất này, tối khuya hôm qua ông ta đã tăng thêm giá trao đổi để lấy cô.”

Giọng nói anh có vẻ khinh bỉ khiến Nevada cảm thấy xấu hổ.

“Tôi... xin lỗi.” Cô nói thầm.

“Mặt khác cũng có thể là thổ phỉ muốn cướp hàng.” Anh nói tiếp. “Quanh đây có rất nhiều băng cướp, gặp phải bọn chúng là đủ xui rồi.” Nói xong anh rút khẩu súng lục dưới áo ra.

“Ông... muốn bắn lại họ à?”

“Nếu cần tôi đành phải đánh lại thôi. Thế nào cũng có máu đổ chết chóc, chắc cô thấy thú vị lắm.”

Nevada nhìn theo đoàn lữ hành màu đỏ màu sắc bên dưới đang vượt qua đoạn đèo giữa những khối đá nâu.

“Làm ơn... đừng nói... chuyện đó nữa.” Cô năn nỉ. “Ông đã trừng phạt đủ câu tôi nói thiếu suy nghĩ với David rồi mà. Tôi sẽ không bao giờ quên... bộ xương hôm qua đâu.”

Giọng cô nói cho Tyrone biết là cô rất chân thành. Vì họ ngồi quá gần nhau anh thấy được cô đang rung mình khi nhớ lại chiếc đầu lâu với hai hốc mắt trống rỗng và hàm răng nhe ra như đang cười.

Anh không có thời gian trả lời cô vì ngay lúc đó từ đằng cuối hẻm núi một bọn người cưỡi ngựa mặc y phục trắng truyền thống đã xuất hiện, trên tay mỗi người là khẩu súng trường đen ngòm.

Họ cho ngựa dừng lại ngay trước đoàn người, rồi đột ngột kéo gíạt ngược bọn nó gần như ngồi xổm đưa bốn vó lên. Cái kiểu tập kích rất ngông mà bọn kỵ sĩ Ả Rập sử dụng vô cùng thành thạo gọi là fantasia.

Tên thủ lĩnh bắt đầu tra vấn người cầm đầu toán bộ hành.

Tyrone chăm chú lắng nghe bọn họ nói năng bên dưới, nhìn nét mặt đờ đờ sát khí của anh lúc này Nevada đột nhiên cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết.

Dường như bản năng thôi thúc cô nhích lại gần anh hơn, Tyrone thấy người cô run lên cảm cấp. Súng cầm bên tay phải, giờ thấy phản ứng của cô như vậy anh đưa tay trái ôm choàng lấy Nevada. Mặc dù cô không rõ hành động của anh là bảo vệ cô hay chỉ để ngăn cô phân tán sự chú ý của anh, nhưng vòng tay ấy thật dễ chịu một cách lạ thường.

Cô tự nhủ rằng trong hoàn cảnh này mà còn rảnh tỏ ra mình là một phụ nữ không lệ thuộc vào ai thì thật vô dụng. Cô còn ước là được dựa sát vào anh hơn, được dấu mặt vào thân hình ấy để khỏi phải chứng kiến cảnh bắn giết dưới kia.

Tim cô đập loạn trong lồng ngực, cứ mỗi khoảnh khắc trôi qua là cô sợ phải thấy người trong đoàn bộ hành bị bọn cướp bắn gục, và Tyrone phải lao xuống tiếp cứu. Nhưng khi cô đang hồi hộp nín thở thì cuộc tra vấn dưới kia kết thúc. Tên cầm đầu hét lên một tiếng ra lệnh, cả đám người lạ mặt đồng loạt ồ lên mừng rỡ rồi hòa nhau lao đi ào ạt nhanh đến rợn người về hướng kasbah.

Vì ngồi quá gần, Nevada cảm thấy người Tyrone dịu xuống hẳn.

“Bọn... chúng đi rồi,” cô thì thào.

“Bọn chúng đang đi tìm cô,” anh trả lời. “Tôi đã đoán đúng, người Sheik thấy cô tối qua không mang litham, hẳn muốn nạp cô vào hậu cung của hắn!”

Nevada hít hơi.

“Tôi xin lỗi... hãy tha thứ cho tôi... giờ thì tôi biết... mình đã làm chuyện ngu ngốc.”

“Không những chỉ ngu ngốc mà còn vô cùng nguy hiểm.” Tyrone trả lời. “Đi, mình phải ra khỏi đây mau.”

Anh vội vã kéo cô đi men theo sườn đồi xuống chỗ đoàn người, và ra chỉ thị cho bọn người trong đoàn. Hành lý được dỡ khỏi ngựa của anh, thằng bé dẫn ngựa trả lại cho Tyrone. Anh quay qua nói với cô.

“Để đánh lạc hướng bọn thuộc hạ của tên tù trưởng, cho bọn chúng tưởng rằng cô không có mặt ở kasbah tôi và cô phải chịu mạo hiểm đi tiếp không có người hộ tống.

Trong lúc Nevada nhìn anh dò hỏi, Tyrone nhắc cô lên ngựa của mình rồi phóng lên ngồi phía sau. Tay trái anh lại giữ lấy người cô, còn tay phải cầm cương.

Anh ra thêm một loạt chỉ thị nữa cho người cầm đầu. Nevada đoán anh bảo họ đi càng nhanh càng tốt. Nói xong anh thúc ngựa chạy qua nền đá lổm chổm, ra khỏi hẻm núi tiến vào vùng đất gập ghềnh trải dài trước mắt.

Thấy họ đã đi được một quãng Nevada hỏi anh.

“Chúng ta đi bao xa rồi?”

“Đủ xa rồi.”

“Ông muốn nói là bọn kỵ sỹ đó... có thể vượt kịp mình khi họ không tìm thấy tôi ở kasbah?”

“Có thể lắm.”

“Nếu bọn chúng... bắt kịp thì sao?”

Tyrone im lặng một lúc rồi nói.

“Cô có hai lựa chọn, một là đi theo bọn chúng hai là chết trong tay tôi.”

Quá sợ hãi không biết làm gì khác hơn cô vùi mặt vào vai anh.

“Sẽ không có lựa chọn nào hết.” Cô ráng thốt nên lời. “Ông biết là tôi thà rằng chết.”

“Tôi cũng đoán cô sẽ nói thế, nhưng nếu may mắn mình có thể đến kịp Tafraout an toàn trước khi bọn nó quay lại.”

Vấn dấu mặt vào vai anh, sau một hồi cô thì thào.

“Tôi xin lỗi... tôi thật sự... tôi không hiểu tên tù trưởng đó lại để ý đến tôi như vậy. Tôi chỉ muốn được... người ta giúp thôi.”

“Vậy cô hình dung họ sẽ cho cô cái gì?” Tyrone hỏi, giọng anh có vẻ thú vị.

“Tôi đọc trong sách của ông họ... không văn minh, nhưng tôi đoán vì tôi... quá ấu trĩ, điều này chả có nghĩa lý gì cả.”

“Đây không phải là vấn đề văn minh hay không, thực tế là trong mắt họ đàn bà không có giá trị mấy ngoại trừ dùng để tiêu khiển. Không một ai sẽ quan tâm đến vấn đề đàn bà có cảm giác hay không hoặc họ muốn ai làm chủ của mình.”

Nevada không nói năng câu nào.

Có lẽ đây cũng là cảm giác của anh ta đối với đàn bà. Chắc chắn là anh ta chả bao giờ đếm xỉa đến cảm nhận của cô, tuy nhiên hồi nãy anh ta lại xả thân mình và mạo hiểm tính mạng của mọi người trong đoàn để cứu cô, cứu cô thoát khỏi hậu quả ngu xuẩn của chính bản thân cô. Khi trận chiến xảy ra bọn người xanh thê nào cũng dễ dàng bị hạ sát bởi đám người vũ trang kia, và khẩu súng lục của Tyrone cũng không chống chọi được lâu. Không hiểu nếu buộc lòng phải giết cô anh sẽ cảm thấy ra sao. Nhưng rồi cô lại tự nhủ thẳm trong suốt cuộc đời, chắc anh từng giết nhiều người rồi, thêm một mạng đàn bà nữa thì có gì đáng kể.

Những ý tưởng mâu thuẫn đan xen với niềm sợ hãi cứ quần đảo trong tâm trí khiến cô bối rối lo ngại hơn bao giờ hết. Giờ đây cô chỉ còn biết nhắm mắt nằm yếu đuối trong tay anh khi ngựa phi như vũ bão qua con đường sỏi đá gập ghềnh.

“Trong lúc này mình có được giây phút yên bình, yên bình trong vòng tay này, yên bình trong sự che chở này... cho đến lúc anh ta còn hơi sức.”

Cô cố gắng đoán xem họ đã rời kasbah được bao nhiêu dặm xa, dường như cũng không khả quan lắm vì đoàn người di chuyển quá chậm. Đám kỵ sỹ kia chỉ cần mất một phần tư thời giờ để đến kasbah rồi vòng lại. Ý tưởng vừa nảy sinh trong tâm trí khiến tim cô đập dồn như trống trận. Nhưng dù ngay trong lúc kinh hãi cô cũng không mừng tượng được những gì cô sợ hiển hiện ra sao.

Có thể nào một người như cô, Nevada Van Arden, một thiếu nữ Mỹ giàu có được nuông chiều, lại chết trong sa mạc hoang vu không một ai biết đến. Nghĩ đến điều này cô mới nhận ra cảm giác kinh hoàng rằng cái chết của cô nhỏ nhoi đến dường nào. Sẽ có được bao nhiêu người bạn thật lòng thương tiếc khi cô vĩnh viễn rời xa? Sẽ có bao nhiêu người thật lòng yêu thương than khóc trước tin cô chết?

Lần đầu tiên Nevada nhìn thấu được mình, nhìn thấu một bản thể không còn khoắc lên lớp áo giàu sang, cả lớp vỏ xinh đẹp mỹ miều cũng không còn. Nếu như cô chết bằng cái chết của người đàn ông Tyrone chỉ ngày hôm qua, thân xác cô sẽ là bữa tiệc cho lũ điều hâu kia. Cái còn lại chỉ là bộ xương khô trắng lằn lóc trong sa mạc cháy nắng.

Dường như bằng cách nào đấy Tyrone đọc được nỗi đau đớn không nói nên lời đang vẩn vù trong tâm trí cô, vòng tay anh siết chặt hơn nữa, giọng anh ân cần hơn.

“Có một nguyên tắc hữu dụng là khi lâm nguy không bao giờ nên tiên đoán những điều tệ hại nhất sẽ xảy ra.”

“Thật khó... mà không nghĩ đến.” Giọng cô đầy u uẩn.

“Tôi hiểu, nhưng vận may của tôi chưa bao giờ làm tôi thất vọng trong quá khứ, tôi lại càng không tin bây giờ tôi bị bỏ rơi.

“Tôi... hy vọng là không,” cô thì thầm, “tôi không muốn chết.”

“Đương nhiên rồi tôi cũng không muốn chết, vì tôi còn nhiều chuyện để làm.”

“Sách của ông cần hoàn tất... đó là một chuyện.”

“Đúng vậy!”

Cô cảm thấy anh đang cười trên đầu cô, anh nói thêm.

“Đừng quên là nếu mình sống còn, đây sẽ là một chuyến phiêu lưu khắc sâu trong ký ức.”

“Cái đó còn tùy thuộc vào bao nhiêu chuyện ông có.”

Anh nói bằng giọng thường tình nên nỗi sợ hãi gặm nhấm cô từ nãy đến giờ đã vơi đi ít nhiều, cô ráng giữ cho giọng mình trở lại bình thường.

“Tôi nghĩ sau lần này tôi sẽ mãn nguyện ngồi ở nhà lo chuyện thêu đan thôi.”

“Cô học nấu nướng sẽ thích hợp hơn.”

Cô cứ ngỡ là anh đang sỉ nhục mình, nhưng chợt nhận ra là anh đang trêu chọc cô.

“Tôi chắc chắn lấy lớp dạy nấu ăn... nếu mình còn cơ hội về lại thế giới văn minh.”

“Trong lúc này thì quả thật tôi không thể tặng cho cô bất cứ cái gì văn minh rồi, nhưng an toàn thì đang ở trước mắt.”

Giọng anh không dấu nổi vẻ hân hoan khiến cô ngẩng đầu lên. Khoảng một dặm đằng trước vách đá hoa cương hồng sừng sững hiện ra in bóng thẫm trên nền trời, bên dưới nổi lên màu lục của những tán dừa to bản.

“Taфраout!” Cô kêu lên mừng rỡ.

Nevada ngược lên, cô thấy môi anh cũng thoáng nụ cười.

“Anh ta lại thắng một ván nữa!” Cô thầm nghĩ.

Bây giờ dường như bao nhiêu kinh hãi đã hoàn toàn vô nghĩa, đúng ra cô nên nhận ra rằng chuyện gì Tyrone nhất định thực thi, chuyện ấy sẽ thành công.

Họ đến gần hơn, cô thấy bên cạnh những thân dừa là những gốc olive và hạnh nhân vây quanh một thành phố nhỏ mà tường thành xung quanh và nhà cửa bên trong toàn một màu hồng. Nhờ vào những tòa tháp với lỗ châu mai cô nhận ra nhiều kasbah nhỏ trong thành. Đằng trước, Tafraout tọa lạc trên đỉnh một thung lũng tuyệt đẹp xanh tươi màu mỡ.

Ngự trị ngay trung tâm của rặng núi hùng vĩ, cách biệt với toàn thể phần còn lại của Ma Rốc, Tafraout quả thật là cõi huyền ảo tí hon biệt lập với thế giới thù nghịch nhiều hơn bên ngoài. Khu vực này được bao quanh bởi những vách đá hoa cương cao vút như những vòng tay bảo hộ, có nhiều nơi cao đến hàng trăm feet tạo cho nơi này giống như khung cảnh của một pháo đài thiên nhiên.

Khắp nơi bằng bạc vẽ gì đấy mơ màng làm cho Nevada khi vào thung lũng cứ ngỡ như mình đang mơ. Như hiểu được những điều cô đang nghĩ Tyrone nói.

“Thung lũng Ammeln cũng tương tự như những thung lũng màu mỡ lạ lùng tôi từng gặp trong rặng Himalayas. Ở đây cô sẽ thấy một nền văn minh lâu đời bí ẩn hoàn toàn khác biệt với mọi nơi khác của Ma Rốc.”

“Kể cho tôi nghe đi.” Cô hăng hái hỏi anh.

“Sau này tôi sẽ kể.” Minh nên đến nhà của tôi trước đã.

“Nhà... ông?”

Anh gật đầu. Ngựa đang di chuyển chậm rãi lên lối qua những con đường hẹp cho đến khi họ đến một kasbah được bao bọc bởi vô số cây hạnh nhân, tạo cho toàn cảnh một vẻ đẹp thanh thoát như trong truyện thần tiên.

Những cánh cửa nặng nề được mở ra. Khi họ đến, gia nhân vội vã ra ngoài tiếp đón Tyrone với nét mặt tươi rói và những tràng salaam bất tận.

Anh trò chuyện với bọn họ bằng ngôn ngữ địa phương và đi dẫn đầu vào bên trong. Đây đúng là nhà hơn là một kasbah. Qua một lần cửa nữa mới vào đến nhà, Nevada bước vào trong thấy trước mặt cô là những căn phòng kiểu Moorish đẹp chưa từng thấy. Từ gạch ngói, đồ treo tường, cho đến bình phong mắt cáo đều đẹp hơn nhiều so với sự tưởng tượng của cô. Và dường như đồ vật tiện nghi hơn hết kiểu tây phương là những trường kỷ lớn bọc lụa và các quạt trần đang thổi mát rượi trên đầu.

Tyrone ra dấu mời Nevada ngồi xuống, và ngay sau đó một tách trà bạc hà đã được nhanh chóng đặt bên cạnh cô. Nevada ngược mắt nhìn anh dò hỏi, anh mỉm cười nói với cô.

“Bây giờ thì cô cởi áo haik và litham được rồi và cứ tự nhiên đi.”

Nevada hăng hái tháo áo choàng và khăn che mặt ra ngay. Mái tóc cô xổ ra buông dài xuống vai ánh lên một màu đỏ rực rỡ trong ánh nắng dịu dịu rơi vào qua các khe cửa sổ. Cô nghĩ chắc mình trông luộm thuộm lắm, nhưng trong lúc này cô cũng không quan tâm nhiều. Nevada nâng tách trà lên uống một cách khoan khoái, nhận thấy mình không những khát vì chuyến đi dài mà còn vì quá sợ hãi.

Tyrone đã đi ra khỏi phòng, và cô bắt đầu quan sát khắp chung quanh. Thật lạ thường là căn nhà này lại thuộc về anh ta. Tuy nhiên nhìn thoáng xuống thung lũng cô hiểu được tại sao bất cứ ai thích sống nơi vắng vẻ tịch mịch đều ao ước đến Tafraout.

“Ở đây anh ta có thể làm công việc của mình.”

Vì biết anh lo lắng về tông tích của đoàn hộ tống, cô hỏi ngay khi thấy anh quay lại.

“Có tin tức gì của bọn họ không?”

“Tôi đã cho người ra hộ tống họ vào đây.”

“Ông đang lo cho bản thảo cuốn sách ông đang viết.”

“Sao cô biết được?” Anh thắc mắc.

“Ông viết đến đâu rồi?”

“Gần được nửa. Nếu phải viết lại từ đầu tôi nản lắm.”

“Vậy thì mình chỉ còn cách là cầu nguyện cho nó tới nơi an toàn.”

“Khó mà có được kẻ thù biết động lòng trắc ẩn. Cô nên mong là tôi phải lo đến quần trí vì mất đi mớ tài liệu quý giá đó mới đúng chứ.”

“Tôi đâu đến nỗi nhỏ mọn như vậy.” Nevada đáp nhanh, nhưng chợt nhận ra là anh đang trêu cô.

“Ông làm việc ở đâu?”

Tyrone chỉ cái bàn ở cuối phòng mà cô không lưu ý trước đó. Anh bước lại phía đó kéo tấm màn thêu rất đẹp để lộ ra một khuôn cửa sổ không gắn kính. Bên ngoài cửa sổ là toàn cảnh thung lũng. Nevada cũng đi theo, cô nhìn chăm chăm ra cánh đồng đang được trồng tía, cây cối đang đâm chồi nảy lộc, hoa cỏ, những ngôi nhà màu hồng, và các vách đá sắc hoa hồng khổng lồ phản chiếu những tia sáng lạ lùng. Đó đây là những ngôi làng nhỏ đang ẩn mình giữa những tảng đá to lớn, màu sắc của những ngôi nhà trong đó giống y hệt phong cảnh chung quanh đến nỗi chúng gần như tàng hình.

“Thung lũng Ammeln!”

“Đẹp quá.”

“Tôi cũng cảm thấy thế khi vừa đến vùng này, cảnh trí ở đây thật huyền bí làm tôi vô cùng ngạc nhiên.”

“Gần giống như ông đang mơ vậy.”

Anh không trả lời, sau một lát cô hỏi.

“Ông đang viết về vùng này trong sách của ông?”

“Phải.”

“Tôi có thể giúp ông không?”

“Giúp tôi viết sách?”

“Không, đương nhiên là không, nhưng tôi có thể viết bản sao cho ông. Tôi có nghe nói các tác giả thường làm nhiều bản sao trước khi đem đi xuất bản.”

“Ý kiến hay, nhưng tôi sợ cô chán.”

“Nếu không có chuyện gì làm tôi còn chán hơn, dù ngay lúc này tôi cảm thấy có thể ngồi ở đây hai mươi bốn tiếng một ngày chỉ để ngắm phong cảnh ngoài kia.”

“Mặc dù phong cảnh có thể nuôi dưỡng tinh thần.” Tyrone mỉm cười, “nhưng tôi nghĩ cô cũng như tôi đều đói lắm rồi. Để tôi chỉ phòng cho cô. Tôi đã bảo gia nhân đem cho cô y phục để thay đổi, chỉ hy vọng là mấy bộ caftan đó vừa cho cô, ngày mai cô có thể mua đồ hợp với ý cô.”

Nevada ngạc nhiên, nhưng không nói lời nào, chỉ theo anh đến một phòng ngủ thật xa hoa có cửa sổ nhìn xuống thung lũng.

Cũng giống như các nhà khác ở Ma Rốc, cửa sổ ở đây không lắp kính, nhưng có gắn cánh cửa trời lạnh có thể đóng vào.

Nhìn căn phòng thật rộng rãi và tiện nghi Nevada nói.

“Tôi chắc đây là phòng của ông, tôi không muốn vì một người khách bất đắc dĩ mà ông phải ngủ chỗ khác.”

Tyrone mỉm cười, đồng thời cô có cảm giác lòng quan tâm của cô khiến cho anh ngạc nhiên.

“Tôi cam đoan với cô đây là nơi tôi dành cho khách. Phòng của tôi ở kế bên, khi cô ở đây trong khu vực an toàn của kasbah này, tôi cam đoan là cô sẽ không bị bắt cóc hay bị trộm cướp gì cả. Có lẽ cô không nhận thấy nhưng thật ra cô sẽ được bảo vệ rất chu đáo hữu hiệu.”

Nevada nhìn anh lo lắng.

“Ông có nghĩ là bọn người của tên tù trưởng đó sẽ đến đây tìm tôi không?”

“Cũng có thể là người Sheik đó chưa bỏ cuộc, nhưng dân chúng ở Taфраout có luật riêng của họ, họ không thành lập bộ lạc nhưng là một giống dân riêng biệt và biên giới của đất nước họ là rặng núi đó.”

“Ông nói người Taфраout không phải là dân bộ lạc à? Vậy thì họ là người gì?”

Tyrone bật cười.

“Người Ma Rốc cũng tự hỏi câu hỏi này trong nhiều thế kỷ rồi. Người Taфраout thật ra là giống dân cổ xưa nhất, chân chính nhất, và gần như là bất khả xâm phạm trong quốc gia này.”

Nhìn thấy ánh mắt hứng thú của Nevada anh nói tiếp.

“Họ là người Berber của nhóm Chileun lánh nạn đến rặng núi này 1,200 năm về trước để trốn chạy quân xâm lăng Ả Rập. Đối với thế giới bên ngoài họ rất hung hãn, họ xem thung lũng này như là tính mạng của họ. Người dân ở đây làm lụng rất chăm chỉ và không muốn giao du với bên ngoài.”

Tyrone bước tới cửa sổ nhìn xuống thung lũng, đoạn tiếp tục.

“Nếu đàn ông Taфраout rời nhà đến vùng khác làm giàu, anh ta sẽ nhất định trở về đây cưới vợ. Sẽ xây một ngôi nhà mái bằng màu hồng giống như pháo đài y hệt như các nhà khác trong vùng, và tạo dựng gia đình sống viên mãn tới già trong cái thiên đường nhỏ này.”

Giọng anh như nhuộm vẽ ghen tị, Nevada thầm nghĩ, sau một lát cô hỏi anh.

“Đó là điều ông muốn làm sau này?”

“Có lẽ, đến một ngày nào đó tôi quá già không còn phiêu lưu nổi nữa.”

Anh bước ra cửa.

“Tôi đã sắp đặt một người hầu chăm sóc cho cô, chỉ có điều cô phải ra dấu để nói chuyện.”

Người giúp việc là một cô gái xinh xắn, nhút nhát nhưng cố hết sức để làm vừa lòng Nevada. Cô ta đem đến một số áo caftan cho Nevada thay. Hầu hết áo này đều nhỏ, nhưng có một chiếc rất đẹp màu xanh non chuối thêu chỉ vàng là vừa vặn hơn cả. Có cả hài cho cô. Mặc áo xong cô đeo bộ nữ trang vàng Tyrone cho cô lúc còn trên tàu.

Trong phòng có gắn một tấm gương, ngắm mình trong ấy cô thấy y phục này cùng mái tóc đỏ buông dài trên vai còn hợp với cô hơn cả những quần áo đắt tiền trong những cửa hiệu danh tiếng ở Paris. Bộ caftan dài bằng lụa ôm sát theo dáng người phô bày hơn là che dấu thân hình thon thả của cô. Nevada thầm nghĩ diện mạo của cô giờ đây quả là một ấn tượng vô cùng đặc biệt, thế nào cũng làm cho vô khối các chàng trai ở New York, Paris, và London tán tỉnh ngưỡng mộ.

“Nhưng tội nghiệp quá có ai ở đây đâu mà chiêm ngưỡng mình!”

Cảm giác của Tyrone về cô thì cô thừa biết, anh ta đã nói rõ là rất khinh bỉ và còn xem cô như là một thứ yêu nghiệt nữa. Dù cô có giận anh đến đâu, cô cũng nhìn nhận là sự sỉ nhục của anh có cái lý của nó. Lại lần nữa cô hình dung ra chiếc sọ người trong sa mạc cháy nắng, nghe lại lời cô mĩa mai David rằng rất thú vị thấy được xác chết.

Nếu như Tyrone không hành động nhanh chóng, nếu anh không thấy được bọn tùy tùng của người Sheik trước khi họ tập kích đoàn bộ hành thì lúc đấy xác chết đã la liệt trên hẻm núi, còn cô thì cũng không toàn mạng bởi viên đạn cuối cùng của Tyrone.

Nevada quay đi như thể không chịu đựng nổi chính cái bóng của mình trong gương.

“Làm sao mà mình biết được, đàn ông ở các nơi khác lại sống trên đầu gươm mũi súng như thế, và chuyện sống còn lại quan trọng đến dường nào.”

Trước đây cô chưa bao giờ thấu hiểu được đời sống quý giá ra sao, hay bảo toàn được đời sống ấy lại khó khăn biết chừng nào. Bây giờ dường như cô nhận ra được cô đã quá xem thường một điều gì đấy không thể

so sánh được với bất cứ giá cả, trị giá nào - chính là cuộc sống - mà ai cũng biết được đó là hơi thở và sự tồn tại trên thế gian.

Cô thật biết quá ít về Tyrone, nhưng cô luôn nghe David nhắc về cậu mình vô cùng tôn sùng như nói về một anh hùng nào đó. Hình như anh ta đã dấn thân vào nhiều hành động mạo hiểm dũng cảm, tối mật đến nỗi không bao giờ muốn thổ lộ cùng ai. Nếu anh ta từng kinh qua nhiều hiểm cảnh như chuyện họ vừa trải qua ngày hôm nay, chẳng trách Tyrone không ghé thăm và phần nộ khi thấy một người phụ nữ lại cười cợt, thú vị trước cái chết.

“Mình thật ra... đâu phải như vậy, Nevada thì thầm. “Hay... mình đúng là loại người như thế?”

Khi cô trở quay ra phòng khách đã thấy Tyrone ở đó, không hiểu tại sao cô bỗng thấy ngượng ngùng. Lúc trước phải ngồi ăn với anh tại ốc đảo trong y phục địa phương thì đã đành, nhưng ngồi ăn một mình trong nhà của anh, tóc thì xõa dài và lại không mặc gì bên dưới làn lụa của caftan khiến cho cô thẹn thùng không sao giải thích được.

Thức ăn đã dọn sẵn trên chiếc bàn thấp, kiểu đồng phương, trước trường kỷ lót nệm bằng lụa. Nếu như Nevada đang e thẹn, thì Tyrone lại rất ung dung.

“Tôi nghĩ chắc cô cần một ly rượu, thức uống này thì không bao giờ được mời trong các nhà Hồi giáo. Nhưng dù sao đi nữa mình đã vượt qua mọi giới hạn của tôn giáo rồi, tôi hy vọng cô được ngon miệng.” Rượu này quả thật là ngon làm cho cô nghĩ đến trời nắng bên ngoài.

Vì đang giữa trưa, trời đang lúc nóng nhất Tyrone đã buông màn cửa sổ xuống, căn phòng tối xuống và mát hơn. Thức ăn nấu theo kiểu Moorish rất ngon, Nevada lại đang đói nên cô ăn một mạch không nói năng gì cho đến khi kẹo hạnh nhân được mang ra. Cô ngả người vào gối thở ra khoan khoái, đoạn nói.

“Xin lỗi, tôi ăn nhiều quá.”

“Tôi cũng đói mà, tôi nghĩ cảm giác nhẹ nhõm hết sợ hãi làm luôn luôn làm cho mình thấy ngon miệng.”

“Tôi hiểu được.”

Cô cảm thấy anh đang nhớ lại lúc cô run lên cầm cập khi bọn người lạ mặt tiến vào thung lũng, và chợt thấy ngượng sao lúc ấy cô không can đảm hơn.

“Tôi nghĩ có lẽ cô cũng nhận ra được trong những hoàn cảnh chúng ta phải đương đầu ngày hôm nay, một người phụ nữ, cho dù cô ấy có cảm thấy mình độc lập đến đâu, cũng cần đến sự bảo vệ của người đàn ông.”

“Ông biết là bây giờ tôi đã hiểu ra rồi. Ông không cần phải làm cho tôi có cảm giác thấp kém hơn đâu. Tôi đã thẩm thấu chuyện ấy rồi.”

“Thấp kém? Cô thật sự khiêm tốn vậy sao? Đó là điều tôi không ngờ được.”

“Tôi hiểu rõ ông nghĩ về tôi thế nào. Điều duy nhất tôi có thể biện hộ cho mình là tôi hoàn toàn ấu trĩ. Ai cũng dễ dàng nói can đảm khi họ không hiểu họ đang nói gì, và nếu mình chưa biết được chính mình thì cũng khó mà hiểu được người.”

“Một lời thú nhận thật cao thượng.” Tyrone khẽ nói.

Nevada đứng lên bước về phía cửa sổ, kéo màn nhìn ra ngoài. Ánh mặt trời chói sáng trên thung lũng, những vách đá hồng làm cô loá cả mắt.

“Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?”

“Chuyện này thì còn tùy. Cô cần phải về gấp sao?”

“Chưa phải bây giờ.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi hiếu kỳ - hiếu kỳ về người ở đây, về chốn này, và...”

“Còn gì nữa?”

“Nếu ông muốn nghe sự thật thì... về ông.”

“Về mặt nào?”

“Tôi muốn biết tại sao ông lại gánh vác chuyện này và cho mình cái quyền hành xử như Thượng đế, khi có tôi liên quan trong đó. À, tôi biết ông muốn cứu David. Nhưng ông có thể bỏ rơi tôi ở nơi nào đó thật dễ dàng đâu cần phải mang tôi về chỗ bí mật này, chỗ rất quan trọng đối với ông.”

Cô nói thật khê khàng, khi cô ngừng nói dường như bầu không khí giữa họ yên lặng một cách lạ thường. Anh không trả lời, Nevada kéo màn cửa sổ lại và quay người lại.

Trong một lúc mắt cô vẫn còn hoa vì ánh nắng bên ngoài nên không thấy được gì, rồi dần dần cô thấy anh đang ngả người trên trường kỷ mắt nhìn đắm đắm trên gương mặt cô. Nevada bước chậm rãi đến trước mặt anh, đôi mắt màu lục biếc xanh trên khuôn mặt xanh xao. Trên khuôn mặt ấy là một dấu hỏi, hình như câu trả lời cô đang đợi rất quan trọng.

Tyrone vẫn trầm ngâm không nói năng.

Anh vẫn không rời mắt nhìn cô, Nevada có cảm tưởng anh đang nhìn thấu suốt tận đáy sâu tâm hồn cô, tìm kiếm, dò xét. Rồi thật khê môi anh bặm lại, lời nói dường như đã mất đi vẻ ngọt ngào.

“Nevada, tôi nghĩ cô bắt đầu học hiểu một chút về bản thân mình.”

6. Chương 6

Từ cửa sổ phòng ngủ nhìn ra, Nevada lại một lần nữa chìm đắm trước vẻ đẹp của phong cảnh bên ngoài. Ngay bên dưới chân cô dốc thẳng xuống là tường thành bao bọc xung quanh kasbah đang rực rỡ với cây cối đầy hoa.

Vượt qua tường thành, thấp xuống phía đồi xa xa là con đường uốn khúc dẫn đến một thị trấn nhỏ của Tafraout. Mắt cô lại dõi xuống thung lũng chói lòa trong nắng, hai bên là vách núi đang phản chiếu đủ mọi sắc hồng. Dường như mỗi lần cô nhìn xuống thung lũng Ammeln lại mang một sắc thái mới, càng xinh đẹp hơn lần trước đó. Thật khó để nhớ rằng chỉ cách đó không xa, trên đường họ tới đây là những thung lũng trơ trụi khô cằn, các vách đá hoa cương cao ngất, và mặt đất lổm chổm những đá.

Thấm thoát cô ở đây đã được một tuần, nhưng dường như thời gian trôi qua quá nhanh. Đôi khi cô tưởng chừng bên ngoài không còn thế giới nào nữa, chỉ có nơi đây với đời sống hiền hoà, yên tĩnh vây quanh bằng vẻ đẹp thấm đậm đến mọi ngõ ngách của tâm trí, linh hồn.

Nevada đang nắn nót chép những bản sao cho Tyrone. Vì anh nói anh đang viết sử cô cứ ngỡ nội dung của tác phẩm này sẽ nặng nề, khó đọc như một số sách cô đọc ở trên tàu. Nhưng giờ đây cô đoán bất cứ những gì anh ta viết sẽ mang hơi hướng riêng và cũng độc đáo như chính con người của Tyrone.

Những bộ lạc dưới ngòi bút của anh dường như đã hồi sinh, được nhân cách hóa với những trở ngại khó khăn thường tình, biết cười biết khóc, biết nỗ lực hoàn thiện mình, và dũng cảm đương đầu với thất bại. Mỗi một trang là một thú vị mới, hấp dẫn mới cho cô, làm cho cô hiếu kỳ cùng cực về tác giả.

Đối với cô Tyrone lúc nào cũng là người nghiêm khắc, khinh thị. Nhưng qua những trang giấy này anh là người có đầu óc vô cùng khôi hài, không những thế lòng trắc ẩn, cảm thông của Tyrone thể hiện trong những điều anh viết khiến cô cảm động đến rơi nước mắt.

Đọc sách của anh và trò chuyện cùng anh, cô càng biết được anh là người rất tài năng, và còn rất bí ẩn.

Từng giờ trôi qua cô dường như học hỏi thêm được nhiều điều mới mẻ về anh, và còn khám phá thêm nhiều mặt khác nhau về cá tính của anh mà cô chưa từng thấy trước đây.

“Mình nghĩ chắc không có ai trên thế giới giống như anh ta.” Cô thì thầm, đôi mắt nhìn ra thung lũng.”

Y như có phép cô vừa nghĩ đến Tyrone là anh xuất hiện. Cô thấy anh đang từ làng đi ngựa ngược lên dốc, bên cạnh là một nhóm người đầu quấn khăn turban trong y phục djellabas, đang khoa chân múa tay trò chuyện sôi nổi, còn anh thì đang chăm chú lắng nghe lời họ nói. Bây giờ thì cô rất thưởng thức sự tập trung cao độ của Tyrone đối với bất kỳ người nào anh quan tâm.

Người anh lưu tâm có thể là bất cứ ai. Từ những người trong làng đến thăm viếng bàn bạc với anh về những trở ngại khó khăn, hay chỉ là một đứa bé đang đứng khóc bên đường anh dừng lại dỗ dành. Không có chuyện gì là quá nhỏ hay quá tầm thường để khơi gợi lòng quan tâm của anh. Chuyện này cũng dễ hiểu thôi con người này đặc biệt vì anh ta không bao giờ nghĩ đến bản thân mình.

Trong khuôn viên kasbah toàn màu hồng này cô đã sống một cuộc sống cô chưa từng biết đến hay có thể hình dung được. Mỗi ngày ngay sau khi anh đi ngựa họ dùng bữa sáng với nhau. Tyrone thường rời khỏi kasbah từ sáng sớm tinh mơ trước khi cô thức giấc, dù cô cũng muốn đi cùng anh nhưng lại ngại không dám hỏi. Khi anh trở về thì mặt trời đã lên, nhưng trời vẫn còn mát có thể ngồi ăn trong khoảng sân tròn chính giữa kasbah. Trong khuôn viên này trồng đủ loại thực vật, từ những loại cây nhập từ nơi xa, hoa cỏ, cho đến cây ăn trái, có cả một hồ phun nước bằng đá - tiếng nước róc rách như những nhạc điệu tăng thêm phần sinh động cho khu vườn.

Khi bữa ăn vừa xong, Tyrone bắt tay làm việc ngay. Vì không có chuyện gì khác để làm cô cũng sửa soạn làm việc. Cô cứ nghĩ anh muốn để cô một thân một mình như lúc ở trên tàu, không có ai để trò chuyện hay không có việc gì để tiêu khiển. Nhưng sau khi cô đề nghị giúp anh sao lại bản thảo thì anh nhận lời ngay.

Nevada bắt đầu công việc sao chép. Thật không phải là việc dễ dàng, cô thường xuyên khó bắt kịp những đoạn anh đã sửa đổi, những phần phụ chú, hay chỉnh sửa lại những từ vựng địa phương. Cho đến giờ ăn trưa họ mới gặp lại nhau. Sau một bữa ăn nhẹ nhưng ngon miệng, toàn thể kasbah chìm trong yên lặng như tờ, vì đó là giờ mọi người ngủ trưa.

Đến lúc ấy Tyrone mới tiếp chuyện cô trong căn phòng khách mát mẻ, màn cửa đều buông xuống, và quạt trần được mở giữ cho phòng được mát. Thoạt đầu cô sợ đặt câu hỏi anh phòng trường hợp anh làm cô bẽ mặt, nhưng khi ngồi thoải mái trên trường kỷ cô thu hết can đảm hỏi nhiều điều cô ao ước muốn biết.

Đương nhiên cô không dám đá động đến nghề nghiệp của anh, cô biết chắc có hỏi anh cũng không bao giờ hé môi. Tuy nhiên cô biết được không một người Anh nào có thể tự tiện đi lại khắp miền nam Ma Rốc hay xây nhà trong Tafraout như anh.

“Các bộ tộc ở đây rất nặng lòng hoài nghi đối với người ngoại quốc hay người không theo đạo Hồi. Du khách nào mà họ không tin tưởng chỉ còn nước chết.”

“Nhưng tại sao ông thì khác?”

“Có nhiều lý do khiến họ dần dần tin tưởng tôi.” Anh trả lời một cách tránh né. “Khi mới đến đây tôi bị chuyển giao từ bộ lạc này đến bộ lạc khác, lúc nào cũng phải mang theo một cái giáo được làm phép cho đến khi tới ranh giới của một bộ tộc khác.”

Anh bật cười đoạn nói thêm.

“Nơi chúng ta đang ở đây rất bí mật, được đánh dấu trên bản đồ như ‘Núi Saharan, gần như không có dân cư’.”

Tuy Tyrone không tiết lộ gì thêm về công việc của mình, nhưng anh kể cho cô nghe về những miền anh đã đi qua, về những người anh từng gặp. Trong hai ngày vừa qua anh còn nói thêm về tư tưởng và triết lý sống của anh.

“Ở đây mình đã được học hỏi nhiều hơn bao giờ hết so với những năm tháng trước đây.” Nevada thầm nghĩ, mắt nhìn Tyrone đang cho ngựa leo lên lối mòn trở về kasbah.

Mặt trời tỏa sáng phía sau làm người anh như được bao quanh bằng một vầng sáng, nhìn anh lúc này cô nghĩ không có người đàn ông nào có thể dũng mãnh hơn, hay tính cách đầy chuyên chế như anh. Nhưng vì muốn nghe thêm câu chuyện của anh, cô cố gắng không khiêu khích Tyrone.

“Anh ta có thể chỉ bảo mình nhiều điều, mình thật khờ nếu không lợi dụng cơ hội ở bên Tyrone... dù mình có tự nguyện hay không.”

Đột nhiên cô nhớ ra một ngày nào đó - có thể là ngày mai, có thể là vài tuần tới nữa - anh ta sẽ quyết định rời khỏi nơi đây. Anh sẽ đưa cô về - về lại xã hội thượng lưu cô đã quá quen thuộc. Phải, đó là điều chính cô từng mơ ước. Nhưng hoàn toàn không ngờ, giống như sét đánh ngang tai, cô nhận ra cô không hề muốn đi nữa.

Nguyên nhân tại sao ư? Đâu cần phải hỏi nữa.

Dường như mặt đất dưới chân cô nứt ra để lộ hố sâu đen ngòm, những âm thanh ma quái nào đó cứ như mĩa mai chế giễu cô - chế giễu cô vì cô không muốn xa anh. Từ đáy sâu tâm hồn, cô kêu lên với hết sức lực mình.

“Không! Không thể nào!” Cô thì thầm. “Mình ghét cay ghét đắng anh ta... ghét anh ta, căm thù anh ta... đã hành hạ mình điều đứng khổ sở đến thế nào!”

Cô lại nghe lời nói của cô như khơi dậy tiếng cười ma quỷ lờn lợn khắp nơi.

“Cô yêu anh ấy - cô yêu anh ấy!”

“Không, tôi căm ghét anh ta!”

Trong lúc tâm trí cô cứ khăng khăng nhắc nhở cô căm ghét Tyrone, con tim bất trị của cô lại vạch trần sự thật - cô yêu anh ta!

“Chúa ơi, sự thật không phải như vậy đâu... không thể nào đâu!” Cô kêu lên tưởng chừng như phát điên.

Tuy nhiên, cô càng phản bác chừng nào thì lại càng nhận chân sự thật chừng đó - cô đã yêu anh. Cho đến bây giờ thì cô hiểu được lòng căm thù của cô đã tan biến, tan biến từ khi cô run lên cuống cuồng nấp sau tảng đá biết rằng chỉ có anh là người duy nhất bảo vệ cho cô thoát khỏi nanh vuốt của đám kỵ sỹ kia.

Và khi anh ôm cô trong tay trên đường tới Tafraout. Vòng tay ấy đâu chỉ đơn giản là an ủi, khóa khuây, còn hơn thế nữa - là được gần anh, là được dẫu mặt vào vai anh.

Nhưng cô vẫn không muốn thừa nhận tình yêu ấy với chính mình. Dù ngay trong tối hôm ấy có được giấc ngủ yên lành vì biết có anh đang ở căn phòng kế bên cũng vẫn không muốn thừa nhận.

“Ngay từ lúc đó mình đã yêu anh, mỗi giờ mỗi phút thì lại càng tăng, nhưng chỉ vì lòng tự hào mà mình không muốn thừa nhận.

Giờ đây thì cô đành tuyệt vọng thú nhận mỗi buổi sáng dường như cô sinh động hào hứng hơn chỉ vì sự hiện diện của anh. Từng ngày từng ngày trôi qua quá nhanh, mỗi ngày cô đọc sách của anh đếm từng giờ qua đi cho đến khi họ gặp lại nhau vào bữa ăn trưa, sau đó lại trò chuyện, và tối đến lại càng tuyệt diệu.

Buổi tối thứ hai khi cô ra sân thì anh đã chờ sẵn ở đó, nến đã thấp sẵn trên bàn. Nhìn ánh nến tỏa ánh ngũ sắc óng ánh trên các tia nước đang phun tỏa cô chế giễu anh.

“Ở đây sao giống sân khấu... trình diễn quá!”

“Nhưng rất lãng mạn!”

“Tôi không biết mấy chuyện này. Ông cũng hiểu là tôi không hứng thú trong mấy chuyện lãng mạn.

“Vậy thì cô mất mát nhiều lắm!”

“Tôi không đồng ý - không biết đến mấy chuyện này thì đỡ phải đau tim, hay âu sầu vì tình cảm không được đáp đền. Mấy thứ tình cảm này làm cho người ta ủy mị, ngổ ngàng đến buồn cười.

“Tình yêu khơi gợi cảm hứng cho con người từ thuở có trời đất để làm nên những thành tích quả cảm vĩ đại, sáng tạo nên những kiệt tác, xây dựng những kiến trúc bất hủ như Taj Mahal.”

“Tôi lấy làm tiếc cho những phụ nữ phải cam chịu đựng những thứ tình cảm ủy mị này.

“Phương thức sáng tạo của Thượng đế khó mà hiểu được. Ngài cho cô một gương mặt và hình hài của một người đàn bà nhưng lại quên gắn vào đó một quả tim.”

“Vậy thì tôi phải dâng lên lời cảm kích mỗi ngày suốt đời tôi.” Nevada cãi lại. “Trong khi các người đàn bà khác đang đau khổ rên xiết trong cái gông cùm của chính mình tạo ra, thì tôi hoàn toàn tự do.”

Độc được ánh mắt tinh quái của Tyrone cô lạnh lùng nói thêm.

“Tôi đang nói đến tự do trong lĩnh vực tình cảm, về phần thân xác thì tôi thừa biết mình đang là tù nhân.”

“Nếu tôi phải hành xử như những người đàn ông từng làm cách đây hàng trăm năm trước, tôi sẽ giam cô vào ngục sâu tối tăm. Mọi kasbah trong miền nam Ma Rốc đều có những hầm giam như vậy.”

Anh mỉm cười đoạn nói tiếp.

“Tù nhân bị xích chung vào với nhau trong cùng một gông sắt nặng, chân bị xiềng lại. Họ chỉ được ăn đủ để cầm hơi.”

“Đã man!”

“Tôi đồng ý. Họ nằm trong bóng tối, đôi khi bị còng chung với một xác chết, cho đến khi cái chết từ bi sẽ giải thoát cho họ.”

“Thì ra hình phạt đó sẽ dành cho tôi!”

“Suy đi tính lại tôi không nghĩ họ làm như vậy - người chúa ngục chắc chắn sẽ dành cho cô một chỗ trong hậu cung của ông ta.”

Hình dung đến số phận mình sẽ lâm vào cảnh tượng này, cô chột rùng mình. Hậu cung hay là ngục tối! Không biết bao nhiêu phụ nữ vô danh không có nổi bất cứ sự lựa chọn nào?

Tối qua cô không thể nào đùa cợt bầu không khí căm giận ngoài sân nữa, cô biết mình đã bị quyến rũ.

Trong chiếc caftan màu xanh dương thắm thêu những ngôi sao màu bạc, cô tưởng chừng mình cũng là một phần của bầu trời đêm trên cao. Hôm nay tâm thái Nevada thật lạ lùng, bỗng dưng cô muốn làm dáng một chút. Cô mang một chiếc mạng xanh trên mái tóc đỏ và trang điểm thêm một trâm cài thiết kế như một cánh sao.

Những chiếc chuông nhỏ trên cổ chân lạnh canh nhè nhẹ khi cô bước về hướng Tyrone. Với bản năng của phụ nữ, tối nay cô biết mình thật bí ẩn quyến rũ. Anh nhìn cô mắt ánh lên vẻ lạ lẫm mà cô không tài nào giải thích, nhưng cô cảm nhận được họ đang nhận thức một cách sắc bén về nhau.

Họ trao đổi những đề tài thông thường, sách của anh và những khám phá mới anh vừa tìm ra về một bộ tộc Ma Rốc khác. Nhưng rồi không gian lắng xuống chỉ còn yên lặng bao phủ khắp nơi, dường như vẻ đẹp của hoa cỏ và những tia nước đang nhịp nhàng nhảy múa đã nói thay cho họ.

Từ lúc ấy cô đã biết nhưng không muốn thừa nhận rằng thân thể cô đang ngân vang lên rộn ràng như một nhạc khí trong tay người nhạc công. Mỗi lời anh nói đều mang một ý nghĩa đặc biệt thấm thấu đến tận tâm hồn cho đến thể xác của cô.

Tối đó anh rất yên lặng, nhưng dường như thần thái của anh đang áp đảo chế ngự cô cho đến khi cô không còn đời sống của riêng mình, từng hơi thở của cô đã nhập thành một với anh.

Đến lúc họ chia tay về phòng riêng, cô bước đến gần hồ nước như muốn mượn hơi nước mát làm dịu đi cơn sốt trong lòng. Hình như lúc ấy anh đã nhìn theo nhưng cô cũng không chắc lắm. Lòng cô dấy lên nỗi hoang mang, thể anh có biết chính anh là nguyên nhân của nỗi trăn trở đó không, nỗi trăn trở của những cảm giác bất an, của những cảm giác náo động đang lồng lên trong ngực mà cô không biết phải gọi ra sao?

“Chúc ngủ ngon!”

Lời nói dâng lên môi như dầu nổi e ngại trong lòng, cô ao ước được ở lại nhưng không phải biết làm cách nào.

“Chúc cô ngủ ngon, Nevada!”

Lời của anh chậm rãi điềm tĩnh không hàm chứa một ẩn ý nào nhưng lại khiến tim cô đập như trống dồn, hơi thở gấp gáp.

Giả dụ lúc đó, cô có ý tưởng hoang đường rằng muốn được anh ôm lấy cô, hôn cô chúc ngủ ngon như mọi người đàn ông đều làm trong hoàn cảnh ấy thì sao?

Nhưng rồi cô kinh hoàng với chính ý nghĩ của mình. Làm sao mà cô lại có thể mong đợi điều ấy nơi bất cứ người đàn ông nào, huống hồ người ấy là Tyrone?

Không, cô căm ghét anh ta. Cô từng phải chịu đựng bao miệt thị khinh rẻ vì chính người này. Anh ta là tất cả mọi điều cô muốn xa lánh cự tuyệt.

Chỉ khi ở trong phòng, sau lần cửa khép cô đưa tay chạm lên gò má nóng bỏng, lòng băng khuâng tự hỏi mình chả lẽ mặt trời Ma Rốc đã làm cô hoá điên.

Buổi sáng sau khi họ tới kasbah, như Tyrone đã hứa, những thương buôn từ thành phố mang rất nhiều áo caftan cho Nevada chọn. Áo nào cũng đẹp, màu sắc sáng sủa rực rỡ mà phụ nữ Berber rất ưa chuộng. Áo thêu thì trang nhã, một số còn thêu bằng chỉ vàng hay bạc đính lam ngọc, san hô, hay thạch anh tím lấy từ núi High Atlas. Ngoài áo lại có cả khăn choàng vai, mạng che mặt, khăn choàng cổ, từng tấm được mở ra cái sau còn đẹp hơn cái trước.

Nevada chọn được một số và Tyrone lo phần trả giá cho cô. Mua bán ở đây phải trả giá, nếu không sẽ làm người bán mất hứng bán buôn, đối với thương gia mỗi một món hàng bán ra là một cuộc đấu trí.

Các thương buôn châu báu cũng tới, họ ngồi xếp bằng trên nền đất và trải đồ trang sức ra trên những miếng nhung đen nhỏ. Nevada suýt xoa khi thấy các món thủ công quá ư tinh xảo hình trăng lưỡi liềm đính đá quý hay trăn châu, hay những chiếc xuyên đeo ở cổ tay hay chân với thiết kế chạm khắc lạ mắt. Những chiếc vòng này cô rất thích vì có đính những cái chuông nhỏ xíu. Mỗi buổi tối khi đi ra sân ăn tối với Tyrone dưới bầu trời nạm đầy sao cô đều đi chân trần, gót chân tô henna và mang vòng ở cổ chân.

“Ông nhớ ghi sổ những món ông trả tiền cho tôi nhé, tôi sẽ trả lại cho ông sau. Tôi có khá nhiều tiền trên tàu.”

“Tiền ở trên đây vẫn an toàn.”

“Chắc mình phải cần tới một chiếc xe tải và hai mươi con lạc đà mới chở nổi đồ tôi mua.”

“Tôi sẽ sắp xếp sau khi nào mình muốn đi.”

“Khi nào ông muốn. Có sửa lưng anh.”

Anh mỉm cười.

“Thì như cô nói - khi nào tôi quyết định đưa cô về.”

Cô rất muốn hỏi anh khi nào ngày đó sẽ tới, nhưng vừa định hỏi thì chợt nhận ra nếu hỏi câu ấy có vẻ như cô giả vờ hăng hái muốn đi.

“Mình yêu anh ấy!” Mắt cô vẫn nhìn anh khi anh đến gần kasbah hơn. “Sao chuyện này lại có thể xảy ra chứ?... Mình phải làm cái gì bây giờ?”

Từ lúc họ đến Taфраout anh tỏ ra lịch sự, quan tâm đến những tiện nghi của cô như cách anh tiếp những khách phụ nữ khác đến viếng nhà anh. Nhưng bên dưới bề mặt lịch sự ấy cô không thấy còn điều gì khác cho cô thấy anh đã thay đổi quan niệm đối với cô.

Cô vẫn nghe được rõ ràng những lời miệt thị của anh “Cô không bình thường, Nevada. Cô tàn nhẫn, lòng dạ sắt đá, tôi thiếu chút nữa là nghĩ cô như một - ác phụ.”

Từng câu từng chữ anh nói cứ như những ngọn roi quất xuống tới tấp, rồi cô lại nghe những lời mỉa mai khác, thấy được vẻ mặt khắc nghiệt dữ tợn của anh.

“Tôi mang cô theo chuyến hành trình này không những để cứu cháu tôi và nhân thể cứu luôn anh chàng trẻ tuổi Dundonald, mà còn để cảm hóa cô nàng hồ ly trở thành người.”

“Biến một nàng hồ ly thành người đàn bà bình thường!”

Những chữ này cứ ám ảnh cô, đôi khi nửa đêm tỉnh dậy cô vẫn nghe được những lời kết tội đó vang vọng bên tai.

Lúc trước thì thật dễ dàng nói rằng đối với cô những gì anh nói hay nghĩ về cô chả có chút nào quan trọng với cô. Một khi thoát được tay anh là cô sẽ tính kế trả thù rửa hận. Trả thù ra sao cô cũng chưa biết, nhưng dù thế nào đi nữa cũng phải làm cho anh mất mặt, ném mùi đau khổ như cô từng đau khổ.

“Mình ghét hần... ghét hần... ghét hần!” Những từ ngữ này lúc đó với cô như thần chú mà cô tự nhắc mình ngày cũng như đêm.

“Nhưng bây giờ thì mình lại yêu anh ấy!” Cô tuyệt vọng nói. “Tại sao mình lại đi yêu người có cảm giác ghét bỏ mình như anh ấy?”

Tuy nhiên không còn nghi ngờ gì nữa cô đã yêu anh.

Chỉ cần thấy anh bước vào trong phòng là tim cô đập mạnh. Chỉ cần nghe thấy tiếng anh là cô cảm thấy niềm hưng phấn dâng lên trong ngực, và khi anh cười thì dường như ánh sáng chan hòa khắp nơi và khắp cùng thân thể cô như được hồi sinh.

Bên dưới anh đã đến tường thành của kasbah. Khi anh cho ngựa quay tiến vào cổng thì họ đã khuất dấu nhau. Giờ đây chỉ còn yên lặng mênh mông và thung lũng mỹ miều ngoài kia. Cô ráng thu hết mọi cảnh sắc đẹp đẽ vào tâm trí, không bỏ sót một đường nét nào trước khi chúng sẽ mãi mãi rời xa cô.

Khi anh đưa cô về, khi cô không còn là một nàng hồ ly nhưng là chính bản thân cô - một thiếu nữ Mỹ giàu có tên gọi Nevada Van Arden - lúc ấy cô sẽ không còn gì ngoài những ký ức ngày hôm nay.

Còn bao lâu nữa thì đến ngày ấy?

Nhìn xuống bản thảo cô thấy trong tuần qua anh đã hoàn thành được một số lượng lớn công việc, có lẽ cuốn sách này sẽ hoàn tất sớm thôi, nhưng cô cũng không biết khi nào anh có ý định kết thúc.

Đến lúc ấy anh có còn hào hứng nữa hay không? Có còn ao ước một chuyến phiêu lưu đầy ý nghĩa nữa không?

Hỏi thì hỏi thế, nhưng cô biết là hết hy vọng rồi. Anh là người đàn ông hiểu động lúc nào cũng có chuyện để làm. Một ngày nghỉ một ngày lễ họa may còn được, nhưng để thực hiện nguyện vọng của riêng anh, anh cần phải năng động.

“Giả sử mình không bao giờ gặp lại anh nữa?”

Câu hỏi này cứ vẩn vơ trong tâm trí cô từ lâu lắm rồi. m hưởng của nó buốt xé như lưỡi dao sắc xuyên qua ngực, không thể nào ngồi đây chịu đựng nữa cô đứng dậy đi qua phòng khách đợi Tyrone đến.

Vài phút sau anh có mặt trong phòng, trên tay là một lá thư. Cô nhìn anh ngạc nhiên, anh giải thích.

“Tôi nghe có người đưa tin tới tìm tôi, nên tôi đi lấy thư luôn đỡ mất công anh ta đến đây.

“Ông muốn nói là họ biết đây là nơi cư ngụ của ông?”

“Chỉ có những người tôi cho phép mới biết được, nhưng có lẽ tôi cần giải thích đây là thư từ ngoại giao rất quan trọng.”

Cô rất thắc mắc, nhưng khi thấy anh đặt lá thư trên bàn không mở ra ngay nên cô cũng không hỏi thêm.

“Tôi đã bỏ bê công việc sáng nay.” Anh nói với cô khi thấy cô đứng yên nhìn anh. Cô hiểu được là anh muốn ở một mình.

“Chắc ông sẽ không đi ngựa sau khi ăn trưa?”

“Nếu cô đang trách tôi,” anh nói nét mặt tươi cười, “thì tôi cần đính chính là tôi chỉ mất có hơn một tiếng làm việc thôi.”

“Tôi đâu có than phiền gì,” Nevada nhanh chóng trả lời, “tôi chỉ nghĩ chuyện này hơi khác thường thôi.”

“Mấy hôm nay mình cứ làm việc theo giờ giấc công sở, tôi nghĩ chuyện này không hay lắm. Hôm nay trời mát, cô có muốn ra ngoài dạo với tôi không?”

“Tôi được đi sao?”

“Trước đây tôi không đưa cô ra ngoài lý do vì sao thì cô biết rồi. Nhưng bạn bè của tôi đang thăm dò bên ngoài thành phố có nhẵn với tôi không thấy tung tích bọn người của tù trưởng đó. Thật lòng mà nói tôi nghĩ họ đã bỏ cuộc rồi.”

“Tôi hy vọng thế.” Nevada hăng hái nói. “Tôi thật được đi sao?”

“Tôi e là cô phải mang litham. Tôi có một con ngựa nhỏ, có thể mang yên được, cưỡi nó cũng khá thoải mái.”

“Tôi chỉ cần hai phút thôi.”

Cô chạy về phòng tìm áo khoác haik, và thay một caftan mới thêu chỉ bạc. Dù biết bộ áo không thích hợp cho việc cưỡi ngựa lắm, nhưng cô cũng không còn nhiều thời giờ để thay áo khác. Cô mang litham lên mặt, khoác áo haik rồi vội vã trở ra phòng khách.

“Cô sửa soạn nhanh quá.” Anh mỉm cười.

“Tôi sợ ông không đợi tôi.”

“Cô biết là mình không thể đi xa lắm vì lát nữa trời sẽ nóng, nhưng ngày mai mình sẽ đi sớm hơn. Nếu cô muốn, cô có thể đi chung với tôi trước lúc ăn sáng.”

“Tôi thích lắm.” Cô gần như thở không ra hơi.

Tyrone vừa định quay ra cửa thì thấy một gia nhân hốt ha hốt hải lao vào phòng.

Anh ta salaam Tyrone, thái độ bồn chồn lo lắng. Anh vội vã nói một mạch với Tyrone, giọng rất kích động.

Nevada cố gắng nghe nhưng không hiểu được anh ta nói gì. Cô đang học một số từ ngữ bằng cách nhờ cô hầu lập đi lập lại tên các đồ vật trong phòng ngủ của mình. Cho đến nay thì cô nói được vài câu như “cám ơn rất nhiều”, “tôi có thể dùng thêm không?” và “chúc ngủ ngon.”

Người gia nhân này không biết đang thuật lại điều gì với Tyrone, nhưng lời lẽ anh ta có vẻ dông dài. Cô nhận thấy Tyrone đang chăm chú lắng nghe, nét mặt vô cùng nghiêm trọng.

Cuối cùng người đàn ông cũng ngưng nói, vì quá lo lắng và linh cảm có điều gì đấy không may Nevada hỏi nhanh.

“Có vấn đề gì thế? Anh ta đã nói gì với ông?”

“Động đất vừa mới xảy ra.”

“Động đất!”

“Phải, tại làng Sakjena. Tôi phải đến đó liền để xem coi có giúp được chuyện gì không.”

“Cho tôi đi với.”

Cô nghĩ anh đang nhìn cô ngạc nhiên.

“Làm ơn đi.” Cô nài nỉ.

“Được rồi, mình đi thôi ngựa đã chờ sẵn bên ngoài.”

Vài phút sau họ ra khỏi thung lũng tiến vào vùng sa mạc phủ đầy đá. Ngựa phi rất nhanh, Nevada phải lớn tiếng hỏi anh.

“Còn bao xa thì đến Sakjena?”

“Khoảng bốn hay năm dặm nữa.”

“Động đất ở đó có vẻ không bình thường.”

“Ở vùng này động đất xảy ra thường lắm, nhưng cũng không mấy ai chú ý nếu không có người bị thương.”

Có cả trăm điều Nevada muốn hỏi, nhưng thật khó nói chuyện vì họ đi quá nhanh cô phải cố gắng bám vào lưng ngựa. Họ tiếp tục phi đến một vùng đất với những vách đá thô nhám trơn trượt, những rãnh sâu, và thung lũng trải dài trơn trượt chỉ toàn đá và đá.

Phía đằng trước từ sau một hẻm núi nhô lên những ngôi nhà xây dựa vào triền núi cao, Tyrone kêu lớn.

“Sakjena!”

Bụi bao phủ đầy đặc khắp làng. Chỉ khi đến gần hơn Nevada thấy được những chỗ trước đó từng là nhà cửa, còn bây giờ chỉ còn lại gạch ngói đổ nát vương vãi khắp nơi. Trong đám hỗn độn đó là những bóng người đang kêu la than khóc gọi tên thân nhân bị thất lạc.

Khi họ tới nơi tiếng động như xé rách màng nhĩ. Nevada nhận ra được những mảnh mảnh vụn quần áo, một cái tô đồng nằm chổng chơ lấp lánh trong nắng, các đồ vật quý giá vỡ nát bụi bặm.

Nhưng điều khủng khiếp nhất thiên tai mang lại là những thân người bất động nằm tứ tán lẫn trong đám đổ nát. Khi Tyrone phóng xuống ngựa, Nevada lưu ý thấy một người đang treo qua nền đất nứt tiến về phía họ, ông ta ngạc nhiên khi thấy anh trong y phục tây phương. Khi ông ta đến gần Nevada thấy cổ áo của người này màu trắng kiểu của mục sư, bên dưới gần một miếng băng đen.

Tyrone nhờ một đứa bé coi ngựa, rồi quay lại kêu lớn.

“Mục sư! Thật hay quá, tôi không ngờ gặp ông ở đây!”

“Tôi cũng thế, ông Strome.”

Họ nói tiếng Anh với nhau, giọng của vị mục sư mang âm hưởng Tô Cách Lan.

“Nghe được tin là tôi tới ngay, có nhiều người cần chôn cất không?”

“Khá nhiều.”

Anh vừa nói vừa đỡ Nevada xuống ngựa, một đứa bé Arab khác chạy đến dắt ngựa vào nghỉ chân dưới bóng mát của một thân dừa.

“Nevada, để tôi giới thiệu đây là mục sư Andrew Frazer, ông là một bác sỹ tài năng và là một nhà truyền giáo khả kính.”

“Ông quá khen, ông Strome.”

Mục sư bắt tay Nevada, dường như ông không hề ngạc nhiên về diện mạo của cô.

“Cô Nevada Van Arden là một du khách đến Ma Rốc, ông tìm chỗ để thiết lập trạm xá đi, cô ấy sẽ giúp tay ông.”

Trong lúc anh đang nói một phụ nữ tiến về phía họ, tay bế một đứa bé. Người bà ta đất bụi đang than khóc nức nở, đứa bé trên tay bà ta không giống như đã chết hay bất tỉnh. Máu đang chảy ròng ròng từ vết thương trên trán, trên đùi nó. Tyrone vội lao tới đỡ lấy đứa trẻ vì người phụ nữ dường như đã kiệt sức.

Anh cúi nhìn đứa bé một lát rồi trao nó cho Nevada.

“Nó vẫn còn sống! Bây giờ thì mẹ nó không đủ sức chăm sóc nó nữa. Hãy đi với mục sư, ông ấy sẽ chỉ cho cô những gì cần phải làm.”

Nevada quá ngạc nhiên không thốt nên lời, cô kéo áo haik ra đằng sau đưa tay đón lấy đứa trẻ.

“Làm ơn theo tôi, cô Van Arden.” Mục sư nói với cô.

Tyrone đã bỏ đi nơi khác, Nevada không còn cách nào khác hơn là nghe lời mục sư.

Trong những giờ kế tiếp, Nevada không còn tâm trí nghĩ đến điều gì khác vì cô phải nhận hết đứa bé này đến đứa bé khác. Nếu đứa nào vết thương quá nghiêm trọng không thể băng bó, cô mang tới cho mục sư Frazer. Nhưng trong lúc này ông quá bận bịu với những nạn nhân lớn, xem ra thương tích của họ còn nghiêm trọng hơn đám trẻ con.

Là người từng có kinh nghiệm trong những hoàn cảnh khẩn cấp mục sư đã nhanh chóng tìm được một khoảng cửa một ngôi nhà khả dĩ có thể dùng tạm làm nơi săn sóc bệnh nhân.

Góc nhà này mái tương đối còn nguyên vẹn đỡ được nắng nôi, căn phòng phía sau từng thuộc về một gia đình trù phú được giao cho Nevada để chăm sóc trẻ con.

Cả tá người đang nằm trên sàn, một hay hai người trên những tấm nệm vót vát được từ đám đồ nát, số còn lại không có gì khá hơn là một tấm áo choàng hay một xấp lá dừa để tránh bụi bặm.

Bụi còn tệ hại hơn bất cứ thứ gì khác, Nevada thầm nghĩ. Nó bay vào mắt mũi và cổ họng của cô, bám vào các vết thương trên người trẻ con, nên thật khó giữ cho chúng sạch sẽ trước khi băng bó.

Tiếng khóc của những đứa bé đang kinh hoàng và đau đớn không đình tai điếc óc bằng tiếng than van ai oán của những người cha mẹ mất mát tài sản và nỗi lo sợ mất đi người thân.

Nevada nghĩ thuyết phục vài người phụ nữ đỡ dần cho cô chắc cũng không mấy khó, nhưng cô sớm nhận ra họ đã hoàn toàn thoái chí và kinh hoàng đến độ tê liệt. Tiếng khóc và cơn kích động của họ còn làm các đứa bé náo động thêm, cô đành phải nhờ mục sư thông dịch bảo họ ra đứng bên ngoài.

Cô thầm cảm kích sau một thời gian những đứa trẻ đã thắm một vì khóc quá nhiều hay vì bụi làm nghẹt thở đã im tiếng chỉ còn sụt sịt đôi chút.

Khi có được thời gian suy nghĩ về anh, cô biết Tyrone đang làm việc ngoài kia, cố gắng kéo những thi thể kẹt lại trong những căn nhà đổ hay bị đá núi rớt xuống đè trúng. Số người không còn cứu chữa được càng lúc càng tăng, họ được đặt dưới các tàn dứa và phủ bằng bất cứ thứ vải vóc có được lúc ấy. Nhưng cũng còn một số đang bất tỉnh phải nhờ vào tài năng của Andrew Frazer giúp họ hồi tỉnh.

Trời đã quá trưa và càng lúc càng nóng, nhưng nhóm người dưới sự chỉ huy của Tyrone vẫn làm việc không ngừng nghỉ đào xới những nạn nhân bị chôn vùi trong đám cát đá. Nevada không thể ngăn mình nghĩ rằng nếu không có sự đốc thúc của Tyrone không chừng họ bị lâm vào thế bị động rồi.

Đến xế chiều vẫn không có bất cứ sự tiếp cứu nào từ các vùng lân cận.

“Tôi đã gửi người đến Tiznet với một danh sách dài những thứ tôi cần.” Ông Frazer bảo Nevada khi cô xin thêm bông băng. “Tôi chỉ có một ít y liệu thường mang theo bên mình, nhưng không đủ cho một thiên tai như thế này.”

“Mấy đứa bé cháu băng trước đó bây giờ cần phải thay băng mới.”

Mục sư cười với cô.

“Tôi e rằng chúng phải đợi thôi, cô em thân mến, nhưng cô làm giỏi lắm. Chắc cô mệt lắm rồi.”

“Cháu rất khát.” Nevada thú nhận.

Ông đưa cho cô bao da dê đựng nước, nước này còn mặn hơn cả nước cô uống ngoài ốc đảo.

“Tôi đoán chắc lát nữa thế nào ông Strome cũng tìm được chút gì để ăn.”

“Cháu không đói, cháu chỉ hy vọng mình có thể làm thêm được điều gì đó. Khi ông rảnh tay một chút xin ông làm ơn xem xét coi cháu băng có chặt tay không. Cháu sợ mình vụng về trong những chuyện như vậy.”

“Cô làm giỏi lắm mà.” Andrew Frazer trả lời, cô cười với ông cảm thấy không còn lời khen nào hay hơn thế nữa.

Một đứa bé trai chạy về phía họ, giọng nó hỗn hển.

“Chuyện gì vậy?” Nevada hỏi.

“Ông Strome nói họ đã tìm thêm được khoảng chục người nữa. Nhiều người đã chết, mấy người còn sống sắp được mang tới đây trong vài phút nữa.”

“Không có bằng mình phải làm gì bây giờ?” Nevada hỏi.

Một ý kiến chợt lóe lên trong đầu cô.

“Áo haik của cháu khá dày, nhưng ít ra cũng còn sạch. Mình có thể xé ra làm băng.”

“Ý kiến hay, cô Van Arden, nhưng dùng kéo cắt tiện hơn.”

Ông đưa cho cô một cái kéo. Nevada ngồi ngay xuống nền đất đầy bụi bắt đầu hí hoáy cắt.

Mặt trời đã lặn trong ráng chiều rực rỡ khi Tyrone từ khu nhà đổ quay về bệnh xá. Thân thể rã rời anh bước chậm rãi đến nơi những người bị thương đang chờ băng bó. Anh thấy mục sư đang phủ mặt cho một ông cụ vừa mới qua đời dù ông đã ráng hết sức cứu chữa. Khi ông đứng dậy Tyrone nói.

“Tôi nghĩ mình không tìm thêm được bất cứ ai nữa, nếu có con quỷ khốn khổ nào còn sót lại chắc nó cũng chết mất rồi.”

Anh vừa nói vừa đưa tay quạt trán, để lại dấu bụi đen vương đầy mặt. Tyrone trông quá mệt mỏi, mục sư biết anh đang khát nên trao bao nước cho anh.

“Không có ông ở đây chúng tôi cũng không biết phải xoay sở ra sao, ông Strome.”

“Tôi nghĩ dân làng Sakjena cảm thấy họ may mắn vì cả hai chúng ta đều có mặt ở đây.”

Anh liếc xuống nạn nhân bị thương nằm trên sàn đoạn nói thêm.

“Nếu không có ông hầu hết những người bị thương chắc đã chết.”

“Vâng, thật may mắn là lúc ấy tôi đang ở quanh đây. Đúng là ý Chúa đã khiến tôi tới chỗ này.”

“Vậy thì tôi phải nói ‘Amen’,” Tyrone nói mắt lấp lánh. “Ông có cho Tiznet biết những gì ông yêu cầu chưa?”

“Vâng, đồ sẽ dùng đủ cho đến sáng. Bây giờ trời hãy còn nắng đủ thấy đường đi ông cứ về đi. Giờ thì tôi lo liệu được rồi, thật là cảm ơn cô Van Arden.”

Tyrone nhìn quanh.

“Cô ấy đang ở đâu?”

“Cô ấy đang ở cùng đám trẻ, cô ấy làm giỏi lắm - rất giỏi. Nếu thiếu cô ấy tôi cũng không biết phải làm sao.”

Tyrone đi ra phía sau ngôi nhà bị hư hại.

Nằm trên sàn nhà bên cạnh mấy đứa bé là những bà mẹ giờ đây đã bình tĩnh lại đôi chút nên được phép ở trong trạm xá với con cái.

Chỗ tuốt đàng cuối ngày trước từng là một căn phòng, anh thấy Nevada đang ở trong đó.

Cô đang nằm trên sàn nhà tro bụi đầu gác lên một mớ giẻ rách. Chiếc áo caftan vài giờ trước từng là màu trắng giờ lấm lem đất bụi và loang lổ các vết máu. Bên tay trái của cô một đứa bé đang rúc vào ngực Nevada, đầu nó được quấn băng, tay kia của cô đang đặt trên vai một đứa bé gái khoảng sáu tuổi đang nép sát vào người cô. Cả ba đều đang ngủ. Tyrone nhìn xuống họ, anh thấy trên khuôn mặt lấm đầy bụi của cô còn vương dấu nước mắt, nhưng môi lại thoáng nụ cười nhẹ.

Anh ngẩng cô một lúc rồi lấy đứa bé ra khỏi tay cô khẽ đặt nó xuống nệm bên cạnh một đứa trẻ khác đang ngủ.

Khi anh tìm cách lấy đứa bé gái ra thì Nevada tỉnh giấc.

“Có chuyện... gì vậy?”

“Không còn chuyện gì cô có thể làm nữa, tôi đưa cô về.”

“Lúc này tôi thấy... buồn ngủ.”

“Đâu có gì ngạc nhiên, cô đã làm cả ngày rồi bây giờ chắc đói lắm.”

Cô mơ màng cười với anh dường như vẫn chưa hiểu ra anh đang nói gì. Anh nhắc đứa bé bên cạnh cô đặt nó nằm nghiêng xuống nệm, đứa bé vẫn ngủ say không động dậy.

Nevada đứng đợi anh, Tyrone đưa tay choàng lấy vai cô dẫn cô đến chỗ mục sư đang đợi họ.

“Sáng mai tôi sẽ ghé qua, cả cô Van Arden và tôi đều muốn quyền góp chút công của để trùng tu ngôi làng. Ông có thể chuyển đạt lại cho người có thẩm quyền không?”

“Tôi cảm ơn tất cả mọi điều, tôi không còn biết nói gì hơn là rất cảm kích.”

“Đây là một chuyện hồi báo tự nhiên thôi, chỉ vừa cách đây không lâu cô Van Arden và tôi đã thoát được một tai nạn khác, nên đây là cách tốt nhất để tỏ lòng cảm tạ của chúng tôi.”

“Tôi không từ chối bất cứ điều gì đâu, hãy đưa cô bé này về đi, cô ấy cần phải nghỉ ngơi.”

Tyrone tay vẫn đỡ Nevada, anh thấy cô đã quá buồn ngủ không biết được chuyện gì xảy ra chung quanh nữa.

Lũ ngựa vẫn được đám trẻ chăm sóc. Tyrone nói với đứa lớn nhất và biết được thằng bé có thể cưỡi ngựa được. Đứa kia được anh thưởng tiền, mặt nó sáng lên mừng rỡ. Anh nhắc cô lên ngồi đằng trước, rồi leo lên phía sau, họ cùng nhau xuôi về lại Tafraout.

Trời sẽ sụp tối trước khi họ đến đó, nhưng trên cao sao bắt đầu tỏ và anh cũng biết rõ đường đi nước bước.

Ánh sáng đèn từ Tafraout như ngọn hải đăng hướng dẫn cho họ trong hai dặm cuối, mãi cho đến khi họ đến ngay trước cửa kasbah Nevada mới hé mắt nổi và nhận ra mình đã ngủ suốt trên đường về nhà.

Một lần nữa cô cảm nhận được cảm giác an toàn và chỗ che của Tyrone mang đến cho cô giống như lần trước thoát hiểm từ tay người tù trưởng kia. Cô từng ao ước lần nữa được tựa sát vào người anh, và giờ đây cô gần như khóc lên được vì tức tối khi điều mình ước muốn đã xảy ra nhưng cô lại không hay biết gì.

Cô nghe có tiếng kêu chào đón của gia nhân chào đón anh về, những tiếng cười nói ấy đã khiến cô thức giấc. Tyrone cho ngựa đi ngang qua cổng, một lát sau thì đến lần cửa trong dẫn vào nhà.

“Mình về... nhà!” Cô thì thầm.

“Phải, đến nhà rồi,” anh trả lời cô.

Anh giữ cô ngồi yên trong lúc xuống ngựa, rồi sau đó bế Nevada vào trong phòng ngủ của cô.

“Cô không được ngủ nữa nhé cho đến khi ăn chút gì mới được.” Anh ra lệnh, “nhưng tôi đoán là cô muốn rửa ráy trước.”

Anh đỡ cô xuống bên cạnh giường và đi ra khỏi phòng. Ngay sau đấy cô hầu bước vào mang theo nước nóng và khăn sạch.

Người cô mệt rũ, cảm thấy mỗi một cử động là cả chuyện phi thường. Cô ráng đứng lên, liếc bóng mình trong gương cô suýt kêu lên kinh hãi. Điều duy nhất khiến cô hoàn toàn tỉnh táo là gương mặt lấm đầy bụi đen, tóc thì cột lại bằng một giẻ rách còn đang bay phất phơ trong gió. Áo sớ thì lem luốc dơ bẩn đến nỗi cô không tài nào nhận ra.

Mất gần cả tiếng cô mới ra sân gặp Tyrone. Tóc cô hãy còn ướt nước vừa mới gội xong. Bộ caftan cô mặc lúc này không còn dính dáng gì đến chiếc áo bẩn thỉu cô đã nhờ người hầu đem bỏ.

Thấy cô đến gần, anh đứng dậy và đưa một ly rượu tận tay cô.

“Nếu tôi uống trước khi ăn tôi sẽ say đấy.”

“Không sao hết, nếu cô say tôi sẽ bế cô về phòng.”

Cô bật cười, mặt thoáng ửng hồng khi nhấp một chút rượu. Liền ngay sau đó thức ăn được dọn ra, có thức ăn vào bụng cô cảm thấy bao nhiêu mệt nhọc đã từ từ lùi xa. Dù vẫn còn mệt, nhưng cô không còn kiệt sức tới độ phải sụp xuống.

Họ đều ăn trong yên lặng, chỉ đến khi người hầu rút lui anh mới cất tiếng.

“Cô cần phải ngủ, nhưng trước hết tôi muốn nói rằng cô thật tuyệt vời.”

m điệu trong giọng nói của Tyrone làm cô nhìn anh ngạc nhiên. Khi ánh mắt họ giao nhau cô mắc cỡ quay đi.

“Tôi... sợ, rất sợ làm... hư việc, nhưng ông Frazer có vẻ hài lòng với tôi.”

“Rất hài lòng, ông ấy nói ông sẽ không lo xuể nếu không có cô giúp tay.”

“Thì thiếu ông cũng vậy. Ông chính là người cứu tất cả bọn họ mà. Nếu ông không có mặt ở đây, bọn họ chắc chỉ biết than van khóc lóc không biết làm gì hết.”

“Những người đơn sơ chân chất đều giống nhau khắp mọi nơi trên thế giới, họ cần một sự lãnh đạo. Khi có được họ sẽ hành xử thật phi thường.”

“Thì ông đã trao cho họ điều đó rồi.” Cô khẽ nói.

“Tôi đào cứu người ra, nhưng bọn trẻ sẽ chết nếu không có cô lo cho chúng.”

“Bọn chúng thật thảm thương quá, có mấy đứa còn bé xíu mà can đảm lắm.”

Khi Nevada nói đến đây mắt cô đã ngấn nước, cô nghĩ chắc vì mình đã quá mệt. Một đứa bé đã chết trên tay cô, có lẽ suốt đời cô sẽ không bao giờ quên được hình ảnh đó.

Nevada chớp mi ngăn giọt nước mắt rơi xuống và cảm thấy bối rối vì Tyrone đã thấy cô trong tình cảnh này.

Anh vẫn đang nhìn cô vì cô biết ánh mắt ấy vẫn không rời khỏi mặt mình cô đành cúi xuống nhìn vào tay mình. Cô ngạc nhiên thấy móng tay hầu như gãy hết, da ngón tay thô ráp đến không ngờ.

“Cô nên vào ngủ đi. Chúng ta sẽ nói hết mọi chuyện vào sáng mai.”

“Mọi chuyện?” Cô thắc mắc hỏi.

“Mọi chuyện về cô,” anh trả lời.

Cô nhìn anh sững sốt. Ánh mắt anh ẩn chứa điều gì đó khiến tim cô đập dữ dội, y hệt như tiếng trống của người nhạc công tấu lên cho những nàng vũ nữ Tiznet.

Bỗng cô chợt nhớ đến những tư thế uốn lượn của người vũ nữ trong điệu múa la Guedra và cảm thấy như một bàn tay giá buốt nào đó đang kiềm chế nhịp đập của tim cô. Tyrone muốn nói chuyện với cô nhưng bất cứ điều gì anh cần nói lại không phải là chuyện cô muốn nghe.

Cô từng biết rất rõ anh khinh bỉ cô đến dường nào và niềm hứng thú của riêng anh đặt để nơi đâu. Cô như hình dung được hình ảnh xảy ra ngay trước mắt mình, cánh tay uốn éo như rắn của người vũ nữ, thân hình cô ta lắc lư, mắt lim dim, đôi môi hé mở, mái tóc đen buông lơ lửng trên gò ngực trần.

Vũ điệu ấy cứ hiển hiện chập chờn trước mặt cô như một ảo ảnh, cô gắng hết sức đứng dậy.

“Ông nói đúng, cô hy vọng giọng mình không có gì khác lạ. Tôi rất... mệt. Chúc ngủ ngon.”

Anh cũng đứng lên theo cô, khi cô toan đi anh cầm lấy tay cô đưa lên môi.

“Ngủ ngon nhé, Nevada, tôi hết lòng cảm ơn cô.”

7. Chương 7

Nevada tỉnh giấc thấy trong phòng quá nóng, chắc trời đã muộn hơn cô dự đoán. Những tia nắng rực rỡ đang len lỏi qua khe màn cửa sổ, và không có gió thổi tung màn như vào lúc sáng sớm.

Cô xoay người lại nhận ra mình đã ngủ nhiều, một giấc ngủ say không mộng mị. Đưa mắt nhìn đồng hồ bên cạnh giường cô hốt hoảng kêu lên.

“Đã hơn mười hai giờ trưa!”

Ngồi bật dậy, cô rung cái chuông bạc nhỏ. Cô hầu xuất hiện ngay lập tức.

“Đã trễ rồi, rất là trễ!” Nevada nói với cô gái và chỉ vào đồng hồ.

“Chủ nhân nói để cô ngủ.” Cô gái trả lời bằng ngôn ngữ của mình.

Nevada hiểu ý cô gái, nhưng cùng lúc cảm thấy bức bối vì cô ta không kêu cô dậy. Vậy chứng tỏ là Tyrone đã đi Sakjena không rủ cô. Cô lại muốn đi với anh hết sức, và xem coi có thể giúp gì thêm cho dân làng ở đó không.

Người hầu đã rời khỏi phòng và quay trở lại với khay thức ăn sáng. Nevada ngồi trên giường ăn, lòng bức bối không được dùng bữa sáng với anh như họ vẫn thường làm kể từ khi cô tới kasbah.

Thoạt đầu thì cô không thích anh nhận ra là ăn sáng riêng với một người đàn ông thật thú vị biết đường nào. Nhưng dần dà cảnh đẹp của khu vườn, gió mát ban sáng thổi từ núi về, hương thơm của hoa cỏ, và tiếng hót của những chú chim Ma Rốc nhỏ xíu đã làm cho bữa ăn của họ có phong vị quyến rũ riêng.

Nhưng sáng nay sau tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, khi cô có cả ngàn câu hỏi và quá nhiều điều muốn biết thì anh lại dùng bữa và đi Sakjena một mình.

Tuy bức là vậy, nhưng cô cũng thấy thân thể còn quá mệt mỏi. Ngày hôm qua quả thật là một ngày dài khiến tâm trạng của cô đầy phiền muộn. Cô như vẫn hình dung được cảm giác kinh hoàng khi đứa bé cô bằng bó đã chết trên tay mình, nhưng cô thì đành bó tay không giữ nổi mạng sống cho nó. Khi mất nó nhắm lại thở hơi cuối cùng, cô đã bế bé lại cho mục sư. Ông xem xét vết thương sâu hoắm trên trán nó chắc có lẽ do đá rơi xuống đập trúng, và khẽ nói với cô.

“Cô không thể làm gì hơn nữa, cô bé à, đứa bé này đã về với Chúa rồi.”

Nói xong ông quay đi bế theo thi thể bé xíu ra bên ngoài đặt xuống cùng với những thi thể khác đang đợi chôn cất, trong khi Nevada nước mắt nhạt nhòa trở về bên cạnh những đứa còn sống sót.

Cô thấy mình thật là khờ khi quá chú tâm đến một mạng người đã mất trong khi có quá nhiều người đã chết trong thiên tai, nhưng không hiểu sao cô cảm thấy mình như có trách nhiệm với cái chết này, như thể cô vẫn có thể làm hơn thế nữa. Tuy nhiên cô lại không biết mình có thể làm gì.

Bây giờ bữa sáng của cô đã xong, Nevada lại nằm xuống ra hiệu cho người hầu kéo màn cửa sổ qua một bên. Ánh nắng tràn vào ngập phòng mang theo hơi nóng, nhưng Nevada chỉ lưu tâm đến vẻ đẹp của những vách đá hoa cương hồng bên dưới bầu trời xanh trong vắt.

“Một thiên đường nhỏ,” Tyrone từng gọi thung lũng này như thế, và nó cũng đúng là thiên đường cho anh và mọi người ở đây. Nhưng cô chẳng có một chỗ nào trong đó.

Tối qua anh bảo với cô “Chúng ta sẽ nói chuyện về cô.” Lúc ấy cô hoang mang không hiểu anh nói thế là sao, nhưng giờ đây cô đoán chắc ý anh là đến lúc cô có thể về nhà.

Cô cũng không biết tại sao mình lại biết rõ điều này, chỉ cảm giác được rằng đây là chương cuối của cuộc hành trình, hay có lẽ là chương cuối trong sách của anh. Sự giao kết giữa hai người họ hay là bất cứ quan hệ gì đi nữa đã đến lúc hoàn toàn dừng lại.

Có lẽ anh đã mệt mỏi để trừng phạt cô, có lẽ cô không còn làm anh hứng thú nữa, hay là anh chỉ muốn một thân một mình mỗi khi anh đến kasbah này.

Dù có là duyên cớ nào đi chăng nữa, trong lúc cô mong ngóng được gặp lại anh thì lại vừa lo âu khi anh trở lại. Tâm trạng đầy u uẩn thể xác rõ rồi, cô lại chìm vào giấc ngủ cho đến khi thức giấc cô sững sờ thấy không khí đã hết nóng và trời đã ngả chiều.

Cô rung chuông dữ dội, khi cô hầu bước vào Nevada vội vã tắm rửa trong thời gian kỷ lục, sợ Tyrone về thấy cô trong bộ dạng biếng nhác. Nhưng lúc ra ngoài phòng khách cô vẫn không thấy bóng dáng anh, cô bước lại bàn viết của Tyrone nhìn xuống các trang sách anh đã bỏ dở hai ngày qua.

“Có lẽ đến lúc kết thúc rồi.” Cô thầm nghĩ mình cũng chẳng còn có giá trị gì đối với anh nữa.

Cô lướt nhẹ trên các vật dụng trên bàn từ lọ mực, bàn thấm mực làm bằng da đỏ như đôi ủng anh mang, nghiền mực, vật chặn giấy cho đến các đồ vật nhỏ khác trên bàn. Mỗi món ở đây đều có ý nghĩa riêng tư với Tyrone. Anh và chúng, họ đều có cảm tình lẫn nhau.

Tâm trạng bồn chồn Nevada thơ thẩn ra ngoài sân. Đến bên vòi phun nước cô cảm thấy như tiếng nước róc rách như đang trò chuyện với mình. Cô đã từng mĩa mai chế giễu khung cảnh trữ tình nơi đây, nhưng giờ đây lại thấy nó là nơi quyến rũ nhất trên thế giới.

“Một nơi chốn của những tình nhân.” Cô thầm nhủ và bỗng thấy mặt mình bỗng nóng bừng.

Đã bao nhiêu lần cô cười cợt chế nhạo những người yêu nhau! Đã bao nhiêu lần cô mĩa mai những chàng thanh niên như David nói lời yêu đương và muốn thành hôn với cô!

“Làm sao mà mình biết được họ từng có cảm giác này chứ?”

Đối với cô tình yêu chỉ từng là thứ tình cảm ủy mị yếu đuối, nhưng giờ đây những gì cô cảm nhận được là nỗi đau đớn thống khổ đang gia tăng từng giờ từng ngày, đau đến nỗi không thể nào chịu đựng nổi nữa.

“Làm sao mình có thể cam chịu được đây?” Hơn bao giờ cô hiểu được khi cô không còn gặp Tyrone nữa, khi anh biến mất khỏi cuộc đời cô ngày đó có thể thảm hơn nhiều so với giờ phút này.

Thế xác cô lúc này đã quá căng thẳng, khắp mọi ngõ ngách như mong ngóng, gào thét vì anh, cô lại quay về phòng khách nhìn xuống thung lũng. Những triền đá hồng lấp lánh những bụi vàng li ti, trời chiều đang ửng những ráng màu tím y như đá thạch anh tím ẩn sâu trong núi.

“Thật là một nơi đẹp nhất trên thế giới, nếu như mình rời khỏi đây mãi mãi sẽ không còn cơ hội quay về.”

Mặt trời lặn thấp hơn, phết lên chóp nhọn của các kasbah và khắp toàn thung lũng những vệt hồng ửng ánh hoàng kim rực rỡ không bút nào diễn tả được. Nevada thấy anh, thấy Tyrone đang đi về hướng hình ảnh y như lần cô nhận ra mình yêu anh.

Anh đang phi rất nhanh dường như phải về nhà vội vã, bỗng dưng cảm thấy thẹn thùng cô quay vào, ngồi đợi anh trên trường kỷ. Cô nghe tiếng anh đang nói với gia nhân bên ngoài, tim cô đập như trống trận nên anh đã vào trong phòng mà cô cứ ngẩn ra không biết nói gì.

Nevada chỉ ngồi đấy nhìn anh, cả khuôn mặt dường như chỉ còn đôi mắt màu xanh lục.

“Cô đã nghỉ ngơi chưa?”

Anh cười với cô và băng ngang phòng bỏ vật gì đó anh cầm trên tay xuống bàn viết.

“Tôi muốn đi... với anh lúc ban sáng.”

Vừa cất tiếng cô nghe giọng mình có vẻ như trách móc, nhưng chuyện anh đi một mình vẫn còn làm cô đau nhói.

“Cô mệt mỏi quá, cũng đâu còn chuyện gì để cô làm.”

“Anh có chắc không?”

“Hoàn toàn chắc chắn. Andrew Frazer đã chôn cất hết người chết vào lúc rạng sáng. Tiếp phẩm từ Tiznet cũng tới, những người thương tích trầm trọng nhất đã được đưa về thành phố.

“Còn... mấy đứa bé thì sao?” Nevada lo lắng hỏi.

“Chúng gần như đã hồi phục một cách thần kỳ, phần lớn đang ở chung với bố mẹ. Tôi đã tìm ra nhà cho năm đứa bé mồ côi. Một vị thống đốc ở Tiznet đã đồng ý nuôi chúng nó.

Tyrone bước lại ngồi bên cạnh cô. Gia nhân đem đến một tách trà bạc hà, anh đón lấy nhấp một ngụm rồi nói với Nevada.

“Tôi đã trích ra một số tiền cho mấy đứa bé này, cô có muốn nhập chung với tôi không?”

“Tất nhiên rồi!” Nevada vội nói. “Anh biết là tôi rất muốn giúp chúng mà.”

“Tôi cũng nghĩ cô sẽ giúp, thực ra không cần nhiều tiền lắm đâu. Dollars Mỹ hay đồng bảng Anh có giá trị cao hơn nhiều so với tiền của Ma Rốc.”

“Anh cũng biết là tôi không quan tâm đến trị giá tiền bạc mà.”

“Tôi biết.”

Gia nhân bước vào dọn đi tách trà và hỏi anh có cần thêm thứ gì khác. Anh lắc đầu và một lần nữa anh và cô có dịp ngồi riêng với nhau.

Anh bước lại cửa sổ nhìn xuống thung lũng.

“Tôi đã đưa ông Frazer về cùng với tôi.”

“Ông ấy sẽ ở đây?”

“Không, vị thống đốc trong thành phố là bạn của ông ấy. Mục sư đã cứu con trai của thống đốc, nên ông ấy thuyết phục thống đốc cho dân làng Sakjena mượn kiến trúc sư thiết kế lại làng mạc. Dân Taфраout rất thiện nghệ trong việc xây cất hơn hẳn bất cứ nơi nào trong Ma Rốc.”

“Chuyện này tôi có thể giúp được.” Nevada nói.

“Tôi biết cô cũng muốn. Cô có nhớ không hôm qua tôi có nói với mục sư rồi.”

“Phải, ông có nói.”

Căn phòng rơi vào yên lặng, sau một lát cô ướm lời.

“Không biết kiểu làng nào người Taфраout sẽ định xây bên ngoài thung lũng của họ, chắc thú vị lắm nhỉ. Tôi thấy đất hai nơi khác nhau, chắc màu xây ra cũng khác.”

“Tôi đồng ý với cô, chắc thú vị lắm. Có lẽ ngày nào đó, khi làng xây xong cô có thể trở lại xem.”

Nevada lặng im. Tyrone vẫn không quay lại, anh nói tiếp.

“Tối qua tôi đã nói chúng ta sẽ nói chuyện về cô, có lẽ đây là lúc thích hợp nhất.”

“Anh muốn nói... gì?”

“Điều mà tôi biết là cô rất muốn nghe - cô có thể về nhà.”

Nevada thở sâu, rồi cô ráng hết sức nói giọng nghe thật lạ.

“Tại sao anh lại... quyết định để tôi... về?”

Anh quay lại bước đến ngồi bên cạnh cô.

“Tôi có thể nói là bài học, hay khác hơn là hình phạt nếu cô thích nghe như vậy hơn đã chấm dứt. Cô đã vượt qua vòng thi cuối khoá với số điểm tối ưu.”

“Thật... vậy à?”

“Sau chuyện ngày hôm qua, nếu tôi không trả lại tự do cho cô thì tôi thật bất công và vô ơn lắm.”

Nevada không nói năng gì, anh tiếp tục.

“Cô hỏi tôi tại sao tôi lại cho mình cái quyền hành xử như thượng đế khi có liên quan đến cô. Đây là một câu hỏi rất hay xứng đáng có câu trả lời.”

Anh nhìn cô dò hỏi, dường như đang chờ cô lên tiếng. Anh đành hỏi khi thấy cô vẫn yên lặng.

“Cô không còn hứng thú muốn biết?”

“Có... có chứ.”

“Dù cô khiến tôi rất giận, nhưng theo trực giác cô vẫn đáng để cứu chữa.”

“Anh nghĩ đó là... những gì anh làm từ trước cho đến bây giờ à?”

Giọng Nevada đượm vẻ thách thức.

“Khi tôi thấy nước mắt trên mặt cô ngày hôm qua,” anh dịu dàng nói, “khi tôi thấy cô ngủ với mấy đứa bé trong tay, tôi biết, cho dù cô chối bỏ cách nào cô vẫn là một người phụ nữ!”

“Dù thế nào đi nữa điều sai lầm là cần phải có một trận động đất để chứng minh lý lẽ của anh.”

“Nếu không phải là động đất thì cũng là một điều gì khác, mỏ vàng vẫn nằm đó nhưng tôi phải đào sâu hơn để lấy ra.”

Nevada đứng dậy bước đến cửa sổ.

“Và bây giờ thì... anh trả tôi về, về đời sống nào đây?”

“Đời sống cô từng biết lúc trước, nhưng cô sẽ nhìn nó với ánh mắt khác, và ảnh hưởng người khác tạo cho cô cũng khác hẳn.”

“Thế anh nghĩ đó là đời sống tôi... muốn sao?”

Cô không quay lại nhưng cảm thấy anh đang nhún vai, sau một lúc anh nói tiếp.

“Cô vẫn là một nhân vật thành công lừng lẫy trong xã hội, nhưng tôi nghĩ, Nevada, cô nên tử tế với các thanh niên trẻ một chút, những người yêu cô và bị quyến rũ một cách vô vọng vì đôi mắt xanh lục và mái tóc đỏ của cô.”

“Nếu tôi không bị... họ quyến rũ... thì thế nào?”

Những lời ấy thật khó nói ra, nhưng cô vẫn ráng nói.

“Cô muốn cái gì trong đời sống, Nevada? Cô đang tìm kiếm điều gì?”

Giọng anh dường như vang động khắp căn phòng?

Đó là câu hỏi cô đã từng hỏi mình và biết rất rõ câu trả lời, nhưng đó cũng là điều cô không bao giờ có thể nói cho anh nghe.

“Cô muốn điều gì?” Tyrone hỏi lần nữa.

“Tôi... tôi... muốn ở lại đây, trong Ma Rốc. Có lẽ tôi có thể... làm việc cho ông Frazer... có lẽ tôi sẽ xây một viện mồ côi cho những đứa trẻ nhưng những đứa vừa tìm thấy một mái nhà.”

Cô nghe giọng nói mình có vẻ ngập ngừng, rồi anh ngạc nhiên nói.

“Cô có hiểu cô đang nói gì không?”

“Có, đương nhiên tôi hiểu! Bây giờ tôi đã biết được những gì tôi muốn, tôi không thể... trở lại... tôi không muốn... nếu tôi trở về tôi sẽ không còn gì nữa.”

“Cô nói vậy có nghĩa là gì?”

Cô quay lại.

Anh đang nhìn cô, và cô nghĩ nét mặt anh thật khắc nghiệt như sẵn sàng từ chối lời cô yêu cầu.

Cô biết anh có thể khó khăn, nếu không nói là hoàn toàn không muốn cho cô ở lại Ma Rốc, vì thế cô muốn thuyết phục anh là cô rất chân thành. Cô run giọng nói.

“Tôi làm thế nào cho ông... hiểu đây? Tôi biết quá rõ ông nghĩ gì về tôi... nhưng tôi đã thay đổi... đây không phải là ý thích nhất thời... không phải như anh đang nghĩ, một người đàn bà giàu có muốn tìm một món đồ chơi mới. Việc này rất quan trọng đối với tôi hơn tất cả bất cứ điều gì khác từ trước đến nay.”

“Cô có thể thực sự thay đổi trong một sớm một chiều như thế sao?”

“Có lẽ không hoàn toàn là một thay đổi, nhưng dường như trong quá khứ tôi không thể thực hiện bất cứ điều gì ngoại trừ rằng tôi được nuôi lớn chỉ để giải trí, tiêu khiển, tiêu xài tiền bạc cho bản thân mình.”

Thấy anh vẫn chưa có vẻ thuyết phục mấy cô nói tiếp.

“Tôi sẽ... kể cho anh nghe điều này, có lẽ nó sẽ làm cho anh hiểu tại sao tôi lại ra nông nổi như thế.

Cô nhìn anh như nài nỉ, sau một lát anh nói khẽ.

“Tôi muốn nghe.”

“Tôi không muốn... biện hộ cho bản thân tôi. Tôi chỉ muốn kể lại sự việc thôi. Có lẽ không một ai sẽ hiểu được... có lẽ anh cũng thế.”

“Tôi sẽ cố.”

“Mẹ tôi mất lúc tôi tám tuổi. Tôi thường quần quýt bên mẹ, nên cái chết của mẹ tôi đã gây tác động lớn cho tôi nhiều hơn nếu tôi chỉ ở chung với vú nuôi và những đứa trẻ khác cùng tuổi.”

Cô không nói thêm điều gì, nhưng ấn tượng bi thảm hằn lên trong từng chữ cô vừa nói cho anh biết thời thơ ấu cô đã phải chịu đựng nỗi đau khổ hụt hẫng mất đi người mình yêu thương như thế nào.

“Mất mẹ, tôi dồn hết tình cảm qua ba tôi. Tôi thương ba tôi lắm và muốn ba thương tôi thật nhiều. Tôi thường đếm từng giờ một cho đến khi ba về nhà vào buổi tối để được ở bên ba bất cứ lúc nào ba có mặt trong nhà.”

Cô quay ra nhìn xuống thung lũng một lúc lâu rồi nói tiếp.

“Có một buổi tối tôi chạy vào văn phòng đón ba về để nói cho ba nghe tôi nhớ ba đến chừng nào, khi đó tôi nghe ba nói với một người hầu.”

“Đem cho tôi cái gì để uống đi, vì Chúa hãy đem con bé ra chỗ khác cho khỏi vướng chân tôi. Tôi còn nhiều chuyện phải làm.”

Khi Nevada cất tiếng Tyrone hiểu được trước đây cô chưa từng thổ lộ với ai những gì cô vô tình nghe được ngày hôm đó, và anh nhận ra nét mặt cô đau đớn kinh hoàng đến dường nào.

“Tôi k-khóc khi mẹ tôi qua đời, Nevada nói giọng nhỏ rứt căng thẳng, “nhưng khi xa ba, tôi không khóc. Tôi chỉ cảm thấy mình như bị bỏ lại trong một thế giới chỉ toàn là thù nghịch.”

“Tôi... tôi đoán ba chắc có chút ý thức trách nhiệm vì ít lâu sau đó vú nuôi bị cho nghỉ việc, ba tôi muốn về một cô giáo tư gia trẻ.”

Nevada cười khan.

“Cô ta là tỳ vụ trung tất cả mọi điều tôi ngưỡng mộ mà tôi không thấy được nơi người vú nuôi già cả. Vì vậy anh cũng không cần phải ngạc nhiên khi thấy tôi chuyển hết lòng ưu ái cho cô giáo mới của tôi.”

“Trong cuộc sống của cô lúc đó không có đứa bé nào khác à?”

Nevada lắc đầu.

“Không có người nào để tôi có thể kết thành bạn thân. Nên nhớ là tôi là con gái của một tỉ phú, có giai cấp riêng biệt.”

Cô nói một cách châm biếm, rồi tiếp tục.

“Đương nhiên là tôi được tham dự tiệc tùng, nhưng tôi cảm thấy mình lạc lõng dù rằng người lớn thì nồng nhiệt với tôi còn trẻ con thì nhìn tôi bằng ánh mắt ngờ vực.”

Cô khẽ thở dài.

“Họ chưa bao giờ phải chịu đựng như tôi, đi đến đâu cũng có cả đoàn vệ sỹ hộ tống phòng trường hợp tôi bị bắt cóc. Còn có cả đội bảo vệ tuần tra tòa nhà và đất đai chung quanh ngày cũng như đêm, khiến cho ai nếu muốn gặp tôi cũng phải suy nghĩ lại trước khi họ trèo rào cái thực tại của tôi.”

“Sự thật tệ đến như vậy sao?”

“Tệ... tệ hơn nhiều so với những gì tôi có thể nói cho anh nghe. Tôi biết mình không phải là một đứa trẻ bình thường, và tôi thật ra là đứa trẻ vô cùng... khác thường... nhưng tôi phải mất một thời gian để hiểu ra cái rào cản tách biệt tôi và những đứa bé khác cùng tuổi.”

“Nhưng cô có một cô giáo tốt mà.”

“Phải... tôi có cô Beryl Sanders,” giọng cô có vẻ gì là lạ làm Tyrone hỏi ngay.

“Có chuyện gì không hay xảy ra với cô ấy sao?”

“Anh cần phải hỏi sao? Cô ta thấy tôi cũng chán ngán như ba tôi đối với tôi! Bây giờ tôi có thể thấy rất rõ rằng tôi đã mệt mỏi đường nào với... lòng quý mến yêu thương của mình, nổi ghen tị, cứ khẳng khẳng là cô ta phải đến bên tôi bất cứ lúc nào tôi gọi ngày cũng như đêm.”

“Cô ấy có gia đình chưa?” Tyrone thắc mắc.

“Tôi nghĩ điều đó còn dễ chịu hơn. Không, tôi chỉ đơn giản là đọc được một lá thư cô ta viết.”

Nevada khẽ cười, tiếng cười không được chút nào hài hước.

“Đó là một bài học cụ thể dạy tôi không bao giờ đọc thư của người khác.”

“Cô ấy viết gì?”

“Cô ta để lá thư trong quyển giấy thấm. Trong khi tôi học bài thì cô ta đã viết lá thư ấy. Sau bữa trưa chúng tôi trở về phòng học, cô ta dừng lại nói chuyện với thư ký của ba, người này cũng là bạn của cô ta. Họ hay tán gẫu với nhau khiến tôi điên lên vì ghen tị bởi vì tôi nghĩ Beryl thích người thư ký hơn tôi.”

“Cô đã đọc lá thư đó?”

“Tôi mở quyển giấy thấm và cố tình đọc lá thư đó. Cho đến ngày hôm nay tôi cũng không biết cô ta viết thư cho ai, có lẽ là cho một chàng thanh niên nào đó hay có thể là thân nhân của cô ta. Tôi chỉ biết được một hàng chữ duy nhất như đập vào mắt tôi.”

“Câu đó nói gì?”

Trong một thoáng Tyrone nghĩ Nevada chắc khó lòng nói ra, nhưng cuối cùng cô vẫn nói.

“Cô giáo đáng yêu, người phụ nữ tôi thương mến đã viết rằng:

“Nếu không vì tiền chắc em không thể nào ở lại cái nơi này thêm một phút nào nữa. Anh có biết là em phải cố gắng chịu đựng con bé suốt mười ấy ra sao không, lúc nào nó cũng bám lấy em như dây chùm gửi.”

Nevada hít một hơi dài như khó thở trước khi nói tiếp.

“Còn nhiều nữa nhưng tôi cũng không buồn đọc tiếp. Ngay trong lúc đó tôi sẽ không bao giờ thương yêu ai nữa, không bao giờ để mình bị tổn thương nữa như trước hết là ba rồi kể đến là cô giáo.”

“Tôi hiểu được tại sao cô lại có cảm giác đó.” Tyrone trầm giọng nói.

“Khi tôi lớn lên, tôi nhất định bắt người khác phải đau đớn như tôi từng đau đớn. Tôi muốn đàn ông phải quý lụy yêu tôi, muốn cho họ thấy vị thế tôi cao hơn họ để biết rằng đối với bọn đàn ông này và toàn thể thế giới tôi không có bất cứ cảm giác nào ngoại trừ sự thờ ơ lạnh nhạt.”

“Và bây giờ cô nghĩ cô đã thay đổi?”

“Tôi nghĩ người nào cũng có nhược điểm cho dù cố gắng dấu kỹ đến đâu.”

“Cô đã thấy yếu điểm đó của mình?”

“Hôm qua tôi rất vui - còn vui hơn cả lúc này - nếu tôi được ở chung với mấy đứa bé.”

“Vậy cô cũng nhận ra cô cũng có yêu thương để ban phát.”

“Đương nhiên là tôi có tình thương để cho.” Nevada giận dữ phản bác. “Tình cảm đó đã bị dồn nén trong tôi suốt bao nhiêu năm tháng, và ít ra những đứa trẻ mồ côi sống nhờ vào lòng từ tâm không thể từ chối người yêu thương chúng khi chúng nó còn nhỏ.”

“Cô nghĩ một đời sống như thế, đi săn sóc con cái người khác sẽ mang đến cho cô hạnh phúc, đủ để cô thỏa mãn?”

“Có ai trong đời được hoàn toàn thỏa mãn không?” Cô trả lời một cách tránh né. “Ít ra đời sống đó không đến nỗi trống rỗng, đơn độc như tôi từng trải qua trong quá khứ.”

Cả hai đều trở nên yên lặng, một lát sau cô nhìn anh lên tiếng nài nỉ.

“Hãy giúp tôi... tôi biết tôi không thể thực hiện chuyện này nếu không có anh giúp đỡ.”

Anh đứng lên bước về phía cô. Mắt cô dò xét nét mặt anh, xem anh có hưởng ứng lời yêu cầu của cô hay không.

“Anh phải giúp tôi, cô nói như phát điên lên. “Nếu anh đưa tôi về tôi không biết mình phải bắt đầu từ đâu, làm thế nào để bắt đầu, và ngoài ra...”

Cô không nói hết câu, một lát sau Tyrone nói.

“Cô đang nghĩ đến việc ba cô sẽ ngăn cản?”

“Tôi không nghĩ ba tôi quan tâm những gì tôi làm cách này hay cách khác, nhưng anh sẽ biết rõ bạn bè hay người quen biết của tôi sẽ cư xử ra sao, giới truyền thông sẽ tuyên bố điều gì! Toàn bộ câu chuyện sẽ được mổ xẻ bàn luận, viết lách. Trước khi tôi biết được chuyện gì xảy ra, tôi chỉ được phép ngồi cùng với ban hội đồng, không được có bất cứ liên hệ trực tiếp nào với bọn trẻ hay được phép đích thân chăm sóc chúng như tôi có thể làm ở đây.”

“Tôi tin chuyện đó có thể xảy ra.” Tyrone đồng ý.

“Vậy thì... anh sẽ giúp tôi chứ?”

Nét mặt và giọng nói của Nevada đượm vẻ háo hức chưa từng có.

Anh cúi xuống nhìn vào gương mặt cô, khẽ nói.

“Tôi nghĩ câu trả lời cho vấn đề của cô là một đứa bé, Nevada, nhưng tại sao không phải là đứa con của riêng cô?”

Cô dăm dăm nhìn anh sững sốt. Trước khi cô còn chưa hình dung được chuyện gì sẽ xảy ra anh chậm rãi, thật chậm rãi, đưa tay ôm cô vào lòng.

“Anh có thể cho em một đứa con không?”

Dường như với cô toàn thể đất trời đã ngừng lại, rồi môi anh tìm xuống môi cô. Nụ hôn ấy là những gì cô từng ao ước khát khao, hội tụ mọi điều đẹp đẽ như cô từng mơ ước chỉ có được trên thiên đường.

Đầu tiên là nhẹ nhàng như anh e sẽ làm cô sợ hãi, nhưng làn môi bên dưới thật mềm mại dịu dàng quá. Vòng tay anh siết chặt hơn, ghì cô sát hơn vào người anh. Nụ hôn anh nồng nàn hơn, đòi hỏi hơn.

Với cô nụ hôn ấy là hoàng hôn bên ngoài khung cửa, là những vách núi sắc hoa hồng, là vô vàn điều kỳ diệu trong thung lũng này. Hơi thở của cô dường như không phải thuộc về cô nữa, mà đã ghép thành một với anh.

Anh ngẩng đầu lên, nhìn xuống ánh mắt long lanh hai cánh môi run rẩy. Giờ đây cô chỉ còn có thể thì thầm lời nói đã nung nấu từ lâu.

“Em yêu... anh! Em yêu... anh!”

“Như anh yêu em. Em có thể hình dung được không, em yêu, là anh sẽ để em chăm sóc những đứa bé khác không phải là con anh?”

“Em nghĩ... anh muốn đuổi em đi.”

“Trước khi đưa em tới đây, anh đã biết từ lâu em sẽ thuộc về anh. Khi chúng mình gặp nhau, em không thể quay về đời sống trước đây nữa.”

“Nhưng anh từng ghét bỏ, khinh bỉ em, và còn rất... tàn nhẫn.”

“Đó là vì anh biết trong thâm tâm em không phải là người như vậy, em yêu quý. Nhưng anh thật sự không biết là em từng đau khổ đến thế.”

Anh cúi xuống hôn cô lần nữa, thân hình cô tựa sát vào anh cho đến khi anh cảm thấy toàn thân Nevada như rung động, Tyrone ngược lên nói với cô.

“Em sẽ không bao giờ bị cô đơn lẻ loi nữa, anh cam đoan với em, em yêu, anh rất cần tình yêu của em.”

“Giả sử em... làm anh chán... giả sử anh thấy em... yêu anh nhiều quá.”

“Em không thể nào yêu anh quá nhiều đâu, anh không những ham muốn tình yêu của em, em yêu, mà tất cả mọi thứ thuộc về em - này nhé đôi mắt em...”

Anh hôn lên mắt cô.

“Mái tóc đỏ rực rỡ.” Tay anh ve vuốt nhẹ nhàng những lọn tóc ánh lên như lửa bùng dài tới lưng.

“Nếu em biết được thật khó khăn biết chừng nào không thể chạm vào người em, hôn em.”

“Anh muốn được hôn lên cùng khắp thân thể mỹ miều của em, cô bé xinh đẹp, đặc biệt nhất là bàn chân tô henna nhỏ nhắn xinh xinh.”

Nevada ngược lên nhìn anh, mắt long lánh đầy sao. Cô thì thầm khe khẽ rồi dấu mặt vào vai anh.

“Em yêu anh và em muốn anh yêu em, cô nói nhỏ, “nhưng làm sao mà em cạnh tranh được với... cô vũ nữ đó.”

Cô thấy Tyrone như sững lại vì ngạc nhiên. Khi cô tựa sát vào người anh hơn nữa, anh nâng cằm cô lên.

“Vũ nữ?”

Chợt nhìn thấy nét mặt lạ lẫm của cô, anh bật cười.

“Thì ra em ghen!” Ôi, cô bé khờ khạo ơi, em ghen vì em chẳng biết được chuyện gì.

“Cô ta rất... quyến rũ, em thấy người sheik đó tặng cô ta... cho anh.”

“Phải, thì đó là những gì em thấy,” Tyrone công nhận. “Nhưng nếu em biết thêm một chút nữa về đất nước này, em sẽ hiểu được là mọi thứ em ngưỡng mộ trong nhà của người Ma Rốc đều tự động được tặng làm quà.”

Anh hôn lên trán cô rồi nói tiếp.

“Vị sheik đó, vì phép lịch sự trong giao tế, tặng cho anh - là khách mời danh dự của ông ấy - người vũ công. Nhưng về phần mình, anh cũng có bốn phạt từ chối nghĩa cử đó.”

“Anh... từ chối?”

Mắt Nevada sáng lên, đôi môi run nhẹ thật gần môi anh.

“Anh đã từ chối, vì đã bận tâm đến người khác, một người hư ghê lắm nhưng lại quyến rũ đến không chịu được, người anh đã yêu từ lâu nhưng vẫn khẳng khái không muốn thú nhận.”

“Em cũng từng có cảm giác phản kháng này, cô thì thầm, “nhưng khi nghĩ đến cô gái đó...”

Cô lại dấu mặt vào vai anh, Tyrone dịu dàng hỏi.

“Em nghĩ gì về cô ấy?”

“Em nhận ra em không thể... cạnh tranh... nhưng em muốn được ở trong vòng tay anh... muốn được gần anh... để anh yêu em như em từng nghĩ anh... yêu cô ta.”

“Tình yêu mình cho nhau, em yêu à, hoàn toàn khác với các cô gái vũ công hay bất cứ người đàn bà nào khác có thể cho anh.”

Anh ghì sát cô hơn nữa.

“Suốt đời anh, anh từng tìm kiếm một người đàn bà mình sẽ yêu như anh yêu em. Có lẽ vì sống ở đồng phương quá lâu anh muốn bắt giữ người con gái đó, chinh phục cô ấy, hoàn toàn làm cho cô ấy chỉ của riêng anh, mà sẽ không thuộc về bất cứ ai khác.”

“Em... yêu anh!” Nevada nói và ngược lên nhìn anh. “Em yêu anh... trọn vẹn, bằng tất cả con người em, linh hồn em... em sẽ không bao giờ, không bao giờ yêu bất cứ người nào nữa.”

“Anh nghĩ để bảo đảm giữ em ở đây, và để cho em không thấy bất cứ ai ngoài anh hay là ra ngoại quốc, chắc anh phải bắt em mang litham che mặt lại.”

“Em sẽ... làm... nếu anh muốn như vậy.”

“Em thật có ý đó?”

“Em chỉ muốn được ở gần anh thôi. Anh đã lấp đầy đời sống em, không còn thứ gì khác, chỉ có anh... anh... và anh!”

Đôi môi anh đã vui đập chữ cuối cùng, phủ lên cô trăm ngàn nụ hôn cháy bỏng đam mê, đốt tiêu tan hơi thở của họ. Những tia nắng đỏ ngoài kia dường như rực lên trong mắt Tyrone khi anh cúi xuống nhìn cô.

“Anh yêu em bằng cả ngàn cách khác nhau, dù rằng anh muốn giữ em chỉ cho riêng anh, nhưng còn có rất nhiều chuyện không hay bên ngoài cần đến chúng ta.”

“Những chuyện đó... là gì?” Nevada lo lắng hỏi.

“Lá thư anh nhận ngày hôm qua đến từ văn phòng Bộ Ngoại Giao, họ muốn anh ở lại Ma Rốc ít nhất thêm một năm như một quan sát viên, ghi nhận những biến cố có thể xảy ra trong một ngày gần đây.”

“Biến cố gì?” Nevada hỏi, giọng đầy bối rối.

“Anh quốc tiên liệu, mặc dù chuyện này không được bàn đến trong lúc này, là Pháp sẽ tiến chiếm Ma Rốc. Nếu điều này xảy ra, anh sẽ có toàn quyền đi khắp nơi trong nước này vì anh có liên hệ mật thiết với người Maroccan. Những bản tường trình anh sắp gửi về Anh sẽ mang tích cách ngoại giao hệ trọng.”

“Em có thể ở lại với anh không?”

“Em nghĩ anh có thể chấp thuận cách nào khác hơn sao?”

“Nghe hay làm sao, thật là toàn hảo tuyệt diệu, em có thể ở chung với anh trong số những người dân em rất yêu mến.”

Cô ngưng một chút rồi náo nức nói.

“Anh sẽ dạy em nói tiếng địa phương chứ?”

“Có rất nhiều điều anh phải dạy em, điều quan trọng nhất là dạy em yêu anh.

“Em đã yêu anh rồi, nhiều lắm, hình như không thể yêu thêm nữa đâu.”

“Anh bảo đảm với em, những gì em cảm nhận bây giờ chỉ là trên đỉnh của ngọn băng sơn thôi.” Anh bậm môi. “Ồ, cô bé yêu quý à, em thật là đẹp, mái tóc đỏ của em nói cho anh biết có rất nhiều ngọn lửa âm ỉ trong em mà anh muốn chỉ muốn đốt lên cho riêng anh thôi.”

Nevada vòng tay choàng lấy cổ anh, kéo đầu anh xuống gần cô.

“Hãy chỉ cho em yêu anh như thế nào.” Cô nài nỉ. “Dạy cho em yêu anh như ý anh muốn. Em thật không biết có một người đàn ông uy nghi tuyệt diệu như anh.”

“Anh có hoàn toàn chắc chắn đây không phải là... mơ chứ, và em sẽ thức giấc không phải trong cái thiên đường đáng yêu màu hồng này mà là đang đang nằm chết khát trong cái sa mạc... nào đó?”

Thấy nét mặt ngơ ngác của Nevada Tyrone bật cười nhắc nhở cô lên đi về phía sofa và đặt cô xuống tấm nệm satin.

Anh tháo đôi hoa tai của cô ra hôn lên đấy, rồi kéo cổ áo caftan sang một bên hôn lên cần cổ mịn màng.

“Anh yêu em! Anh yêu em như chưa bao giờ yêu một người phụ nữ nào trước đây, làn da em thật giống như cánh hoa mộc lan.”

“Hôn em đi... hãy làm cho em yêu anh.” Giọng cô chín mùi đam mê y như nỗi khao khát trong anh.

Anh cúi xuống, đôi môi không nhẹ nhàng nữa. Mạnh mẽ như bão giông, áp chế cô, đòi hỏi cô. Giờ đây trước kẻ xâm lăng này cô đã vĩnh viễn là tù nhân. Cô không còn là cô nữa, nhưng quyện thành một với anh, ngoan ngoãn tuân phục anh từ thể xác cho đến từng hơi thở.

Thân người cô áp sát vào người anh, cảm giác được những ve vuốt cứng cáp của anh qua làn lụa mỏng. Cái cảm giác đê mê như đốt cháy từng đường gân cơ thịt, hai cánh môi mềm hôn anh dường như cũng có lửa nung nấu trong ấy.

“Em yêu... anh.”

“Chúa ơi - anh thèm muốn em nhiều đến chừng nào.” Giọng anh khàn đi vì khoái cảm.

Giờ đây cô chỉ muốn anh siết chặt lấy cô, sát hơn, sát hơn nữa. Chợt anh thỉnh linh ngồi dậy buông cô ra. Thái độ bất ngờ của anh làm cô bỗng dưng lo âu.

“Chuyện gì... thế? Có chuyện gì... không ổn hay sao?”

“Không có chuyện gì sai hết, em yêu.”

“Có mà!” Cô phản đối. “Tại sao anh không hôn em nữa?”

Tyrone nhìn cô mỉm cười.

“Vì mình cần phải ra ngoài.”

“Ra ngoài?”

“Ra ngoài đi tìm mục sư Frazer. Chúng mình sẽ kết hôn, em yêu, trừ phi em muốn cho anh một baby mà không cần đợi để trở thành vợ anh.”

“Mình có thể... kết hôn ngay bây giờ... ngay lập tức?”

“Mình phải theo nghi thức của Giáo hội Tô Cách Lan rồi. Anh có cảm giác em sẽ gặp nguy hiểm ghê gớm nếu ở riêng tại đây với anh tối nay.” Anh vừa nói vừa phá lên cười.

Anh kéo Nevada đứng dậy, cô ngược lên nhìn anh khẽ nói.

“Em không sợ thứ nguy hiểm đó, nhưng em muốn trở thành vợ anh.”

“Đó là điều anh mong muốn ở em, là vợ anh lúc này và mãi mãi về sau. Một khi em bị trói buộc vào anh, em yêu dấu, sẽ không còn đường thoát ra đâu, không bao giờ được trở về đời sống cũ nữa.”

Anh trêu chọc cô, nhưng nét mặt Nevada thật nghiêm trang.

“Em không hình dung được điều gì toàn hảo hơn là được ở bên anh... chỉ có anh thôi.”

“Và con của mình nữa.” Tyrone nói thêm.

“Phải, rất nhiều con. Con của mình sẽ không bao giờ bị đơn độc như em, đau khổ như em vì không một ai cần tình thương của em.”

“Chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Lấy áo choàng đi em, và vì Chúa, làm ơn mang litham! Nếu em cứ nhìn anh như thế chắc anh phải nhờ đến cả tá tù trưởng bắt cóc em nạp vào hậu cung của họ.”

“Em chỉ muốn ở trong hậu cung của anh thôi.” Nevada nói một cách tình tứ, nhưng rồi nhận ra ánh mắt tình quái của Tyrone cô vội vã nói thêm.

“Nhưng không được thêm bất cứ ai khác trong đó! Nếu anh nhìn đến cô nào em sẽ... móc mắt cô ta ra... hay đâm cho chết luôn!”

“Em có thể ghen, em yêu, nhưng anh bảo đảm với em trong vấn đề tình cảm đặc biệt này em chỉ là diễn nghiệp dư so với anh mà thôi!”

Anh nâng mặt cô lên.

“Để anh nói rõ nhé trước khi anh cưới em. Em phải cư xử tề chỉnh thận trọng như vợ của anh, nếu không anh sẽ nghĩ ra một lô hình phạt tệ hơn mà anh từng bắt em chịu đấy.”

Nevada phá lên cười, kề sát môi cô vào môi anh.

“Em có còn là hồ ly tinh không?”

“Em đáng yêu! Quyến rũ! Hấp dẫn! Rất đàn bà!”

“Đàn bà của anh,” cô thì thầm, “hết cả đời luôn, làm ơn... em yêu anh nhiều lắm... thèm muốn anh đến điên luôn, đi anh mình phải kết hôn mau thôi.”

Môi anh lại áp xuống môi cô. Nevada hoàn toàn đầu hàng trước ngọn lửa như thiêu đốt cả hai, ngọn lửa thoát thai từ cảnh sắc mỹ miều của thung lũng huyền bí, của những kasbah và những vách đá hồng, của mặt trời rực cháy ngoài kia, của bầu trời nạm đầy sao, của gió thổi lồng lộng trong sa mạc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/su-trung-phat-mot-ho-ly-tinh>